

Vinatea, «hom esforçat», diu que els magistrats de València són disposats a morir abans de consentir semblants donacions a la noblesa castellana, i si morien, la represàlia del poble no estalviaria més vides que els dels sobirans. «Ah, reina! Açò voliets vós oír?» féu el Benigne. Elionor li contestà amb plors irats: «Senyor, no lo consentiria el rey don Alfonso de Castilla, hermano nuestro que no los degollase a todos». Llavors el Benigne pronuncià aquella sentència tan estimada: «Reina, reina! Lo nostre poble és franc, e no és així subjugat com és lo poble de Castella; car ells tenen a Nós com a senyor, e Nós a ells com a bons vasals e companys» (Cap al 1330)

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

paisoscatalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

ANY XXII. NÚMERO 485

15 DE JUNY DEL 2002

PREU: 2 €

SANT ANTONI DE PORTMANY

Fa 2 anys que en Vicenç Escandell regenta de so i il·luminació professional Sonitec al carrer d'Alacant de sant Antoni. Tel. 971 803 112

Fa 2 anys que en Paco Martín va obrir la Tapisseria Martín al carrer de la Mar de sant Antoni. Tel. 971 346 266

Fa 4 anys que en Joan Torres va obrir la botiga de material per a la hosteleria Torres al carrer d'Alacant de sant Antoni. Tel. 971 347 884

Fa 22 anys que en Joan Bonet i el seu fill Joan regenten la Cafeteria Bonet al carrer de la Soledat de sant Antoni. L'amo, que és el cuiner fa menús a 7

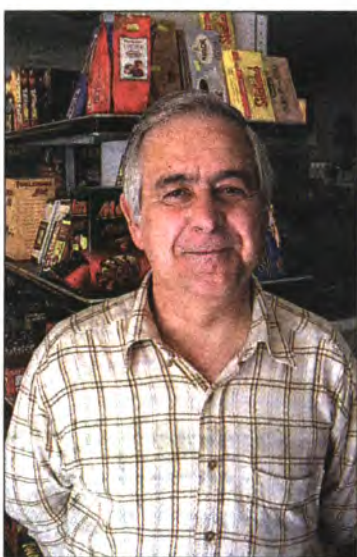
Fa 30 anys que la Família Prats va obrir el Taller Germans Prats al carrer d'Alacant de sant Antoni. Ara fa 10 anys que són agents oficials Citroën. Tel. 971 340 411

Fa 23 anys que na Maria Reyes regenta la Botiga Happy Eivissa (Moda d'Eivissa) al carrer de sant Mateu de sant Antoni. Tel. 971 340 083

Fa 27 anys que en Vicenç Rios de Silla (València) regenta la Cafeteria s'Àncora al Caló des Moro de sant Antoni. Despatxa menús a 6 €. Tel. 971 341 666

Fa 35 anys que en Llorenç Vingut regenta la botiga can Llorenç a l'avinguda doctor Fleming de sant Antoni. Son pare va obrir aquesta botiga fa 43 anys. Tel. 971 340 160

Fa un any que en Josep A. Martínez i na Pilar Garcia obriren la Fontaneria JAMTS C. B. Al carrer de Menendez Pidal de sant Antoni. El seu soci és en Thomàs Schiffer. Tel. 971 342 172

En Marc Ribes és l'amo jove de la Motonautica Motomar de reparació i manteniment de barques al carrer de Londres de sant Antoni. A la foto amb la seva secretària Silvia. Tel. 971 342 275

Fa 4 anys que les germanes Torres regenten el Bar Com a Casa, a primera línia del moll, al Passeig de ses Fonts de Sant Antoni. Despatxen gelats i begudes. Tel. 971 343 702

Fa 22 anys que n'Antoni Colomar va obrir el Mini Golf s'Arribada a l'entrada de sant Antoni. La partida de golf val 2'50 €. Tel. 971 341 724

Fa 7 mesos que na Pepa Costa regenta el Bar Corsari al carrer Ample de Sant Antoni. Tel. 646 867 154

LA REVISTA
DELS
EMPRESARIS

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

* El senyor dels Estels, que és en Mateu Marió de Sant Joan va passar una setmana per les Illes Pitiüses. No hi ha res més fàcil; devers les 10 del matí embarques amb el cotxe al port de Ciutat en un dels ferris de Balearia. Pel camí pots llegir, escoltar la ràdio o parlar amb la gent. Si sou del país i no voleu parlar foraster, no vos acosteï al bar, ja que hi ha un energumén espanyol que si li demanau un cafè, vos mirarà amb cara de ca rabiós i fins i tot vos insultarà. Duis les vostres begudes dins la senalla i vos evitareu conflictes i despeses. El vaixell no va a Vila, sinó a Sant Antoni de Portmany, el Portus Magnus dels romans, on la majoria dels negocis encara estan en mans eivissencs. Allà ferem una trentena de subscripcions a l'Estel, la qual cosa unida a les que ja hi teníem, fa que la nostra presència als Portus Magnus sia remarcable.

Dos dies més tard anam cap a Eivissa on parteix un ferri cada hora poc més o manco cap a Formentera, l'illa del forment o blat. Efectivament, la terra està ben cultivada, plena de cereals que enguany tenen l'espiga ben plena. Al voltant de Sant Francesc de Formentera, capital política, amb ajuntament i altres serveis del Consell d'Eivissa i Formentera, i Sant Ferran de ses Roques, capital cultural entorn de l'Hostal Illes Pitiüses que regenta el nostre amic Xumeu Mari, hi ha sementers de blat, ordi i civada. També hi ha moltes vinyes que ara escampen els seus pàmols i minúsculs raïms per tot arreu. També hi ha molta vinya a la planura de sa Mola, una planura a dos cents metres sobre la mar, tota de call vermell, molt apte per els ceps. En Xumeu me contà que aquesta vinya és per a consum particular, però que ara un senyor n'ha sembrat una extensió força

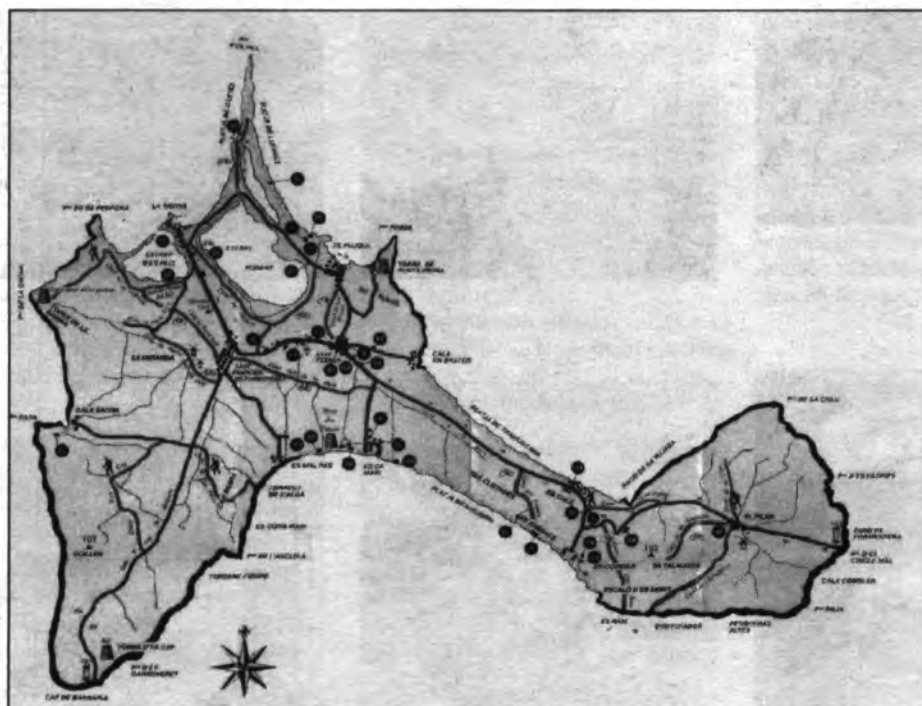
gran i s'haurà de comercialitzar el vi de Formentera. Una illa amb 4 pobles, un ajuntament, 4 parròquies, 7.000 habitants que a l'estiu se converteixen en 30.000 i que convé visitar en temporada baixa per estar més amples. Hi podeu dur el cotxe, però també en podeu llogar, així com una moto o una bicicleta.

Vaig voler anar a visitar el tros més gran de Formentera, el Cap de Barbaria. Pel camí hi ha pinars i sivinars, però a poc a poc s'arriba a un paratge pla i rocós on no hi creix res. Tampoc no hi ha cases ni persones. Natural, allà no s'hi pot viure, la gent hi va a veure la part més apropiada a l'Àfrica del nostre arxipèlag. Dos dies a Formentera, una trentena de subscriptors i uns quants que en teníem de fa tres anys i a fer el mateix camí, aquesta vegada cap a s'Arenal de Mallorca manca gent.

* Recomanam la lectura de llibre editat per Edicions 1984 Kurdistan perquè quan la realitat d'un poble com el kurd ens arriba trossejada i amb dosi de tragèdia irremeiable, vol dir que hi ha una manifestació mala fe per mantenir-lo silenciats, ignorat i abandonat a la seva sort, perquè els kurds són molts més que el que ens ensenyen i és per això que segueixen vius com a poble. Per saber com són, per aconseguir aquest objectiu, us proposam, per primer cop a l'Estat espanyol, una obra col·lectiva. Amb estils diferents i des de disciplines diverses, els autors i autores d'aquest llibre han posat el primer gra de sorra al que, a partir d'ara, podem anomenar sense complexos la «Kurdologia» catalana. Hi podeu trobar articles sobre aspectes ben diversos del Kurdistan, al la geografia, la

llengua, la literatura, la història, la sociologia del moviment nacionalista, la religió, la situació de la dona i una anàlisi de la qüestió kurda des de la perspectiva de les relacions internacionals. A més a més, qui vulgui anar més enllà en el coneixement del tema pot utilitzar la valuoses referències bibliogràfiques. Ω

>> Kaproblema

CARTA OBERTA AL BATLLE D'ARENYS DE MAR, SR. PONSARNAU

Sr. Ponsarnau,

Després de la nostra entrevista el propassat nou d'abril en la que us demanàrem que poséssiu en un plenari de l'Ajuntament d'Arenys de Mar la moció que 51 Ajuntaments ja han aprovat i que reclama al nostre Parlament la convocatòria immediata d'un Plebiscit per la Independència, he tingut ocasió de llegir notícies tan grotesques —per part d'ERC— com les que us adjunto (Avui, 10-04-02), per tant, em reafirmo en la meua asseveració d'estar contra els mals polítics!, car és una vergonya que, mentre nosaltres discutíem al vostre despatx, tot argumentant-vos la urgent necessitat de reclamar la convocatòria de les urnes perquè els catalans de forma democràtica puguem respondre "SI" o "NO" a la Independència de Catalunya, vos us negàveu a fer aquest gest tan democràtic, bo i dient que teníeu una altra línia d'acció més aglutinadora. Entretant, aquell mateix dia

al nostre Parlament, ERC, PSC i ICV, varen presentar una moció per exigir un referèndum urgent al Sàhara!.

Davant d'això, hom es pregunta: Qui us ha votat a vosaltres? Qui us paga el sou? A qui representeu? Al servei de qui esteu? Dels saharauis o dels catalans? Si teniu més interès a resoldre els problemes d'una ex-colònia espanyola que no pas els nostres, per què no ocupeu aquelles poltrones i no pas les d'aquí? Aquest sol fet demostra, pel cap baix, que ERC, o com a mínim la gent que comanda aquest partit, estan al servei dels interessos de l'"imperi espanyol". O el Sàhara no és del Marroc? Intentar independitzar un tros de territori marroquí perquè els espanyols puguin seguir mantenint les urpes colonitzadores damunt aquell poble us sembla una política pròpia d'una esquerra "republicana" i fins a poc, independentista? Protegiu els interessos de la monarquia? Voleu dir que

si seguiu així no acabareu coronant a Carod-Rovira? Veieu com Catalunya no té polítics sinó "senegalesistes"?

I no em dieu, altra volta, que la vostra tasca radica a aglutinar forces per "demandar que se'ns reconegui el dret a l'autodeterminació", car el "reietó" del vostre partit, segons l'Avui del 16-04-02, diu: "El líder d'Esquerra va precisar que no propugnava un referèndum d'autodeterminació...". A excepció, és clar, del Sàhara!.

Llavors, em podeu explicar a què jugueu? Quina tàctica política és aquesta? Com reverteix que s'independitzi o no el Sàhara del Marroc en la política catalana? Trobaríeu lògic que, independitzats els PP.CC. de l'"imperi espanyol", els marroquins intercedissin a favor de la Independència de València, bo i defensant els "drets" dels colonitzadors que Espanya té allà destacats? Voleu dir que sabeu on teniu la mà esquerra i dreta? Heu oblidat la sang que

va vessar Catalunya en el contenciós del Marroc per intentar salvar les despulles d'un "imperi" atrotinat? No ens varen pagar els espanyols aquest esforç, anys més tard, amb una guerra sagnant i gairebé 40 anys de dictadura nazi?

Amb tot, adelerats com esteu per obtenir no sé quina "herència", és lògic que la convocatòria urgent d'un Plebiscit per la Independència de Catalunya sigui un problema d'onze o dotze ordre. Com qui diu, és un somni de quatre boigs,

exactament igual que el que tenia un autèntic líder: Francesc Macià!.

Retorneu, pel bé de Catalunya i, àdhuc, d'ERC, a l'essència política que guià a Francesc Macià, però, prèviament, vulgueu o no, hauréu de superar el complex d'esclaus que us aclapara. Ω

Atentament,

ENCARNA PARREÑO

Presidenta del Partit Espinalt i francès
Deixeble del Prof. Carles M. Espinalt

Ens estan venent a preu baix

Un titular del diari UH, del passat dia 14 de maig, deia «La agència britànica estan vendiendo una setmana a Mallorca per 50 euros». El preu inclou aviones ida i vuelta i una estancia de siete noches en hoteles i apartamentos.

En el mateix paquet d'ofertes, s'inclouen ofertes de 14 nits en apartaments de Mallorca i Menorca per 150 euros, i estancies de 7 nits d'hotel en règim de mitja pensió, per 100 euros.

Idò bé, això me sembla escandalós, senzillament escandalós. Que més voldríem nosaltres que poder anar a les Illes britàniques de vacances una setmana de 8.300 pessetes, desplaçaments en avió i estada de 7 nits a l'hotel. Però això és impossible. És impossible perquè els britànics no arribarien a l'extrem de vendre's. De vendre el seu patrimoni i la seva dignitat a tan baix preu. Això, el vendre el patrimoni, la digni-

tat, la cultura, la llengua o el territori a tan baix preu, és un «mèrit» que sols correspons atribuir als mallorquins.

En quant a l'oferta d'al·lotjament en apartament turístic durant un mes per sols 50.000 ptes, repassant els anuncis d'oferta de lloguer d'apartaments turístics, resulta que els preus de promig que poden trobar, ronden les 100.000 a les 150.000 pessetes per apartaments petits i per mes, si se fa un contracte anual. Pels mesos d'estiu s'arriba a demanar fins a 300.000 ptes.

Vist això, no ens quedarà més remei que llogar l'apartament mallorquí des de les Illes Britàniques si volem un preu raonable i just. Allò que me sembla escandalós i injust és que pretenguem llogar-lo els mallorquins (que, sembla som els més beneïts del món), l'hauríem de llogar a preu d'or. D'or fals per suposat, com tot. Com tot el que ens passa als mallorquins els darrers anys. Ens

ho estan venent tot a preu d'or: la compra d'una casa, els lloguers, els aliments, els impostos, els serveis, el pagament del sou als nostres polítics, etc.

La tercera oferta consisteix en oferir als britànics la possibilitat de venir a viure a Mallorca amb allotjament i mitja pensió per només 66.400 ptes. Idò bé, conec a molt mallorquins als qui l'oferta els solucionaria els problemes de pressupost al que s'enfronten mensualment. Un pressupost que, amb el pagament del lloguer i una menjada diària, no li basten 125.000 ptes. O sia el doble del que li costa a un britànic el mantenir-se a Mallorca.

A més, el britànic no paga impostos i nosaltres sí: pagam l'IRPF, l'IVA, impost sobre patrimoni, canon de sanejament, impostos especials... Pagam els serveis: consum d'aigua, d'electricitat, recollida de fems, perinèració, per sanejament... I el britànic que s'aculli a aquesta oferta no. I per suposat tampoc ho fan els altres turistes que se neguen a pagar l'ecotaxa.

Un altre titular del dia 13 de maig d'UH, deia: Cada ciutadà balear paga una mitjana de 3.420 € en impostos. O sia, que si ho repartim per mesos resulta que pagam un promig de 50 €, el que significa que només en impostos pagam quasi tant com un turista britànic per viure aquí en règim de mitja pensió.

És hora que destapem l'engany del negoci fraudulent i corrupte que s'està desenvolupant a Mallorca. Un negoci que a més, ens posa els carrers plens de delinqüents.

«La delinqüència augmenta a Mallorca un 50% en el primer trimestre d'enguany». Arxipèlag lidera l'increment dels delictes en el conjunt del País». Titulars del Diari de Mallorca del passat 14 de maig.

Pens que, o bé les notícies difoses pels diaris són falses o be que existeix una situació de desequilibri entre els preus que pagan els turistes, per invadir-nos cada any, i el que pagam nosaltres per rebre-los.

O be deixen de cobrar-nos tants d'impostos, o be també els en fan

pagar a ells. Si no és així, de cada dia n'hauríem de pagar més nosaltres. O be se racionalitza i administra millor el negoci turístic, o de cada vegada aquest negoci serà més improductiu. S'Assemblarà a la mineria asturiana, els Altos Hornos de Vizcaya o als pescadors d'Andalusia, tots ells amb un denominador comú, la manca de productivitat.

En definitiva, les dues notícies econòmiques que hem analitzat son ben aclaridores de la realitat que vivim. Per si això fora poc, l'altre, la de la delinqüència (que es un producte indirecte de la turística, és molt seriosa, i ho serà més si les coses van maldades. En aquest cas, això se convertirà en el lejano Oeste, el de les pel·lícules del Far West, en el que sobreviurà el que dispari primer... Ω

PERE
FELIP
BUADES

EL FUTUR DE LA UNIÓ: LA CONSTITUCIÓ EUROPEA

Aquestes darreres setmanes, Europa ha estat la protagonista de molts esdeveniments. Si bé el dia nou de maig la UE celebra la seva onomàstica, darremament la ciutadania de la Unió quedà fortament sacsejada i convulsionada degut a la bel·ligerant línia de pensament del líder ultradretista francès Jean Marie Le Pen, pregonada en la campanya electoral. Es feren manifestacions a tot el país i la mateixa esquerra votà a desgrat però convençut i massivament a Chirach. Hom s'adona que programes electorals com els de Le Pen, Haider... són hostils a les tesis europeïstes, busquen l'adhesió i el desori generalitzat i es mostren recelosos i detractors vers els postulats comunitaris vigents.

Certament molta ciutadania exigeix als seus polítics que trobin el remei en una alternativa satisfactòria al crític impàs actual. Ara més que mai es fa necessari concentrar esforços a fi de simplificar

i sintetitzar l'excés de tractats i dels actes que els modifiquen. El Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea del Carbó i l'Acer (1951), el Tractat constitutiu de la CEE (1957), el Tractat constitutiu de la CE de l'Energia Atòmica (1957), l'Acta Única Europea (1986), el Tractat de la Unió Europea (1992), el Tractat d'Amsterdam (1997) i el Tractat de Niça, actualment en vies de ratificació, només són una petita mostra de la fèrtil producció legislativa de cinquanta anys d'existència, que ara fa realment palesa la necessitat d'estructuració i estratificació que només pot venir donada per una norma comuna i suprema que les englobi harmònicament. Aquesta norma rectora que vincularia les ja aprovades i serviria de vertex legislatiu conegut i legitimat per tothom, se sintetitzaria en una Constitució Europea. Amb un estatut jurídic formal i representatiu d'aquest nivell que vetllés per la seva ciutadania i pel patrimoni polític i col·lectiu euro-

peu es visualitzaria el cim de la jerarquia normativa i de les fonts de dret comunitari en el desenvolupament d'una veritable unió la qual, protectora de drets humans i fonamentals, superaria els actuals avenços sectorials i determinaria el seu abast i llurs competències.

L'aprovació i el funcionament d'una Carta Magna europea repartiria i anivellaria els poders de la Unió, faria comprensibles i populars els textos comunitaris que successivament s'han anat aprovant al llarg de les dècades i han anat construint parcialment la UE, apropiaria els organismes europeus als ciutadans, concretaria i consolidaria una identitat acollidora i plural, avui encara no prou coneguda i fixaria un pol. D'estabilitat que serviria de nord polític, econòmic i social per a noves democràcies emergents mancades per pautes de futur.

L'aprovació d'aquesta hauria d'obrir noves vies en matèria d'arbitratge equitatiu entre ciutadans, o d'aquests amb l'administració,

sempre amb les degudes garanties.

Enrenous sorollosos com els provocats pel líder del Front Nacional francès, desconceptuen tristament la mateixa UE, però sortosament contrasten amb projectes actuals com la convenció sobre el futur d'Europa que actualment s'elabora a Brussel·les en la que s'estudia el model europeu més idoni.

Aquesta es realitza gràcies als compromisos assumits en la Declaració de Laeken (desembre 2001), sota la presidència del també francès Valéry Giscard d'Estaing.

L'esmentada convenció compta amb la necessària i indispensable opinió de la societat civil. Polònia (candidat a formar part de la UE) és tants sols un exemple d'un país els ciutadans dels quals hi participen. Al l'estat espanyol també hi treballen diferents sectors. Concretament i a casa nostra, el Parlament de Catalunya ha encomanat aquesta tasca al Patronat Català pro Europa. Hom espera la recerca de resultats i la formulació de propostes

que portin a intensificar i cohesionar lligams comuns en benefici dels pobles i generacions que omplen el gruix europeu. Així la UE, amb una Constitució pròpia, tindria una columna vertebral que reforçaria i donaria qualitat al sistema i les institucions democràtiques serien capaces de transformar somnis i il·lusions preconitzats durant molt de temps per pensadors i ideòlegs com Rousseau, Kant o bé Hugó. Caldria que l'esdevenidor del Vell Continent anés lligat al reconeixement i ampliació d'unes llibertats i a la saba nova i compartida provinent d'unes arrels alimentades per les aspiracions ciutadanes en l'assoliment d'una nacionalitat europea viva, atraient, integradora i pacífica. Ω

RAMON
MUNTADA I
ARTILES
Advocat

La feina ben feta

Barcelona, 16 de març, manifestació contra la globalització. Quasi mig milió de persones. Un desplegament policial immens els vigila.

21:00 - Uns deu joves s'allunyen de la manifestació (on ja fa estona que la policia carrega a discreció). Volen anar al concert de Montjuïc. Van sols. Senten sirenes, tirs i petards. Un helicòpter sobrevola el cel ennuvolat. Xerren tranquil·lament i de cop, rere seu, un furgó de la policia es detura i en baixen una desena d'agents. Tots protegits amb escuts i cascs, acompanyats d'armes de boles de goma i porres extrallargues. Han d'acomplir la seva tasca com a bons agents. Per això es posen a córrer rere els perillo-

sos vianants terroristes. «¡Todos fuera de aquí!». Mentre criden alguns ja no aguanten més i premem el gallet i oh! sorpresa! les boles surten disparades amb graciosa agilitat. Els joves es dispersen.

23:30 - Es retroben tots al concert i s'expliquen els cops de porra i les pilotes que alguns del grup han rebut. Mentre, desenes de detinguts s'han d'assecar com poden la sang que els raja de diferents llocs del cos. Els policies somriuen.

24:00 - Antonio Romero, policia antidisturbis, retorna a casa amb la satisfacció d'haver fet la feina ben feta. La seva dona li ha deixat una nota on li diu que corri

cap a les urgències de l'hospital del Mar. Primer mira la tele i s'empenya al veure que el Madrid ha empatat. Va a l'hospital. Allà troba la seva dona amb la filla en braços. Li raja sang del nas. Varis cops de porra li han provocat un traumatisme cranial moderat. La noia recobra el coneixement. Quan el metge se l'emporta té el temps just de dir-li al seu pare que ha reconegut el policia que l'ha colpejat. «Ni la visera del casc pot amagar la teva cara de simi, pare». Antonio Romero es pregunta per primera vegada si realment ha fet el que havia de fer. Ω

Un que hi era

La Llei de partits i el Totalitarisme

Josep Mª Loste Romero

Es terrible i molt perillosa l'anomenada «lleï de partits», aprovada recentment al Congrés dels diputats. És autènticament antidemocràtic (amb l'excusa de voler combatre el terrorisme a les pal-pentes) que 50 diputats i/o senadors siguin suficients per poder il·legalitzar un partit polític. Això, és una veritable aberració. És també un rebrot d'un autoritarisme antidemocràtic, molt cancerigen pel bon funcionament de l'estat social i democràtic de dret.

De tota manera, el fet que el govern del PP hagi d'arribar a aquests extrems denota que la lluita anti-terrorista no va bé ni és eficaç. Aquí, el partit dels

conservadors espanyols (que en aquest tema concret aplica una teràpia clarament d'extrema dreta) ha confós la justa i necessària lluita contra el terrorisme cec i criminal amb una croada ultrajacobina (amb lleis que ranejan el totalitarisme) contra el nacionalisme basc. D'altra banda, és molt cínic i roc intentar fer creure als ciutadans que només el PP i el PSOE lluiten contra la xacra terrorista. Ja seria hora de dir en veu alta, amb tots els ets i uts, que les irracionalitats de les escomeses etarres als qui fan més mal són al sobiranisme democràtic basc, català i gallec i a qui beneficien més és, en primer lloc a la dreta del PP i en segon lloc a la socialdemocràcia burgesa del PSOE. Ω

UN MODEL LINGÜÍSTIC IGUALITARI I EUROVISION

Plau-me fer una ullada a un aspecte que no he vist comentat per enlloc, en relació al comentadíssim Festival d'Eurovision, celebrat dissabte passat a Tallin, la capital de la República d'Estònia. Entre les qüestions destacades, relacionades amb el fet de la llengua, hi hem pogut observar comentaris sobre la presència molt majoritària de l'anglès (recordem que Bàltics, Nòrdics, països de l'Est... cantaren de manera ben general en anglès, però que també ho feren, sense cap tipus d'emperò, els representants de Rússia o d'Alemanya), però no hi ha hagut cap anàlisi d'aquells que cantaren en altres llengües i de les observacions que se'n poden derivar.

Em centraré, aquí, en el cas concret de Suïssa. La representació helvètica en aquest festival va cantar en llengua francesa. Suïssa, actualment, és un dels dos models lingüístic igualitaris vigents a Europa. Un model igualitari és aquell en què, havent-hi diferents llengües en un mateix estat, totes són tractades exactament igual per aquest (l'altre cas europeu és Bèlgica). Com s'articula el model lingüístic igualitari? En els casos suís i belga, allò que té vigència a l'hora d'establir l'oficialitat lingüística és el criteri de territorialitat. La llengua és la pròpia del cantó (Suïssa

o de la regió (Bèlgica), i tothom s'hi ha d'adaptar, independentment de quina sigui la seua llengua personal. Així, un cantó com el Jura, per exemple, té garantit continuar sent francòfon per molt que actualment la població de llengua alemanya ja hi és majoritària. Que més de la meitat de la població sigui de llengua alemanya no fa ni que espugui impartir l'ensenyament en alemany ni que l'alemany hi gaudeixi de cap tipus d'oficialitat ni que un ciutadà pugui pledejar als tribunals en alemany.

El cas de Suïssa també és interessant perquè els percentatges poblacionals de cadascuna de les llengües s'assembla força als existents a l'Estat espanyol: devers el setanta per cent de la població té l'alemany com a llengua pròpia (equivalent aproximat de l'espanyol a l'estat en el qual estam majoritàriament inserits), un vint per cent hi tenen el francès (equivalent aproximat del català a l'Estat espanyol), un vuit per cent l'italià (equivalent del gallec) i un dos per cent el retoromànic (un equivalent a la baixa del que seria l'euskara a la Península Ibèrica).

La representant de Suïssa va cantar en francès (llengua d'un vint per cent de la població helvètica). Hauria pogut cantar també en italià, en retoromànic o en alemany. Els suïssos no tenen cap

mania lingüística, a l'hora d'escollir qui els ha de representar en aquest festival internacional. Es creuen allò d'aplicar la democràcia a la política lingüística i en donen continuament una mostra pràctica.

Entre nosaltres, en el context d'un model lingüístic igualitari, s'hauria pogut donar la circumstància que la Rosa de torn cantàs, per exemple, en basc, i que qui saludàs des de Televisió espanyola a l'hora d'emetre les votacions, digués "Bona nit" tranquil·lament i sense cap tipus de complexos. Qui ho pot imaginar? Ah! ...i que tengués la deferència de saludar també en estonià, llengua del país d'emissió del festival. Poc varen tenir, dissabte passat, aquesta deferència. I, entre els pocs, no hi havia, naturalment, espanyols ni francesos. Em pens que som encara més lluny d'aconseguir aquesta normalitat igualitària que no de veure qualsevol espanyol mediocre guanyant el festival, o qualsevol cantant català duent-hi una cançó en anglès, en representació de Catalunya. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

President d'Esquerra

Republicana-Balears i Pitiüses

S A C A P O L A D O R A

M7

Qui vol entendre, entén.

M7, l'autodenominada "Televisió de Mallorca", anunciava l'acte de retransmissió en directe de la cantata "Germanies" de Lluís Llach, en el marc de la VIII Diada popular per la llengua i l'autogovern organitzada per l'OCB, amb una imatge en què destacava exclusivament una bandera estelada, el símbol dels independentistes dels Països Catalans.

Mentrestant, n'Antoni Mir i altres porucs del gremi van amb el cul estret cada cop que han de tocar el tema dels símbols nacionals: recordem que ja és tradicional que l'únic emblema "oficial" en els seus actes sigui l'escut de Mallorca, tot i que el públic es decanta de forma absolutament majoritària per l'estelada amb el triangle blau i l'estel blanc.

Des de M7 han sabut llegir la realitat (al marge de la seva opinió en relació al tema), mentre que n'hi ha que volen ser més llestos i perden el temps lluitant per una cosa que anomenen País Balear (sic) que, a més de no existir, contribueix a reforçar l'estratègia espanyolista del divide i vencerás.

www.gibraltar.gov.gi

Com que aquest poble sap com ens varen tractar els espanyols després de l'annexió del Tractat d'Utrecht (o el d'Amiens en el cas de Menorca), és ben difícil que els gibraltarencs es deixin enganyar pels colonialistes del regne d'Espanya.

I tendran tot el nostre suport en la seva resistència a ser colonitzats.

Atado y bien atado

És material d'acudit, però no és de broma. Segons contem:

José Ma. Aznar és nét del periodista Manuel Aznar Zubigaray, autor d'una Historia Militar de la Guerra en España.

El portantveu del Gobierno, Pío Cabanillas, és fill del Ministro de Información franquista Cabanillas Gallas.

Arias Salgado, que ha estat ambaixador al Marroc, és fill de Gabriel Arias Salgado, un altre Ministro de Información y Turismo franquista.

Fernández Miranda, que s'ha encarregat de relacions diplomàtiques amb el Marroc, és fill del Ministro franquista i Presidente de Cortes Torcuato Fernández Miranda.

Jesús Posada, Ministro coordinador de les autonomies (sic) és fill del Gobernador Civil franquista de Soria, Posada Cacho.

Mayor Oreja, representant del PP al País Basc és nét de Marcelino Oreja, un altre destacat representat del feixisme.

L'anterior Ministra de Justicia, Margarita Mariscal de Gante, és filla de Jaime Mariscal de Gante, director de Règimen Jurídico de la Prensa durant la dictadura del general Franco.

Fraga Iribarne, president de Galícia, no és fill ni nét de ningú, és el mateix Ministro de Información y Turismo franquista que hem conegut.

I no seguim perquè el diari sencer no bastaria.

Tant de bo que tot això fos mentida!

EUROVISION

Rosa de España, 7a classificada.

Els espanyols són els més collons de tots els ciutadans europeus, si hem de tenir en compte el seu engrescament amb una cançó sense cap ni peus i un cor que actuava igual que la vocalista: crida, no canta; trepitja l'escenari, no balla.

És clar que tot ha estat fruit d'una gran operació de màrqueting, al més pur estil neoespanyolista (recordem el símbol de la bandera rojigualda amb el toro d'Osborne en comptes de l'àguila imperial), amb professionals de la publicitat que apamaren perfectament l'estupidesa dels espanyols però que no tenen encara preses les mesures als polièdrics europeus que, per començar, no acaben de sintonitzar amb espectacles de molta roba i poc sabó.

Ha estat una altra mostra del gust dels espanyols pel pucherazo i les operacions ràpides i superficials conegudes com cultura del pelotazo: ¿on s'ha vist que quatre arreplegats es transformin en artistes gairebé consagrats en menys de mig any, quan tothom sap que una formació artística sòlida i seriosa és cosa de molts d'anys, de molt d'esforç continuat i de molta més constància?

Hem de recordar com han acabat els celeberrims banquers i financers Conde, Rojo i companyia? Ω

M a l l o r q u í

La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.

Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

EL TROT ÉS COSA NOSTRA

«Es Boveret torna a guanyar el Gran Premi»

La Gran Diada Hípica del any 2002 passarà a la història per ser la primera en que no s'emprà la pesseta com moneda per operacions financeres que tinguessin a veure amb el món del trot. Per primer cop s'emprà una nova moneda: l'euro.

Molta gent pensava i encara ho fa en pessetes degut a la força de la costum. Tota la seva vida ha emprat la moneda nascuda a Catalunya el segle XIX fins que una unitat monetària comú a alguns països europeus començà a operar a principis d'aquest any.

La Gran Diada Hípica i en especial el Gran Premi Nacional el presentà als aficionats i a la premsa el dimecres 15 de maig al Palau del Consell de Mallorca.

Nicolau Tous com director del hipòdrom de Son Pardo i Maria Antònia Munar com presidenta del Consell Insular de Mallorca feren els seus parlaments en el que demanaven als aficionats la seva assistència en aquesta Gran Diada i que la Lototrot era del tot necessària per poder salvar aquest esport nostre i també per poder gaudir de una total autoafinanciació per no dependre tant de subvencions.

Les autoritats del Consell presentaren el nou trofeu de la correguda més important del «Gran Premi» i la flassada que es col·locà damunt el cavall guanyador el diumenge 19 de maig: «Dia de la veritat del trot «pels propietaris cavallistes i pels menadors seleccionats per poder disputar aquesta cursa tant prestigiosa i tant clàssica com és el «Gran Premi».

El trofeu del «Gran Premi Nacional 2002» era una escultura feta per el artista d'Artà: Miquel Ginard de malnom «Sarasate».

En «Sarasate» és autor del monument de la Mare de Déu de la Pau», inaugurat l'any 1984, es troba a les muntanyes de Na Burguesa, als termes de Ciutat i Calvià. Des de aquest monument, podem admirar una bona panoràmica de la Badia de Palma. Un altre obra que també ha donat prestigi al escultor d'Artà o que té molt a veure amb el món del trot és l'estàtua del cavall que podem veure a l'hipòdrom de Manacor, feta l'any 1992 i treballada en acer. Es titula «Cavall al vent» i té unes mides de 130x70x40.

Aquesta obra relacionada amb el món del trot donà confiança als organitzadors d'aquesta festa hípica perquè esculpí el trofeu que lliurà al guanyador.

El trofeu era una vertadera obra d'art, digne de figurar al millor museu d'escultures Maria Antònia Munar declarà en broma que pesava tant el trofeu que el guanyador tindria dificultats per poder emportar-la se'n a casa seva.

21 corregudes hípiques formen part del programa de la «Gran

Diada Hípica del any 2002»; onze al matí i deu al capvespre. Les corregudes bones foren a l'horabaixa.

La prova reina d'aquesta Gran Diada Hípica fou el «Gran Premi Nacional que començà a les 19h 15 min. Una desfilada dels setze participants, més la del guanyador de l'edició del any passat: «Falaguer», precediren a la carrera.

Abans havien adelitat al públic assistent l'orquestra simfònica de Porreres, el Joc de Ministrils del Consell de Mallorca i una demostració equestre de la Secció Muntada de la Policia Local de la Ciutat de Mallorca.

Les cues per apostar als equins eren interminables, tothom volia guanyar l'aposta del quartet, que contava amb un fons de 13.774'50 euros. La gent pensava i confiava en «Gristan Mar», com a cavall guanyador de la correguda. Els mitjans de comunicació també li donaven suport. Només uns pocs entesos no li feien guanyador.

En «Gristan» havia estat un temps de baixa per mor de una lesió feia temps que no corria. Això podia ser el verdader problema alhora de guanyar. Contava amb el seu preparador i menador en Joan Carles Rotger per poder guanyar.

Joan Carles és uns dels millors menadors de la plantilla del trot balear. Els propietaris confien en la seva saviesa en cavalls trotadors. Saben que mai els decebrà.

Joan Carles té els coneixements necessaris per guanyar qualsevol premi que es disputi. El Dia de la «Gran Diada Hípica» no tingué el seu dia. En Joan Carles no es trobava inspirat per guanyar. Aquell dia hagués estat millor que no hagués corregut perquè de setze carreres on prengué part, només en guanyà dues. Això és del tot impensable per un excel·lent menador com és ell.

En aquesta vida els experts també tenen dies dolents. En Joan Carles el tingué el dia del «Gran Premi». El cavall que menà botà tot d'una, després de la sortida i fou distanciat pels jurats, que no tin-

gueren cap mena de compassió en distanciar també a un altre dels favorits: «Guaperas SB».

La carrera del «Gran Premi», una vegada distanciat el màxim favorit «Gristan Mar», fou un duel entre el cavall de Búger: «Glasny Goal», menat per «Es Boveret» i el germà del cavall guanyador de l'any passat: «Falaguer». «Gel de Kor», conduït per Biel Pou. Quan faltaven pocs metre per acabar la cursa, Joan Antoni Riera llançà un dels seus famosos atacs i guanyà merescudament la prova més important del trot. Era la seva segona victòria en el «Gran Premi». El primer ho havia aconseguit l'any 1996, amb l'egua «Auba des Etangs».

Enguany, no s'ha pogut batre el rècord de la prova clàssica del trot, que es trobava en poder de «Falaguer», aconseguit l'any passat, amb Gabriel Pou a les seves regnes. El rècord a batre era de 1'17"7.

«Glasny Goal», menat per «Es Boveret» guanyà el Gran Premi Nacional 2002. Amb un temps de 1'18"1.

El goig i l'alegria de Joan Antoni Riera eren tant forts que tirà el seu fuet entre el nombrós públic assistent i en presència de les primeres autoritats de la Nostra Comunitat Autònoma i del ministre de Medi Ambient, Jaume Matas, que presenciaren en una tribuna el desenvolupament del «Gran Premi».

Els propietaris de la Quadra Morro de Búger eren feliços de guanyar aquest guardó tant cobdiciat per tots. Pocs dies abans havien aconseguit el «Premi Ciutat de Palma» per poltres de la generació del «Gran Premi» d'Enguany, la «G».

La frustració de no poder guanyar el Gran Premi del any 1998 amb el cavall «Cristian Crown», ja era prou esborrada i sobretot oblidada.

El guanyar fa riure i això és el que feren els propietaris de la païssa que guanyà el màxim guardó del trot balear, «Es Boveret» i tot el grup de fans d'aquesta quadra de Búger.

«Glasny Goal» fou un digne

guanyador de la cursa, en una diada que fou un èxit de participació.

Unes setmanes després de que Son Pardo celebrés la Gran Diada Hípica, Manacor celebrà la seva diada, concretament el diumenge 9 de juny. 22 corregudes feren el goig al nombrós públic assistent.

Quasi tots els premis que es lliuraren tenien noms de pobles i indrets de la geografia de Mallorca on hi ha molta de afició a l'esport de les carreres de cavalls.

La correguda més important tingué lloc a les set i mitja de l'horabaixa, Era el Criterium del Tres Anys, la prova coneguda com la «Revenja del Gran Premi». En aquesta cursa, hi hagué un principi, un domini del cavall murenc «Gristan Mar», fins que a la segona volta tingué un contesa mà a mà entre el seu màxim rival, «Glasny Goal», fins que aquest darrer equí guanyà gràcies a l'esforç de «Es Boveret». «Glasny Goal» tornà a guanyar i establí un nou rècord que es trobava en posició de «Brandy Royal», mort la mateixa setmana a causa d'un accident.

El deliri fou immens, el rècord (1'19"2) i la gran victòria que «Es Boveret» dedicà al seu ídol Tomeu Estelrich «Pancuit» i al públic assistent eren prou justificats. Aquest triomf aconseguit per «Es Boveret» passarà a la història per ser una victòria ben aconseguida i per l'emoció que hi hagué, tanta que no va ser apte per persones amb malalties del cor.

Aquests finals de carrera haurien de ser sempre presents als nostres hipòdroms.

Quan tornarem a tenir una carrera amb un final semblant al que es visqué el Criterium dels Tres Anys del 2002 a Manacor? Ω

Miquel Alemany i Balje

A COP DE DECRET

El President del govern espanyol va expressar fa uns dies al Congrés dels Diputats de Madrid, amb molta mala bava, que la vaga general contra la reforma del sistema de protecció de la desocupació és un «despropòsit». El sr. Aznar, amb les seves típiques actituds prepotents i feixistitzants, intenta criminalitzar els líders sindicals (i en general a tots els treballadors, la majoria d'ells cremats per la precarietat i la indignitat) i s'entesta a presentar els qui s'oposen, legítimament i democràticament, a la seva política -dretana, regressiva i autoritària- com a persones eixelebrades que volen fer mal al «sagrat» concepte d'Espanya.

De fet, el més contradictori i grotesc d'aquesta qüestió és que el veritable despropòsit, l'autèntic disbarat és que una llei tan important, que afectarà negativament a les vides de molts éssers humans, pugui ser posada en funcionament, gairebé amb nocturnitat i traïdoria, a cop de decret.

Malauradament, a part dels despropòsits i atzagaiades de tota mena d'aquest senyor del bigoti, ara es comença a veure clar el veritable rostre reaccionari d'aquest antisocial neoliberalisme polièdric del PP. D'aquest economicisme ultraliberal desbocat, que en qüestions polítiques és terriblement despòtic, en els aspectes de l'estructura de l'estat és rabiosament jacobí i en l'àmbit dels drets civils és profundament conservador i carca. Ω

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

L'Ajuntament de Torà contra la nova llei de partits

<cup@viladetora.net>

Us adjuntem la moció contra la nova llei de partits presentada per la Candidatura d'Unitat Popular de Torà al ple ordinari de l'ajuntament.

La proposta va aprovar-se per majoria absoluta de 8 vots a favor (els tres de la CUP, els quatre de CiU i un del «grup mixt») i una abstenció (la de l'altre regidor del «grup mixt»). Amb aquesta aprovació el nostre ajuntament deu ser dels primers dels Països Catalans a posicionar-se contra aquesta nova retallada de llibertats que propugna el govern transfranquista del PP.

CUP Torà

Per a qualsevol aclariment o per a més informació: cup@viladetora.net o al telèfon 616 87 35 77 (Josep A. Vilalta). Ω

L'Accelerador de l'edició de textos

EN JOAN QUETGLES, jquetgles@yahoo.es

Informe sobre l'Accelerador, programa informàtic ideat i construït per En Joan Quetgles.

L'Accelerador de l'edició de textos és la versió informatitzada del Mètode d'Esctura Ràpida juntament amb altres recursos taquigràfics i braquigràfics elaborats tot i reutilitzant els recursos informàtics de Microsoft. L'Accelerador és un programa informàtic per a aplicar al processador de textos de Microsoft Word per a ordinadors personals, de manera que s'aconsegueix un considerable estalvi de temps per a editar un text qualsevol en llengua catalana. El programa té les següents característiques:

En primer lloc, el programa s'instal·la al processador de textos mateix, de manera anàloga a com es fa amb un programa informàtic de corrector de textos. Una vegada instal·lat, d'immediat es pot començar a editar un text qualsevol fent ús dels recursos braquigràfics de l'Accelerador. L'Accelerador és funcional únicament si l'usuari aplica els recursos del programa; en cas contrari, l'editor de Microsoft funciona amb absoluta normalitat. No es pot distingir un text editat amb l'Accelerador d'un altre text editat normalment; o sigui que un text es pot editar indistintament d'una o altra manera, o de manera mixta. De fet, el programa sempre s'aplica directament sobre l'edició corrent del processador de textos.

L'Accelerador en si mateix considerat, deixant de banda l'idioma, és una novetat mundial. A Internet no es troba cap oferta que vagi en aquest sentit, ni per aproximació, que jo sàpiga. Els diversos mètodes de taquigrafia, inclosa l'estenotípia, no tenen per objectiu editar textos disponibles per a ser impresos. En aquest sentit, l'Accelerador no té comparació. Per altra banda, els programes informàtics de traducció, tot i essent molt útils, no ofereixen textos a punt per a ser impresos. Una limitació semblant pateixen els formidables programes de conversió del llenguatge oral.

L'Accelerador és en llengua catalana. Objectivament, això representa una paradoxa. En matèria d'informàtica, segons el sistema de Poder, es dona per inqüestionable que tota novetat ha d'anar de la mà de la llengua anglesa. I així s'esdevé quasi sense excepcions. Primer, en efecte, es fa pública la producció nord-americana i, després, la versió espanyola; i posteriorment, si s'escau, apareix la versió catalana. Ara, amb l'Accelerador, es dona una imprevista inversió de l'ordre establert. Aquesta vegada la llengua catalana podria ser la guanyadora de la cursa, però a **més podria atreure l'atenció de l'opinió pública internacional sobre la llengua i la cultura catalana.**

L'Accelerador pot ser un instrument molt útil per a la normalització lingüística del català. Però, al meu parer, **allò més decisiu són les conseqüències econòmiques que se'n poden derivar.** Si realment, com jo pretenc, s'aconsegueix **un rendiment estàndard del 400 per cent.** llavors no és excessiu parlar de «revolució econòmica» en aquells sectors que fan un gran ús del processador de textos.

La perspectiva més innovadora que ofereix l'Accelerador rau en que és a l'abast dels usuaris d'ordinador que no tinguin més que uns coneixements elementals de català. Per suposat, a un major domini de la llengua, ha de correspondre una major facilitat d'aprenentatge del programa. Però es dona la paradoxa que els majors guanys en estalvi de correcció ortogràfica correspondrien als usuaris de baix nivell lingüístic. L'ús de l'Accelerador tampoc no exigeix el coneixement d'especials habilitats

informàtiques. Anàlogament al que respecta a l'ús del corrector de textos, l'Accelerador pot ésser utilitzat tot i que l'usuari desconegui el seu funcionament tècnic. Cal dir, però, que l'ús de l'Accelerador requereix d'un aprenentatge, la durada del qual no puc precisar. Posats a dir, tal vegada requereixi un mínim de 30 hores d'aprenentatge per a poder tirar endavant aquesta eina amb una certa eficàcia. Però, tot i la gran diversitat de recursos braquigràfics de l'Accelerador, l'usuari els pot aprendre d'un en un i utilitzar-los de manera immediata des del primer moment.

Al·l'estat actual, l'Accelerador té unes prestacions altes, però molt elàstiques. El programa és generalista; de fet, inclou els termes més usuals del diccionari de la GEC, aquells termes que puguin ésser objecte d'abreviació; per tant, el seu rendiment és més alt en textos generalistes – del tipus de la informació periodística, per exemple – i més baix en textos especialitzats. Però aquesta relació es pot invertir si es fan versions especialitzades de l'Accelerador.

La major part de textos de premsa que he editat amb l'Accelerador me donen un rendiment superior al quatre-cents per cent.

El rendiment de l'Accelerador pot fer un salt qualitatiu si es modifica atenent-se a tres factors de rendibilitat que es poden incorporar al programa, a saber: la especialització, la «topologització» i la personalització.

A) Especialització per temàtiques o disciplines; així, per exemple, es pot elaborar un accelerador específic per a Geometria plana, per a la temàtica una determinada administració o per a un llibre de Cuina catalana.

B) «Topologització», en el sentit que l'usuari de l'eina pot adaptar el programa atenent-se al centre geogràfic del seu interès; allà on habita, es suposa. La programació de l'Accelerador s'ha fet a partir de considerar Mallorca com el seu referent topològic principal, dins un context de Països Catalans, i amb una referència permanent a Espanya; és a dir, disposa de tres cercles concèntrics de referents topològics.

C) Personalització, és a dir, que l'usuari pot adaptar l'Accelerador en funció dels seus interessos i de les seves preferències.

Diverses proves específiques demostren que es poden aconseguir rendiments d'un ordre superior al 600 per cent. En alguns casos, es pot sobrepassar el 1000 per cent de rendiment.

RAPIDESA I SEGURETAT.

Un dels recursos més poderosos de l'Accelerador rau en el fet que proporciona una gran seguretat ortogràfica i tipogràfica. Al·l'hora d'editar un text en català, la immensa majoria d'usuaris tenen constants dubtes sobre la correcció ortogràfica i morfològica del text. Certament, el corrector de català ha esdevingut una eina imprescindible fins ara. L'Accelerador fa les funcions del corrector ortogràfic de Microsoft, posat que, de bon principi, automàticament, dona la versió ortogràfica correcta de la paraula o expressió que volem editar. **Al evitar la consulta i/o la correcció, aquest recurs esdevé un factor més de rapidesa d'escriptura.** L'ús de l'Accelerador fa pràcticament impossibles els errors purament tipogràfics,

la qual cosa s'ha de considerar també com a factor de rapidesa. Per suposat, també es poden cometre equivocacions utilitzant l'Accelerador, però, en tot cas, la correcció sempre és automàtica, o sigui que es fa amb una major rapidesa i seguretat.

El programa de l'Accelerador té una extensió de 2.82 Mb.; es a dir que no cap dins un disquet de 3_. L'Accelerador i els arxius que l'acompanyen s'han de guardar en un disc CD-ROM.

El Programa de l'Accelerador es pot depurar i desenvolupar indefinidament. Per suposat, un desenvolupament del programa representaria un índex de rendiment més gran. Molt fàcilment, l'usuari pot anar fent afegits de pròpia creació, de manera que de cada vegada el programa serà més personalitzat i de major rendiment. El procediment d'ampliació és semblant al de l'actual corrector de català del processador de Microsoft; és a dir que es poden anar afegint noves braquigrafies al programa.

L'Accelerador és un programa informàtic, certament, però l'esforç de construcció es centra en una metodologia braquigràfica, és a dir, en base a la idea de la tradició clàssica d'utilització d'abreviatures transportada a l'era de l'electrònica. Per altre costat, cal assenyalar que actualment es fa un ús extraordinari de fórmules braquigràfiques de manera que les enciclopèdies han de portar un índex d'abreviatures. S'ha d'entendre que, espontàniament, hi ha una tendència generalitzada que s'orienta cap a la creació de braquigrafies. Basta comprovar l'extraordinària extensió de les sigles.

Juntament amb el diccionari braquigràfic general, **el Cercador**, el programa de l'Accelerador disposa d'una col·lecció de «macros» dissenyades també amb intenció taquigràfica (per a elaborar el programa d'instal·lació de «macros» he tingut l'ajut d'En Joan Reynés, matemàtic i professor d'informàtica). Les xifres numèriques també permeten diversos jocs braquigràfics, entre els quals destaca l'agenda o calendari que permet l'edició de qualsevol data de l'any (per exemple, «4 de novembre de 2002» s'edita amb tres pulsacions); així com l'edició del sistema horari català (perquè s'entengui, per exemple, «dos quarts de nou del matí» s'escriu amb 3 pulsacions). De manera semblant, es poden editar xifres numèriques amb numeració romana.

Darrerament, he incorporat **un cercador abreviat** de braquigrafies, cercador que opera des de l'editor de textos mateix, de manera que, en cas de dubte, es pugui consultar directament sense sortir de l'editor de textos. El Cercador general inclou totes les paraules emmagatzemades, mentre que el cercador abreviat solament inclou les braquigrafies bàsiques.

El programa de l'Accelerador, estrictament considerat, conté 17.796 pàgines i quasi 3.000.000 de «bytes», i uns 286.000 registres de paraules i braquigrafies. Això sense comptar les «macros» ni els programes d'instal·lació; i sense comptar els arxius dels manuals d'instruccions. Cal destacar l'arxiu del cercador de braquigrafies - **el CERCADOR** - que conté unes 26.000 pàgines i uns 6.500.000 «bytes». Al llarg de tres anys, el total d'hores invertides en la construcció del programa abasta la xifra de 6.000, tot i inclouent-hi les hores treballades per unes persones que m'han ajudat força.

MEMORITZACIÓ I ESTALVI DE MEMÒRIA.

L'aprenentatge de l'ús de l'Accelerador comporta un esforç de memorització, certament. Però la major part de braquigrafies han estat construïdes seguint un model racional; això permet que les braquigrafies puguin ésser deduïdes lògicament. **Allò a destacar és que es dona una relació dialèctica entre la memorització de les braquigrafies i l'estalvi de memòria,** en el sentit que cada braquigrafia memoritzada significa l'estalvi de memorització de quaranta paraules, o més, que tenen el mateix referent braquigràfic. Ciutat de Mallorca, 25 de febrer de 2002. Ω

Sense autoestima col·lectiva no hi ha Països Catalans

L'escriptor Toni Strubell es fa creus que hi hagi tants espanyols que pateixen pel futur del castellà en terra catalana i tan pocs catalans que els preocupi l'esdevinidor del seu idioma: «els que no som imperialistes no som prou importants per sentir emocions?» (El Punt, 20-2-2001)

Que els catalans puguem viure en català en el nostre territori, en les mateixes condicions que els castellans ho fan a les dues Castelles, sembla cada cop més una utopia. Tot i que la primera llei del català aviat farà vint anys que va ser promulgada, l'ús interpersonal de la llengua davalla, sobretot, entre els joves. Aleshores, quina mena de demà deparen als Països Catalans els propers vint anys? A més, cada dos per tres hi ha menyspreus i agressions lingüístiques (Renfe, Registre Civil, Ibèria, Hisenda, Ajuntament d'Alcoi, etc.). No obstant això, les autoritats autonòmiques no reaccionen ni amb fums de sabatots. Amb quin ànim pot un poble revisar lingüísticament si sospita que no se

li brindarà la protecció necessària per fer-ho?

El fet de no gaudir d'un certa empatia de l'opinió pública ni de la sensibilitat suficient de la major part de les institucions de govern, fa inevitable que en la moral col·lectiva es respiri un sentiment de feblesa envers la catalanitat. Bo i que mirem de fer el cor fort, el no assoliment de certs resultats en el relançament del català provoca un cansament emocional i una insatisfacció entorn d'una feina (Acampallengua, Flama del Canigó, 25 d'Abril...) que a voltes sembla feta en va. I, consegüentment, un descens en l'autoestima. El sentiment que «t'has cremat», tal com es diu popularment, és una síndrome d'estrès més coneguda com burnout, que es produeix per esgotament quan no s'ha reeixit ni de lluny en les expectatives. En el cas català, la normalització de l'ús no arrela prou malgrat els esforços desplegats des de l'escola i altres àmbits socials. Així com tampoc s'avança cap a la parietat lingüística del Regne d'Espanya,

a diferència del Canadà i de Bèlgica on els drets lingüístics dels quebequesos i flamencs respectivament són respectats. Aquest desdeny cap a les nacions no castellanes de l'Estat espanyol, origina entre moltíssims catalans un dolor identitari molt poques vegades expressat ni compartit. I és que en el moment d'explicar aquest dolor, en cas que se'n sigui conscient, tenim la sensació que no interessa a ningú. A més, ens fa tanta vergonya, que l'hem convertit en un dolor clandestí, que no queda bé, que no porta enlloc. Curiosament treballar per la reconstrucció d'una civilització ferida, en d'altres parts del món, suscita complicitats. Segons el psiquiatre Luis Rojas Marcos, ex-cap del Sistema de Sanitat de Nova York, entre els novaiorquesos s'ha desfermat més generositat després de l'11 de setembre, «la qual cosa ha fet que les persones se senten més unides i es vulguin protegir les unes a les altres» (Presència 3-5-2002). Les dificultats han agermanat els nord-americans. Hi ha fenòmens, però, com la

minorització dels Països Catalans i d'altres nacions desposseïdes de drets bàsics, que ni els mateixos perjudicats volen veure.

D'allò que ens produeix dolor, d'allò que enforteix col·lectivament la nostra autoestima, tractarem a Sueca el dissabte 29 de juny, en el marc d'un homenatge matinal a l'entranyable Joan Fuster, a la Biblioteca Suecana (carrer de St Josep 8), i d'unes sessions vespertines de psicologia a la Casa de Cultura (carrer de la Mare de Déu 2), que inclouen la presentació del darrer llibre d'Enric Larreula Dolor de Llengua a càrrec de l'escriptora Carme Miquel.

Hi ha un dolor revitalitzador. Hi ha uns Països Catalans que malden per ser.

Siguem dignes del moment històric que ens ha tocat viure. Siguem qui som. Ni més, ni menys. **Q**

Quim Gibert
Psicòleg

Conductisme de masses del Poder: una ciència sociològica

«R.» <taubecolom@ono.com>

Això d'Operassió Trumfo ha servit per a desmascarar a la gent, per demostrar de quin peu calcen els espanyols.

Per a qui prengui una mica d'interès crec que ja està prou desemmascarat, però la massa és amorfa, sobretot si no hi ha nacionalisme distint a l'espanyol, com passa al sud.

Mes filletes aplaudien Espanya quan rebia punts, etc. (per la finestra també sentia crits i aplaudiments d'unes altres cases: conductisme de masses, que hauria de ser un dels nostres cavalls de batalla). Jo aplaudia quan puntuaven Letònia, etc. i vaig explicar a la major que la qualitat musical d'aquest festival és mediocre, que és prou antic, que a ella li agradava la Rosa perquè era l'única que havia escoltat més i li sonava i que era tot un negoci per vendre discs i fer propaganda comercial. Al final li diguí: tu veus, com no era la millor, sols ha quedat 7ª.

Recordant quan jo era petit, em pareix relativament normal i comprensible: no comprenen de què va. Si no se n'adonen molts majors com se n'han d'adonar elles, que fan el que veuen fer els amiguets? Però és com si el totalitarisme espanyolista, com una islamització obsessiva, volgués fins i tot expropiar-nos dels nostres fills, com feien el nazisme o l'estalinisme. L'espanyolisme és un totalitarisme satànic de genocidi molt calculat.

Per cert, que els d'Operassió Trumfo vingueren de tornada de la desfeta bàltica a Barcelona, on els esperaven milers de fans histò-

rics que foren obsequiats amb un plantó total de part dels grans artistes de l'espanyolerio. Ja els ve bé, ja...

Els que es fan dir no nacionalistes, han demostrat que en són i un bon tros.

Però, amic, com els ho demostres, a la plebs fanatitzada i curta? Al meu treball un company m'agredí físicament una vegada perquè diguí que volia que perdés Espanya en futbol perquè no deixaven a Catalunya tenir selecció pròpia.

Estaria bé fer una antologia de frases i fets espanyolistes a l'entorn d'aquesta Operassió.

El problema és que tenim ja tantes antologies...I no serveixen de gaire.

La qüestió era que guanyés Espanya, peti qui peti, encara que l'actuació del l'afable Rosa fos més que mediocre. I és que era la millor, perquè? Doncs perquè representa Espanya i ja se sap, ells són els millors, i els altres uns desgraciats (o polacos o terroristes).

I si perden? Doncs les votacions són manipulades, hi ha hagut una conspiració antiespanyola... > «Tongo, tongo» S'esgargame llaven els patriotes. Viva España! > Arriba España!

Allò pitjor és que no és que sien originàriament fatxes, sinó que des de Madrid ho aprofiten tot (tal com feien els nazis) per fer-los-hi.

Madrid té por que el «mal exemple» de bascs i catalans dugui a les altres «regiones» a voler separar-se també. La Guerra dels 3 anys fou en gran part, com «ellos» diuen, contra «el separatismo», per esclafar qualsevol cosa, democràcia inclosa, que permetés una separació de les nacions ocupa-

des per l'espanyolam. I si no entraren a les guerres mundials és de por de perdre-les i córrer el mateix camí que l'Imperi Austro-húngar. Per això Madrid és fidelment proEUA. Així que Madrid ha optat pel camí d'espanyolitzar sistemàticament la plebs, junyint propaganda comercial (consumisme) amb política (espanyolisme) per adreçar-se sobretot a les desprotegides ments adolescents, que és quan es forma la ideologia política (12-18 anys) i després rarament canvia ja en la vida. Tant de bo els catalans fóssim tan intel·ligents com els nostres enemics. Però a ca nostra domina no aprendre (aprendre voldria dir treballar i arriscar-se, cosa que no plau al nostre lletraferit i sibarita catalanà, que és molt més fi i distingit que això), renegar, no prendre nota de res, no actuar (com en Gaspart o en Reixac), fer el cofoi (som millors, més civilitzats, cultes i democràtics, he, he...que en som de bons...som europeus, els catalans!!) i després, quan ve la següent batcada, a queixar-nos i el victimisme provincià corresponent (quanta raó té la premsa esbirra de Madrid en aquests qualificatius que ens adrecen, en el fons!). Total, tot el que ens fan és per allò de la formiga i la cigala. Si som estúpids vol dir que els espanyols sols tenen la meitat de culpa en els sadismes contra Catalunya, l'altra meitat o més de la culpa és dels catalans, «independentistes» inclosos.

Corejaven com els bruts temps. Somos los mejores, que les den por el culo!

Es clar, són uns desgraciats

que no saben apreciar la superioritat intrínseca dels espanyols. Tot plegat al·lucinant, no me'n sé avenir...

Doncs no sé com no te'n saps avenir, és el de sempre resseguint l'espiral natural i esperable. Molts catalans, independentistes inclosos diuen coses així, com aquesta que dius tu. I a mi em xoca molt. Però és que no els coneixeu encara? Què més ens han de fer? Pixar-se'ns dins la boca? La veritat, veig més lògica interna a l'actitud sàdica dels espanyols que a les cares sempre sorpreses dels independentistes catalans. Just per això repetesc tant que el catalanà pateix un Alzheimer col·lectiu: constantment descobreix «com» són els espanyols i quant poquet ens estimen. Sóc jo el que es queda de pasta de moniato de veure aquestes actituds tan ingènues entre independentistes.

Dedució: és com si els catalans sempre estiguessin esperant que els espanyols «els perdonaran». Però és que no es tracta de cap qüestió moral: sols és conductisme de masses de l'Estat, per interessos d'Estat, i això no passarà mai a no ser que els catalans siguem més valents i intel·ligents i ens hi fem respectar. És l'actitud mediocre, mesella, cofoia, idiota, covarda, mesquina, etc. de molts catalans la que fa possible aquest racisme anticatalà i l'espanyolisme històric. Canviem de caracteriologia i segur que ells hauran de canviar de tàctica. Però si seguim tan mediocres i demanant com sempre: «Ai, i això perquè?» «Que en són de dolents, els de Madrid» i els tòpics i ingenuïtats idiotes de sempre, sols estem fent punts per a pròximes batcades i repressions.

L'onada d'espanyolisme és cada cop més brutal, més visceral, irracional...aquesta gent està enfollint, això ja deriva cap al feixisme. I està quallant pertot. On anirem a parar?

Coses així deia l'avior. Anirà a parar on interressi Madrid en cada moment segons pugui fer. I podrà fer en la mesura que el catalanà seguim tan estúpidament desorganitzats com de costum.

Com a mínim ens hem d'alegrar que aquest estat tan odiós dit Espanya hagi perdut, d'altra banda ens haguéssim hagut d'empassar un ració extra de Orgullo Español.

I espereu... ara toca la Selecció...Aupa España...Au va Espanya.

El que hauríem de comprar és coets i traques i festejar les derrotes de la Seleccion. Això no solucionarà res, sols serà una mica de festa. El que solucionaria seria que la gent anàs als petits fronts de batalla, que almenys aprenguéssim una mica a lluitar (cosa que normalment no aprenen per dessídia, comoditat, etc) «Qui és fidel en les petites coses l'és també en les grans, i qui és infidel en les petites coses també l'és en les grans» (Evangeli de Lluc): una màxima excel·lent per conèixer la gent. El problema no és pas les grans coses que no fem, sinó les petites i fàcils que deixem de fer: per aquesta dessídia rebem el just càstig sota forma d'espanyolisme llefiscós i omnipresent.

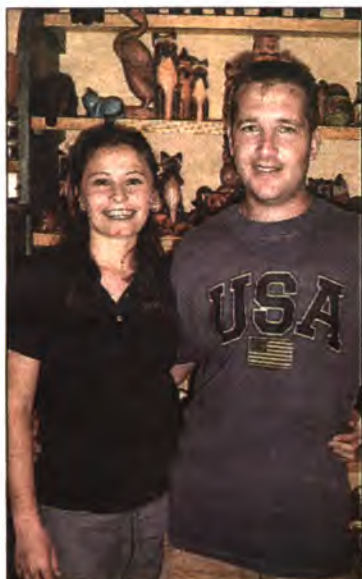
Què esperàvem, doncs? La vida és un corrent i qui no vol nedar, és arrossegat. Tan difícil és copiar coses com aquestes? Tan aburgesats estem?

Tan poc realistes? Tan estruços? **Q**

SANT FRANCESC DE FORMENTERA

Fa 25 anys que en Jordi Xixèri regenta l'Herboristeria Puxi Puxi a sant Francesc. Abans va estar uns anys a sant Ferran. Tel. 971 322 155

Fa 4 anys que na Nani i en Joan amb el seu germà Xicu obren la botiga d'objectes de regal Opium a sant Francesc. Tel. 971 322 141

Fa 27 anys que en Joan Ferrer va obrir el Colmado Joan a sant Francesc de Formentera. Tel. 971 322 348

Fa 7 anys que en Vicenç Portes va obrir al Magatzem Can Carles a sant Francesc. Varen obrir aquest magatzem en Carles Tur i n'Agustí Rosselló l'any 1962. Tel. 971 322 995

SES CADENES S'ARENAL Tel. 971 49 25 27

En Marc Cardona és l'amo jove del Restaurant Pimpor a sant Francesc de Formentera. L'arròs de matances i els pollastres a l'ast són l'especialitat de la casa. Despatxa menús a 7 €. Tel. 971 322 807

Fa un any que en Joan Mayans regenta el taller d'informàtica MediterraNet a sant Francesc. Confecciona pàgines web i programa ordinadors. El trobareu a www.formenteraonline.com Tel. 971 322 077

Sisena Volta a Mallorca en Mosquito

L'Associació Amics del Mosquito prepara la sisena edició de la Volta al Pla de Mallorca pels propers 15 i 16 de juny.

Com totes les edicions anteriors, està oberta a tots els motors Mosquito muntats sobre qualsevol tipus de carrosseria, o vehicles de similars característiques que no cubiquin més de 49 c.c.

Parlarem amb el grup organitzador de la Volta, format pels senyors Miquel Verd, Sebastià Frau, Emili Garcia, Nicolau Bosc i Marçal Bestard, tots ells fundadors d'aquesta associació.

-Com se presenta aquests sisena edició?

-MV.- Aquesta edició se presenta amb més dificultats que les anteriors perquè cada any som més participants, el que duu més dificultats en trobar patrocinadors, donat que el pressupost de cada any augmenta. També és difícil trobar allotjament per tot el grup.

-Quin recorregut teniu previst?

SF.- Pendent de que haguem d'efectuar algun canvi degut a les dificultats de trobar allotjament, en principi realitzarem dues etapes, com l'any passat i la ruta a seguir serà:

Dia 15 sortirem de Pòrtol cap a Santa Eugènia i Algaida on ens aturarem per berenar; llavors sortirem cap a Lluçmajor, Porreres, Campos i la Colònia de Sant Jordi on ens aturarem a dinar, a l'horabaixa sortirem cap a Santanyí i Cales de Mallorca on pernoctarem.

Dia 16 sortim de Cales de Mallorca cap a Portocristo, Manacor, Petra, Santa Magalida i Can Picafort on dinarem per a sortir l'horabaixa cap a Muro, Llubí, Inca, Sencelles i Pòrtol.

Ens aturarem a totes les localitats per tal de refredar motors i reposar un poc.

-Quins problemes planteja una volta d'aquestes característiques?

EG.- El principal problema és troba alguns patrocinadors a fi que la despesa per participant no sia molt elevada; El preu de cada participant no passarà dels 100 €, van inclosos l'assistència tècnica, recanvis, carburant, menjades i allotjament a més d'un vehicle granera pel cas d'averia greu. Un altra problema és

el poder col·locar les 70 persones que formen la caravana tant en restaurants com en l'hotel; tot això ho anam solucionant a base de moltes hores de feina del nostre equip.

-Quant de participants sereu enguany?

NB.- Enguany esperem superar els 29 vehicles de la passada edició, perquè a més dels mateixos participants de l'any passat, esperem confirmar-ne alguns més. En quant a novetats, tenim uns quants Mosquitos més que s'han recuperat durant l'any, una Guzzina i un GAG que s'es-

tan acabant de restaurar per poder acudir a la cita.

-Per acabar, que esperau per a futures edicions?

MB.- Esperam lo mateix de cada any i que la gent vingui a aquesta cita amb ganes de passar-ho be i sobretot amb molt d'humor, ja que som una gran família que se reuneix cada any per gaudir d'aquests dos dies de passeig per la nostra illa. Ω

Podeu contactar amb nosaltres al cafè El Cine del carrer Major de Pòrtol o als telèfons 667 669 024 - 629 567 571

Sometimes Park, 84-87
Playa de Palma - Mallorca

Tel. 971 26 75 61
Fax: 971 49 28 69

FYRTEL COMUNICACIONS

Telefonia Mòbil

Telefonia Fitxa

Accessoris

Servei tècnic

Carretera Militar nº 256. Tel. 971 743 407. Mòbil 677 095 098. Fax 971 743 389
07600 s'Arenal de Mallorca

SANT FRANCESC DE FORMENTERA

És na Joana Homar de Ciutat de Mallorca amb els seus al·lots i el seu cambrer. Fa 4 anys que na Joana regenta el Cafè de l'Havana a sant Francesc. És un cafè a l'estil dels se santa Catalina de la Ciutat de Mallorca. Tel. 971 323 305

Na Caterina Mari va néixer dins la botiga Can Pep Antonina a sant Francesc de Formentera. Son pare va obrir aquesta botiga de teixits i confecció que és el més gran de Formentera l'any 1952. Tel. 971 323 289

Fa 4 anys que en Carles Roig és el president de la Tercera Edat Sant Francesc. Són 650 associats. Tel. 971 323 262

Fa 12 anys que la família Costa Ferrer regenta la peixateria Nostra Senyora del Carme a sant Francesc de Formentera. Tel. 971 322 409

Na Pilar Torres és la madona jove del Forn can Manolo al carrer del Rei Jaume I de sant Francesc. Tel. 971 322 333

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

SANT FERRAN DE SES ROQUES

Fa un any que en Carlo Pasquenetti i na Joana Frontini de Varesse (Milano) regenten la botiga de menjar per endur-se'n El Dorado Gastronomia a sant Ferran de ses Roques. Tel. 650 818 451

Fa 9 anys que en Josep Cardona regenta el taller Instal·lacions Elèctriques i Sanitàries Cardona-Hurtado a sant Ferran de ses Roques. Tel. 971 328 630

Fa 8 anys que en Xumeu Mari regenta l'hostal Illes Pitiüses sant Ferran des ses Roques. Un lloc confortable amb clients particulars que paguen la doble a 38 € temporada baixa i 54 l'alta. Dins els seus salons hi ha una intensa vida social amb el Club d'Escacs i la Penya del Barça. Un lloc recomanable a la gent que estima el país i la tranquil·litat. Tel. 971 328 189

Són els membres del GOB Formentera en una reunió a l'Hostal Illes Pitiüses de sant Ferran. Actualment fan campanya contra les bosses de plàstic als supers. L'alternativa són les senalles i les bosses de paper. També condemnen l'agressió per part d'un pare i els seus fills que agrediren el regidor d'urbanisme i uns policies quan anaren a precintat la seva obra il·legal. Feliciten als policies que malgrat anar armats amb armes de foc, no en feren ús malgrat ésser apallissats. Nosaltres, pensam que aquest crim tindrà una forta pena de presó ja que pegar a la policia i al regidor és un crim molt greu. Tel del GOB Formentera 971 323 099

Fa 5 anys que en Pep Morna regenta el Taller de Rètol Morna a sant Ferran. Tel. 971 328 872

Les germanes Martín són les madones del restaurant can Verdura a sant Ferran. L'amo és en Josep Patiño.

Fa 3 anys que en Joan Colomar ha obert la Carnisseria sant Ferran a sant Ferran de ses Roques. Tel. 971 328 500

Fa 4 anys que en Xicu Castelló i els seus fills Marc i Alex regenten el Restaurant can Forn a sant Ferran. Despatxen menjar típic de l'illa. Tel. 971 328 155

En Pere Martin d'Astúries és l'encarregat del PO Box a sant Ferran. Te servei d'internet, fax etc. però la seva principal activitat són les bústies postals de les cases disseminades per la contrada. Tel. 971 328 461

En Felip Croce i na Britta Liebert regenten al Bar la Garrafa a sant Ferran. Despatxen les tapes i les begudes. Tel. 971 329 781

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

Cl. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

Mallorca: milers de persones contra el PP Més de 15.000 persones per una nova cultura mediambiental

La manifestació de Ciutat de Mallorca contra la política mediambiental burgesa europea reuní a més de 15.000 persones. Segons informa la Plataforma per la Democràcia i la Globalització Social es tracta «d'una de les concentracions més importants que s'han vist a Mallorca». La gran marxa antisistema i per una nova cultura de l'aigua sortí de la Plaça Major i arribà al parc de la Mar entre crits contra el PP, Jaume Matas i la destrucció capitalista del medi ambient.

L'esquerra oficial i l'esquerra alternativa hi eren presents en la demostració contra la política del

A l'avantguarda de la manifestació contra la política del PP poguérem veure Margarita Chicano i Mònica López (la companya del nostre col.laborador Miquel López Crespi i la seva filla).

PP. El Gob, el PSOE, PSM, ERC, Els Verds, CGT, USO, CCOO, STEI, CNT, el moviment llibertari okupa, comunistes de totes les tendències, Lobby de Dones, EU i els joves nacionalistes d'esquerra han treballat a fons per aconseguir l'èxit de la manifestació. Com digué l'escriptor Miquel Rayó en el seu missatge als manifestants: «Hem demostrat que no ens faran callar».

El poble de Mallorca i els progressistes venguts de la península demostraren novament als poders fàctics del capitalisme la força de la unió popular.

Redacció

Front a la colonització

«R.» <taubecolom@ono.com>

Salm 6-
Contra la colonització espanyola, contra el genocidi cultural del P.P.

No em reprenguis, Senyor, tan durament

- 1 Per al mestre de cor. Amb instruments de corda. A la tonada de «Haixeminit». Salm del recull de David.
- 2 No em reprenguis, Senyor, tan durament, no em corregeixis amb tant de rigor.
- 3 Compadeix-te de mi, Senyor: vaig perdent força.
Guareix-me, Senyor: el meu cos es desfà.
- 4 Tot jo vaig desfent-me.
I tu, Senyor, què esperes?
- 5 Torna, Senyor; salva'm la vida, allibera'm per l'amor que em tens.
- 6 Entre els morts no hi ha qui et celebri: qui pot lloar-te a la terra dels

- morts?
- 7 Estic esgotat de tants gemecs, tota la nit no paro de plorar, deixo el llit amarat de llàgrimes.
- 8 Els ulls se'm consumeixen de tristesa, s'afebleixen, envoltat com estic de tants contraris.
- 9 Aparteu-vos de mi, gent malèfica!
El Senyor escolta el meu plor.
- 10 El Senyor escolta la meva súplica i acull la meva pregària.
- 11 Els enemics, confosos i desfets, tornaran enrere en un instant.

ESTUDI BÍBLIC, CITACIONS, METANOIA.

La Bíblia no és pas un llibre per a llegir, com creu molta gent. Sovint la gent la llig i la rebutja o flipa i es torna mig boja. És un llibre per a estudiar sistemàticament i per a pregar damunt dels versets. El cas és que jo no me l'he pas llegida sencera, però sí que l'he estudiada prou i he llegit molts llibres d'especialistes, missioners, predicadors, etc. que

venen a completar el que lliges. Llegir un text de cultures tan allunyades en el temps i l'expressió, a més de traduïdes, requereix no sols lectura, també estudi, si bé hi ha coses que les còpies immediatament.

A les Bibles d'estudi hi ha índex temàtic, de vegades en distintes versions (per tema i per mot, amb addendes arqueològiques, papirogràfiques, cronològiques, etc.) i vet ací quan comprens bé un tema, quan estudies tot el que la Bíblia en diu, així uns versets en limiten i matisen uns altres i centren molt la qüestió. Com ja sé, però, que aquest és un fàrmac excel·lent contra el qual la nostra gent té tones de prejudicis, he preferit dedicar-me a les citacions per temes (l'amor, la supèrbia, l'autoodi, la Història, el sexe, el patiment...) d'autors de tota mena (que publiquen a L'Estel, La Factoria, llistes, etc.) que tenen una certa proximitat amb els estudis temàtics de versets (centren i matisen molt la qüestió des de moltes òptiques, èpoques i cultures) però en una versió secular de saviesa humana.

Tot sia per la metanoia, que és un con-

cepte on s'apleguen raó, sentiment, veritat i fe sense contradiccions. Jo mateix tastí una metanoia fantàstica, d'una qualitat suprema, sobretot quan em convertí a Jesucrist, com deia Agustí de Bona, era un tast del cel.

Des de llavors, malgrat tot, malgrat les enceses discussions, sempre m'ha acompanyat una dosi més o menys gran de metanoia, de cel diguéssim, perquè la doctrina bíblica diu que la crida de Déu és irreversible.

La Bíblia és un llibre segellat per als mandrosos, descurats i maliciosos, però per als qui tenen una actitud positiva i oberta és una capsa de fantàstiques sorpreses mai ni somiades abans, una mena de vareta màgica, per dir-ho així. I no en dic pus perquè sona a boig i no vull desgastar els mots, que de les coses fantàstiques, parlar-ne les codifica massa.

Però és així: «gran meravella» (Ramon Llull). Ω

Ricard Colom

EMPATX DE NACIONALISME FRANCÈS

Hem assistit, assortadament a una certa distància, durant aquestes últimes setmanes a una autèntica allau de nacionalisme francès que, a les persones mitjanament civilitzades, no ens ha pogut deixar de produir un empatx evident. I faig servir el terme «empatx» en el sentit eivissenc de la paraula -vergonya, en aquest cas vergonya aliena- i en el sentit estàndard del terme -saturació estomacal, amb possible gastroenteritis com a conseqüència-.

En principi, la primera volta de les eleccions gal·les ens proporcionava una sorpresa (no gens agradable): en una societat extraordinàriament desmobilitzada, el públic potencial dels socialistes s'estimava més anar-se'n a la platja o a la muntanya, aprofitant els dies de bon solet, abans que anar a votar. En conseqüència, el partit més votat fou el del ja president Jacques Chirac (malgrat les sospites de corrupció i totes les nuvolades que enterbolien el previsible final del seu regnat republicà), i el segon (és a dir, el que li havia de disputar la presidència) fou el Front Nacional, encapçalat pel feixista Jean-Marie Le Pen. Le Pen utilitzà arguments força simples en una campanya destinada a cap-

tar els sectors més descontents de la societat francesa: ordre i França.

Aleshores, a tots els esquerrans que se n'havien anat de platja el dia de la primera volta, se'ls va encendre un llum roig (o caldria dir, senzillament, vermell?) i varen posar-se a organitzar manifestacions contra Jean-Marie Le Pen i contra la política del Front Nacional. La mobilització fou considerable i tot es preparà perquè Chirac fos el guanyador de la segona volta.

Chirac, pel seu cantó, es posà a fer el discurs que millor li podia anar per assegurar-se la presidència. En comptes de dos termes, s'aconté amb un: França. Es tractava de ser més jacobí que Le Pen, més centralista que Le Pen, més nacionalista francès que Le Pen, més estatista que Le Pen i d'una europeïtat més dubtosa que la del propi líder de l'extrema dreta. Sabia que comptava amb el xec en blanc de socialistes, comunists de la vella guàrdia, trotskistes dels tres partits que s'havien presentat a les eleccions, verds de pelatges i condicions vàries, i tot l'etcètera que s'hi vulgui afegir. Tota l'esquerra havia trencat files al voltant de la França Republicana, amb les característiques actuals, enfront

de possibles aventures que mai no se sap on poden acabar. Per això, Jacques Chirac, a qui molts consideraven un cadàver polític immediatament abans de la primera volta de les eleccions, es convertí en el salvador de França i guanyà les eleccions amb més d'un vuitanta per cent dels vots.

Els resultat final, d'allò més elemental: la dreta gaulista ha tancat files i se n'emportarà de carrer les pròximes eleccions legislatives; el feixisme ultradretà s'ha enfortit considerablement; i els socialistes francesos han fet el paper de la trista figura, i ara en recolliran els fruits que puguin...

Tot plegat és perquè França no ha resolt els seus problemes sobre igualtat i diversitat. Mentre el model jacobí, més tronat que una corrida de toros, continuï vigent a l'antigalla francesa, el perill que ofereixin espectacles lamentables com aquest últim continuarà tenint també plena vigència. Contra el feixisme i la intolerància només hi ha una vacuna, i aquesta és la llibertat. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ
President d'ERC-Illes

Élits catalanes i secularisme agressiu

«R.» <taubecolom@ono.com>

Em sembla que els fets històrics demostren prou clarament que l'hipotètic Déu no existeix. Massa animalades s'han fet i es continuen fent en nom seu.

És molt difícil demostrar científicament l'existència o no de Déu, perquè el contingut no podria veure bé el continent, per així dir-ho. Indicis sí, dades: Jo n'he aportades de ben elaborades i de tota mena, vosaltres no, ni heu donat més raonament que el que puguin donar els blavers contra la unitat de la llengua catalana. La vostra autoindulgència hi és extrema. Però hi ha coses que són viscerales, sia catalanofòbia, cristofòbia, la creença en el Paradís del Proletariat o d'altres semblants.

Quant als crims fets en nom de Déu ja he demostrat que simplement era la coartada i la disfressa d'interessos ben polítics. Quan ens hem secularitzat tots els grans genocidis han estat obra de secularistes, així queda al descobert la real mà del botxí vertader, abans amagada pel concubinat Estat-Església.

El que en definitiva mostra la Història humana és la natura humana, tan dubtosament bona com per desemmascarar les ideologies que prometen el paradís en la terra amb el nom de socialisme-revolució-comunisme-anarquisme i semblants però que en la realitat històrica sols porten caos, guerres i dictadures policials.

És patètic veure com el secularisme s'escuda en els desastres mundials per argumentar que no hi ha Déu, com si Déu hagués de llevar-nos la llibertat de fer les coses al nostre aire i mal. Déu no és un tirà: ens dona llibertat de ficar els dos peus en la galleda, no pas per conèixer-nos Ell, que ja ens coneix bé, sinó perquè ens coneguem nosaltres mateixos, que no ens volem conèixer.

Si tan afectats estiguessin tota aquesta «justa gent» pels desastres del món, esmerçarien molt més temps i diners a ajudar els dissortats, que és com funciona la realitat. Sincerament, jo no veig que ho facin, per tant, crec que són sols pretextos i excuses de mals pagadors. Quan cada dia moren 40.000 infants de desnodriment i malalties simples al món no pot ser just que malbaratem tants diners en capricis, luxes, tabac, etc. etc. Si ho fem -que ho fem!- és que real-

ment estem fent figa al que diem creure: que som egoistes i hipòcrites, inconseqüents.

Però hi ha hipòcrites que ho reconeixen i uns altres hipòcrites -els pitjors- que ni ho reconeixen. Que això és dur? I què volem, que us conti la rondalla de Caputxeta vermella? Mireu, en aquestes altures de la vida, no em vingueu amb romanços de «nois bons»: és la realitat, no pretenc pelar-li les peres a ningú. La vida és dura, ara, per a molts milions de persones, i ho ha estat per als nostres pares i avis i pot ser-ho també per a nosaltres. Si no us agrada el que us dic, se men'n fot, senzillament: jo sols parl per a hipòcrites i egoistes que se n'adonin, els altres millor deixar-los per impossibles.

3 - No em sembla un problema de Déu per amunt o Déu per avall, sinó que és un problema que la gent es prengui les coses seriosament i no en pla tantsemenfotista.

El tarannà cristià crida al sacrifici i això, a més, per raons màximes. El tarannà secular crida a viure bé la vida i per raons molt menors, perquè després de la vida sols hi ha el clot, segons volen creure. Lògic que al cristià Euskadi hi hagi independentisme fort mentre q a la supersecular i progre Catalunya no hi hagi més que desastre, incongruència mental i vergonya. I, sobretot, panxacontentisme, perquè, si ací s'acaba tot, lògic que no calgui acalorar-se per res. El panxacontentisme i el pessebrisme són fills naturals del secularisme i del pensament descregut, per la via ràpida o per la indirecta, però ho són sense cap mena de dubte.

4 - Em sembla que fer veure que tot depèn de la voluntat divina és una manera molt bèstia de voler continuar enganyant el personal i de no voler tocar de peus a terra.

Trobes que jo estic enganyant el personal? Doncs si és així si que em prenc molèsties. Moltes més que tu.

Demostra'm en què estic enganyant jo, si us plau. Demosta'm que les dades que he anat aportant no són certes o que els raonaments que faig són errats. Això no és potser que sia impossible però estic convençut que tu no ho sabries fer. Segurament ni te'n prendries la molèstia.

Perdona, però jo estic molt més peus a terra que tu, i crec que ho estic demostrant a bastament. Jo don molta informació i vosaltres no la païu, no pas perquè no sia bona, sinó per simples prejudicis secularistes, més falsos que un duro sebillà.

Però prediques que els catalans hem de ser creients, que ve a ser el mateix.

Dic que on hi ha fe hi ha sempre glòria, i aport dades i exemples (Euskadi, Lituània, Irlanda, Polònia...) que vosaltres no aporteu més dada ni exemple que els vostres prejudicis antireligiosos (santa tradició estantissa). No tinc la culpa que preferiu la fossilització en una època històrica ja superada: això és responsabilitat vostra. Les conseqüències se les collirà cadascú, com en tota llibertat.

Déu no pidola, i això és una cosa que tampoc no heu après, perquè d'aquests temes no volem aprendre res.

Dit en pla fort (en pla bèstia, qie dius tu): Qui tombi, tombarà. Ja us apanyareu amb Déu.

Quan St. Vicent s'exilià devers Europa, segons el model apostòlic de qui parla de la fe i no és atès en una vila, s'espolsà les esparidenyes, que vol dir: no en vull ni la pols, caigui sobre ells el que han sembrat.

Si hem d'enfocar les coses d'aquesta manera, deu ser encara més autodestructiu que l'elit cristiana o presumptament cristiana sigui tan botiflera.

No és ni més ni menys destructiu: són fenòmens paral·lels, perquè tota sense raó i tot extremisme es criden l'un l'altre. La secularització catalana és prou antiga, pel que contenen, tant com la decadència nacional. El 1331 és considerat «Lo Primer mal any»: tot seguit vénen les unions, la pesta negra (on moren entre 1/4 i 1/2 de la població catalana), la guerra contra Castella i Gènova, el compromís de Casp, la guerra civil catalana, els Catòlics-Inquisició... Al s. XIV ja hi havia monjos que traduïen el Decameró o Bernat Metge -un cortesà acusat de corrupció i de l'assassinat del rei Joan- feia gala tant d'erudició bíblica i clàssica com de protoateisme (de fet l'ateisme és molt antic, no és cap novetat com creieu

vosaltres, en l'Antic Testament ja n'hi ha casos d'ateisme documentats).

L'elit cristiana és tan botiflera com les altres élits de ca nostra (per ex., la nostra cultureta es troba en realitat molt venuda, sols que guarda les aparences i els tòpics rutinaris: són felibres), i ho és per la defeció i l'hostilitat de gent com vosaltres. Si en la guerra civil i abans-la burgesia i l'Església catalana hagueren d'aliar-se a Madrid i fins i tot amb Franco (malgrat ser catalanistes) fou per la persecució a matadegolla dels revolucionaris secularistes, dedicats a afusellar indiscriminadament, cremar esglésies, saquejar, etc. Amb gent tan cacauera perdrem sempre totes les guerres, i els que hi penseu semblant, encara que no actueu semblant, esteu també enganxats al desastre.

Madrid encantat de tenir uns secularistes catalans tan rucs que empenyen les élits catalanes (les que subremen les cireres a ca nostra) a la submissió i l'esclavatge inevitable. La culpa és vostra, dels qui no analitzeu això ni ho volem esmenar, sols aneu «a la contra», en comptes d'analitzar geoestratègicament la correlació de forces (com dirien Gramsci o Mao). Normalment vosaltres no sabeu diferenciar tàctica d'estratègia, ni analitzar classes ni correlacions: són temes que no pareixen preocupar-vos. Però si us preocupàs realment fer un esforç per traure Catalunya del sot, pens jo que us ho hauríeu d'haver plantejat una mica més. Vosaltres no teniu nivell formatiu en aquests temes, però tampoc no sembleu preocupar-vos-en gens, en realitat: Després del clot no hi ha res i ni Catalunya us passarà factura (penseu implícitament). La nocrença duu normalment, sociològicament, a un menor grau de responsabilitat, ho vulguem o no.

No cal dir que em refereixo a CiU al Principat, a les Illes potser seria Unió Mallorquina (?) i del País Valencià i de la Catalunya Nord no sé ni què hauria de dir.

Com de costum, els princepatins no esteu massa informats. Viviu prou còmodes a la reserva índia pujolista.

Al PV, BNV és allò que més s'hi atansa, però tampoc (les bases són esquerranes i poc formades, la direcció tendeix a imitar CiU, però és socialdemòcrata). Però al

PV pràcticament tot el nacionalisme és d'esquerreres i secularista, i especialment ACPV-EI Temps. Abans de la guerra civil hi havia regionalisme i nacionalisme de dretes, i prou, però era perquè hi havia molt creient rural i autoctonista i Blasco Ibàñez i els republicans lerrouxistes feien gala d'un anticlericalisme molt agressiu.

L'altre dia vaig veure el rètol en castellà d'una església evangèlica on assistíem fa anys, tota empastifada d'enganxines anti-feixistes i d'ACPV. Són els mateixos que en comptes de tapar el nom en castellà de l'Ajuntament de Castelló a les papereres, tapen l'escut amb les quatre barres i la corona de ciutat franca (veges tu si són ignorants, irracionals i bèsties). Com volen guanyar-se la gent d'església, la gent corrent, la gent d'ordre, la gent que està criant fills, si, en comptes d'un diàleg sa i amistós, sols plantegen l'agressió gratuïta? Amb eixa gentola tan resubnormal anem a la tomba: raonen tan bé, a nivell català, com els etarres a nivell basc.

Al País Valencià la situació de l'elit eclesial sempre ha estat deficient, els actuals bisbes, com tots els que nomena el Papa actual, són de línia molt conservadora, de vegades integristes (si bé modernitzats, la qual cosa és encara més perillosa, perquè van a l'atac). Tanmateix hi ha un sector més o menys filocatalanista entre clergat i catòlics actius que pot estar entre el 5-20% segons àrees, que té prou autonomia però poc poder.

L'aprovació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua d'un standard filocatalà com a oficial per a la Comunitat Valenciana ha obert de rebot les portes de l'Església valentina, la qual es negava a utilitzar oficialment la llengua catalana amb el pretext del conflicte idiomàtic irresolt. Ara fa poca han anunciat oficialment (fins i tot eclesíasts blavers) que acceptaran la nova normativa. Això obre per primera vegada esperances a una certa normalització lingüística eclesial, que tindria sens dubte un bon reflex social. De fet, a mesura que la llengua recula lentament en l'ús social, l'acceptació dels trets catalans, en l'ensenyament, etc. augmenta entre tothom, fins i tot entre espanyolistes i votants del PP.

Cal dir que des de fa pocs anys la normalització lingüística de l'Església catòlica a les Illes és notable, ja té un nivell acceptable. Ω

HI HA GENT
A QUI LI
MOLESTA QUE
ES PARLE,
ES PENSE I
S'ESCRIGA
EN CATALA

ÉS LA MATEIXA
GENT A QUI LI
MOLESTA
QUE ES
PARLE ES
PENSE I
S'ESCRIGA

**Necessitam comercials arreu
de la nació catalana i
especialment a Eivissa i a
Menorca. Telefonau-nos a
l'Estel. Tel. 971 265 005**

Restaurant Sa Curva

Menús 950 ptes.

Diumenges buffet a 2500 ptes.

Hípica de Son Pardo. Tel. 971 201 017

Pensament fort-pensament feble: ser caçadors de la situació en comptes de caçats ploramiques

<taubecolom@ono.com>

A diferència d'en Gamarús jo no he dubtat mai de l'existència de Déu, però ja fa molts anys que vaig deixar de creure en ell.

No sé amb exactitud què vol dir això, encara que intueix en les vostres afirmacions el típic to des- preocupat, una mica irònic, obligat en tot secularisme militant a la page.

La cosa del món que tinc més clara és que, sense Déu, no hi ha res a fer, sols ens resta, com de vegades han dit col·listaires ací mateix, esperar desastre rere desastre, ensopegar indefinidament en les mateixes pedres: es tracta d'un Alzheimer mental, una profunda incapacitat per aprendre res: cada desastre antic repetit és com si ens vingués de nou. «I això per què?»

«Veges tu si els espanyols ens maltracten», etc. ploriquegen els nostres tradicionals ploramiques. Clar, ens maltracten per les mateixes raons que el Barça no guanya títols: per no fer les coses bé.

Si qui no aprèn de sa història es veu damnat a repetir-la, vol dir que anem al clot sense que la majoria de nacionalistes s'adonin clarament ni tan sols per què, malgrat que els perquè em pareixen més clars que l'aigua.

La fe en Déu és també la meua tesi política central, -ja ho sabeu- que desgranaré i exposaré, si puc, fins al dia que baixi a la tomba; de mil maneres, amb mil demostracions, raons històriques, sociològiques, morals, psíquiques, sistemàticament, a l'alemanya. Miraré de no fer curt a fi que ningú no tingui excuses. «Déu ens xiuxiueja en els nostres plaers, ens parla a la nostra consciència, però ens crida en els nostres patiments: es tracta de la seva megafonia per a despertar un món sord». «Sense dubte que el patiment com a megafonia divina és una eina terrible; pot dur a la revolta final i sense penediment. Però dona l'única oportunitat al dolent a fi que pugui tenir esmena. Treu el vel; planta la senyera de la veritat dins la fortalesa d'una ànima rebel». (Clive Staples Lewis, 1898-1963, autor cristià britànic).

«Oh Déu que ens assabentes amb el càstig!»

Que el so del nostre plany et sigui dolç».

(Salm de la captivitat", Josep Carner, 1884-1970).

«A través d'affliccions Déu està desballestant-nos tot allò que altrament podria haver-nos desballestat. Quan escalfa massa el món com perquè el sostinguem, deixem que faci i vingui». (John Powell).

Ja sabem que la idiotització o l'Alzheimer nacional ve de negar

evidències, o de no tenir-les en compte després de demostrades, per desídia i incompetència.

Agafar-se allò més decisiu per a tot -Déu- amb tons irònics no em sembla realista, sinó radicalment temerari, frívol, perillós en les projeccions futures. Frivolitzar amb el futur, la vida o la mort és jugar a la ruleta russa. «Qui sap resoldre problemes no és pas tant eficient com qui sap evitar-los» (Luis Señor González, 1922, assessor d'inversions).

«Mit Gott zum Sieg», llegí en un monument antinapoleònic a Viena: «Amb Déu a la victòria». I és que devien saber molt de guerres contra Napoleó. En contraposició: Sense Déu a la derrota. Evidentment. Per això anem a la derrota: no hi ha fe, sols hi ha derrotes. No hi ha recerca (sincera, sense prejudicis, amb cor) de res? doncs llavors no hi ha remei de res.

Enhorabona, tot plegat és magníficament intel·ligent i patriòtic.

«Ein weg mit herze» (un camí amb cor) clamava a «Metropolis» de Fritz Lang (del 1928, crec) la bona musa dels obrers oprimits, poc abans de la pujada de Hitler al poder.

Déu ens parla amb indirectes per no espantar-nos del tot. «La realitat és un missatge xifrat del Da-Sein» (Heidegger).

Els qui prenen tan poc interès -fan tan dramàticament escàs esforç- pel rovell -la fe en Déu- que ens duria a la victòria i desmuntaria la inutilitat i idiotesa actual estan dissenyant un futur negríssim per a Catalunya.

Em feu por per Catalunya. I això que jo no sóc poruc.

Sense gens de ganes, em toca fer de profeta de desastres, però simplement és aplicar la insubornable lògica de les fredes dades al que veig: és una lògica implacable, matemàtica.

El mateix desinterès maldestre que els independentistes mostren cap a Déu és el desinterès maldestre que els catalans mostren per la independència. Una frivolitat gratuïta, un luxe ostentós entre morts de fam.

I els mateixos blasmes i injustes i feréstegues incomprensions que els independentistes fan contra les coses de Déu són els mateixos blasmes i injustes i feréstegues incomprensions que els espanyols fan contra els catalans. Crec que us ho podríeu prendre com a un missatge de Déu perfectament, això mateix. El mateix que dieu és el que rebeu: «que se l'embeinin».

Us ho hauríeu de fer mirar molt seriosament, us ho dic amb tot el respecte però solemnement, amb un toc fins i tot de desesper: anem pel mal camí, el camí de l'auto-destrucció, i a més per pura fri-

volitat irresponsable, totalment innecessària i prescindible, que és el més trist.

I pitjor encara: com que el secularisme té la barra de fer virtut del vici de la ignorància en aquests temes, els nostres secularistes generalment no saben ni el que en diuen, no en tenen ni idea de quasi res, són com blavers parlant de filologia catalana, són com a cecs amb una pistola. A la Segona República, quan ERC -un partit llavors bàsicament maçònic i anticatòlic, però no pròpiament ateu- prengué el poder, les convulsions foren contínues i la cosa acabà fatal. El nostre independentisme ateu -tant el d'esquerra com el de dreta- no alça un gat de la cua i està tan dividit que els zelots de la Vida de Bryan. Em sembla totalment lògic: amb el pecat ve la mateixa penitència (i això és pensament fort). Però com els nostres rutinaris -poca imaginació, poca empena i massa voler fer-se el graciosos quan no toca independentistes tenen pensament feble (encara que els demostres les conseqüències de la fe, no les tenen en compte, per tant, tot el fardell el tenen sempre desfilar-sat i desordenat), sols...» somien».

Somiant, somiant (que és molt còmode i poètic i fan el paper de bons de la Pel·lícula) es passen la vida, amb gran alegria per a Madrid i París, que no estan en somnis sinó en realitats. En Gaspart (i en Reixac igual: són la paràbola de la brutal decadència del catalanisme secularista) és un presidencialista idiota i incompetent i, front a la trista realitat d'un Barça desastrosos, sempre somia que guanyarà. Els nostres independentistes de pensament feble fan igual: somiar en comptes d'adoptar les actituds correctes i realment responsables amb les dades objectives. La independència no és cap somni: és un treball ben fet, és ser humil davant les dures dades i els fets contundents. Però no són humils, són «graciosos» (la decadència dels andalusos i els negres ve també per la necessitat de fer-se els graciosos quan no toca): tenen massa diners i volen conrear llur prestigi fictici i buit abans de complir amb els deures envers la realitat i amb Catalunya.

Paradoxalment -el destí es burla del orgull a deshora- els més «científistes» i seculars sols tenen somnis i boira, mentre que els partits més o menys confessionals tenen no sols «el cel», sinó ben bé la terra. Els castellans en dirien «pardillos», dels nostres ultrapolititzats secularistes.

Per això se'ns riuen tant els espanyols, saben que la rutina de l'orgull dels independentistes té Catalunya paralitzada i se n'aprofiten, els fem d'sparring. La

cosa està més clara que l'aigua: el rei va nu. I cal dir-ho, s'esturruí qui s'esturruí.

«Somiava el cec que hi veia, i eren les ganes que en tenia» (refrany català). «Dormia i vaig somiar que la vida era bella; despertí i m'adoní que és deure» (Emmanuel Kant). Pensament fort: deure.

«...explica que...havia tractat a posta de treure'm de polleguera, perquè jo mateix estava traient-lo amb la pesadesa del meu capteniment esperat».

Afegí que les meves rutines eren igual de folles com el seu udolar de xiulet. «Un caçador»...no és de cap manera com els animals que caça, fixes en rutines feixugues i en capricis previsibles; és lliure, fluid, imprevisible» («Viatge a Ixtlan, Carlos Cataneda, 1972»).

Hem d'aprendre a ser caçadors, no cacera. Però mentre continuem en les rutinetes de perdedors, no hi ha res a fer. Ens caçaran sempre. I no és pas cosa de riure, com pretenen els nostres graciosos i irònics secularistes.

En la vostra/nostra mà, no ho dubteu, està el futur de la Història catalana. Podem continuar fent l'idiota fins a l'extinció (cosa que els independentistes saben fer amb gran mestria: mereixen un Òscar) o girar cua, deixar la frivolitat inútil i pretenciosa i cercar l'Únic que ens pot dur a una victòria.

Digueu-hi sí o no cadascú. Si us interessa podria aprofundir en alguns aspectes més pròpiament espirituals, pas a pas. Trob que és bàsic, però també sé que si no hi ha un canvi d'actitud segurament sols serviria per adobar més la rutina autodestructiva. És un material altament sensible que la gent que no hi para esment ni tan sols mereix.

Si voleu continuar l'actual marxa (tan eixorca i sense possibilitats, en realitat: hi manca la perspectiva), simplement em dedicaré una i una altra vegada a demostrar les estupideses que, demà, impassibles, tornaran a refer-se en el cor dels independentistes i del catalanisme, perquè tenen una arrel ben forta en el desinterès i la frivolitat barata per allò que històricament, sociològicament, psicològicament, etc. demostra ser bàsic: Déu.

«Diuen: Ço he guanyat avui, aquest desig haig d'assaciar. Aquesta riquesa és meua, demà n'obtindrà una altra que vull. M'he desfet d'aquest enemic, i d'uns altres me'n deslliuraré. Sóc el senyor, meus són el plaer, la fortuna, el poder, la felicitat. Sóc ric, ben parit, no m'igualarà ningú. Faré sacrificis, almoines, m'alegraré» Així parlen, engegats per la ignorància»

(Bhagavad Ghita 16:13-15). «La vulgaritat rau en el fet que la voluntat queda superposada, en la consciència, per damunt l'enteniment. El voler despullat de l'enteniment és allò més baix que hi ha; les gents de tota casta el tenen i el mostren, ni que sia sols quan cauen» (Schopenhauer). I aquest text que ve a continuació deixà corprès el jove Gandhi quan començà a estudiar el Gita: «Quan una persona pensa en els objectes dels sentits, neix l'encadenament. De l'encadenament neix el deler. Del deler flameja la passió feréstega. De la passió naix el desori espiritual, del qual brolla l'oblit de veritats ja reconegudes, i d'ací la destrucció de l'enteniment, que fa perir la persona» (Bhagavad Ghita 2).

No estic pas enfadat, ni voldria ofendre ningú per res, encara que la meua paciència pròpia segurament s'esgotà fa molt. La que tinc supòs que em ve de Déu, perquè és manllevada, ja deveu haver notat que és un tant sobrehumana (o potser penseu que sóc un pesat o un boig).

Quan parl d'aquests temes sols són descripcions del que veig: A mi no em costa gens fer-ho, ja ho noteu, perquè tinc la perspectiva, sols és explicar-ho. La perspectiva de què? De la realitat. I us ho demostre amb un munt de fets concordants, això ja ho sabeu, sou prou intel·ligents. A mi em surten els comptes, a vosaltres em fa l'efecte que no. I les matemàtiques són ciències exactes, com la política.

I és que «Déu comença pel bé, però nosaltres comencem pel mal. Cada volta que fem un bé Déu opera en nosaltres i amb nosaltres. Però les males accions sols ens pertanyen. Pel mal és com si fòssim déus» (François Mauriac): Un regust per la falsa omnipotència (pretenciositat, frivolitat). «La gent de la ciutat aparenten gran saviesa i coneixença, però la seva fantasia és sempre falsa car sols són experts en la imitació» (Khalil Gibran). El secularisme pansit i rutinari és així. «La forma mental de l'Encadenament és l'estúpida lògica de la rutina que no ens fa pas fer les coses perquè semblen assenyades, sinó que ens les hi fan parèixer perquè la gent les fa i prou» (Lanza del Vasto, deixeble europeu d'en Gandhi).

Ens cal la guspira per encendre, l'empena per canviar de carril. Aquesta energia sols ens pot venir de Dalt, és inútil continuar envanits volent treure-la de nosaltres -mortals, enganxats a tantes coses-, per aquest camí sols farem augmentar allò que ens asfixia (recordeu-ho quan us asfixieu d'ois). Errar-la i recaure-hi

sols pot dur a ser cada vegada més il·lògics i arrasats i tenir cada vegada menys perspectiva. I, finalment, «els imbècils i els canalles se senten sempre molt abatuts en el moment de patir les conseqüències de llurs actes (S. Maughan).

«El joc és altament moral. Serveix per arruïnar els idiotes» (Santiago Rossinyol).

Per un costat em veig prou sol defensant el que dic, teories absolutament impopulars i exòtiques en ambients secularistes i que fins i tot poden sonar ofensives (sense pretendre-ho). En alguna llista fins i tot van intentar linxar-me (qui no vulgui pols que no vagi a l'era: pensament fort).

Tant me fa ser impopular -tant me fan tantes coses- perquè la cosa és més clara que l'aigua, i caurà sempre per propi pes, encara que tothom hi portàs la contrària. I és que els durs fets no coneixen ni prestis ni títols ni opinions ni modes ni somnis ni ambients més o menys contraris o indiferents: simplement s'imposen amb solvència i majestat. És de nou l'insubornable pensament fort, d'on brollen tots els coratges, perquè els coratges naixen de tenir visió, de tenir la visió clara i neta, la perspectiva de futur i de les coses que cal fer. Però no veig gens de claredat entre l'independentisme català, francament. Jo tinc un projecte molt clar, però sobre el que recauen molts malentesos i prejudicis, encara.

Del pensament feble sols poden anar brostant males broses, mals enfocaments i passes en fals, el desballestament fins a caure al sot. «La terra sense conrear s'omple d'espines; l'ànima del negligent, de passions impures» (Talassí de Lfibia, s. VII, «Centúries» 3:63). Clar: això és el que volen.

«Igualment, els contraris (de les virtuts) estan lligats un a un; per ex. l'odi a la ira, la ira a la supèrbia, la supèrbia a la vanagloria, la vanagloria a la incredulitat, la incredulitat a la duresa de cor, la duresa de cor a la negligència, la negligència al relaxament, el relaxament a la indiferència, la indiferència a la desídia, tal com aquesta prové de la intolerància, la qual neix de l'amor al plaer. I d'aquesta manera totes les parts restants de la maldat se sostenen les unes amb les altres» (Macari d'Egipte, s.IV-V).

Aguantaré, si Déu vol, fins que la realitat rendesca la frivolitat i la ironia a deshora.

«Pensa en gran i els teus fets s'acreceràn.

Pensa en petit i quedaràs arre-re...

Has de pensar bé per enlairar-te...

La batalla de la vida no sempre és guanyada

pel més fort o el més lleuger, però tard o prest, l'home qui guanya

és aquell qui creu poder-ho fer» (Rudyard Kipling). Ω

MIKIMOTO I EL CAS DELS «PAPERS DE SALAMANCA»: CONTRA EL FEIXISME ESPANYOL

mar.chicano@terra.es

El cas dels «Papers de Salamanca»

«Salamanca és la ciutat més catalana d'Espanya. Ens estimen moltíssim. Ens estimen tant, que s'aferren als nostres papers com si fossin seus» (Mikimoto)

«Españoles: no dejéis que os quiten lo que habéis ganado con la fuerza de las armas» (Gonzalo Torrente Ballester)

No cal dir que tots els catalans i els anti-feixistes hauríem de participar activament en les activitats que, per recuperar la documentació que ens va ser robada per l'exèrcit de Franco l'any 1939, porta a terme de manera activa i incansable la Comissió per la Dignitat. Totes les persones que estimin la nostra terra i la nostra història s'haurien de mobilitzar, com ja ho han fet nombrosos col·lectius, partits i les més diverses organitzacions socials dels Països Catalans, per acabar amb la vergonya que ha significat aquesta espo-

liació per les armes. El dossier «Els papers de Salamanca» que ens ha fet arribar la Comissió per la Dignitat ens informa de les intencions que ens empenyen vers aquesta mobilització activa contra les restes del feixisme espanyol que encara campa arreu, menyspreant els símbols de la nostra història: «El retorn de la documentació sotreta a Catalunya i retinuda actualment a l'Arxivo General de la Guerra Civil de Salamanca, constitueix una legítima aspiració amb la finalitat de normalitzar l'anòmala situació produïda durant la Guerra de 1936-1939 per l'actuació del règim franquista en disgregar per la via de l'espoli els arxius».

Convé aclarir que darrere la negativa a retornar tota aqueixa documentació arxivística hi ha motius polítics, i no pas tècnics, contra allò que l'espanyolisme (del PSOE primer, del PP després) pretén de tant en tant: si interessa conservar aquella documentació a Salamanca a títol informatiu, n'és igualment útil la microfilmació, que, a més, ja està feta. El que hi ha és la voluntat manifesta de no alterar la victòria de 1939, ni, menys enca-

ra, les seves conseqüències. No oblidem que aqueix arxiu de Salamanca, és a dir, l'actual Archivo Histórico Nacional, Sección Guerra Civil, no és altra cosa que l'antic Archivo de la Causa General contra el Marxismo, el Separatismo y la Masonería, convenientment rebatejat arran de la Transició post-franquista. Efectivament, aqueixa agrupació documental no és tan sols producte d'un espoli: la seva mateixa raó d'existència fou l'aplec contra tots els pobles de l'Estat, incloent-hi l'estructuradíssim intent de fer-ne desaparèixer uns quants.

Els contactes per ajudar a l'èxit d'aquesta campanya s'han de fer amb la Comissió de la Dignitat

<dignitat@portal.com> o per correu postal amb Enric Borràs, Apartat de Correus 9034, 08080 Barcelona.

Igualment trobareu tot l'ajut i tota la informació necessària enviant un correu electrònic al senyor Antoni Strubell Trueta <mmm@bezeroak-euskaltel.es>. Ω

Miquel López Crespí

Ens volen dur a un carreró que no passa

Fa vint-i-cinc anys que se legalitzà el PCE i, al mateix temps, abandonà el marxisme-leninisme. Ara bé, allò que realment abandonaren els dirigents del PCE fou la lluita per la República que figurava en el seu programa. El PSOE també renuncià a defensar la República com una sortida democràtica al règim franquista que el moviment unit dels treballadors i els pobles amenaçava esfondrar en defensa de les llibertats democràtiques, de la llibertat sindical, de les aspiracions socials, dels drets nacionals.

El moviment revolucionari que recorria el sud d'Europa, agranà la dictadura salazarista, obtenint conquestes democràtiques inscrites en la constitució portuguesa que amenaçaven l'ordre capitalista. La Conferència d'Helsinki posà d'acord al govern USA i al Kremlin en mantenir institucions antidemocràtiques del franquisme (l'Exèrcit, la justícia, els cossos policials...), sota el paraigua de la institució monàrquica. Institució que mai hem elegit, de la mateixa manera que no hem elegit estar a la Unió Europea, ni l'acord de Maastricht i les seves directives privatitzadores de tots els serveis públics essencials per a la vida de milions i milions d'éssers humans. Allò que si férem fou legalitzar les organitzacions sindicals que ens uneixen com a classe, els partits que diuen representar-nos. Construïm i reconstruïm les organitzacions per tal d'enfrontar-nos als banquers i patrons que ens sobreexplotaven.

Durant anys, la majoria del vot obrer ha cercat donar el govern als qui argumentaven la necessitat de ser majoria per a governar a favor nostre, per aconseguir solucions democràtiques. Però en catorze anys de governs de Felipe González, amb enormes mobilitzacions (Vaga General 1988), el fraudulent referèndum de la OTAN, les privatitzacions, la regionalització de la sanitat i l'ensenyança, i ara amb la dreta neofranquista que no s'atura d'afuar l'enfrontament civil, la impressió és la de voler dur-nos a un carreró que no passa.

La Constitució del 78 no recollí els drets dels pobles a decidir lliurement. L'Avnatprojecte de llei de partits s'ha fet per la il·legalització de Batasuna, i demà de qualsevol que ataquí qualsevol qüestió que consagri la constitució, com la mateixa institució monàrquica. Però allò que patim en carn i os és veure que aquest règim no assegura l'ensenyança pública, ni la sanitat, ni les pensions, ni els drets laborals, ni la negociació col·lectiva. Ven tot allò que és públic, tot allò que cohesiona el país.

Les mobilitzacions multitudinàries contra la LOU, contra el Pla Hidrològic, la manifestació de Barcelona que se convertí en un clamor contra n'Aznar i pel diàleg, no troben sortida democràtica, ni representació política que la defensi. Ω

Pere Felip i Buades

ERC DEMANA, AL CONGRESO DE LOS DIPUTADOS, LA IL·LEGALITZACIÓ DEL PP I DEL PSOE

L'home d'ERC a Espanya, Joan Puigcercós, ha posat el dit a la ferida dels 'demòcrates'. Puigcercós proposa il·legalitzar el PP, per fer apologia del franquisme (recordeu que s'han negat a condemnar el cop d'estat i la dictadura franquista), i del PSOE, per donar cobertura política al terrorisme d'Estat dels GAL. Aquí ho teniu:

El diputat d'ERC al Congrés, Joan Puigcercós, ha presentat una esmena a la totalitat a la proposta de llei de partits que el govern del PP vol aprovar per il·legalitzar Batasuna. Segons ha explicat

el diputat independentista, el text alternatiu d'ERC, que es basa en la reforma de l'article 5 de la llei de partits de 1977, proposa la il·legalització dels partits que mostrin connivència o facin apologia del franquisme, els que s'hagin vist involucrats en el terrorisme d'Estat i aquells que practiquin polítiques de discriminació de qualsevol tipus.

Puigcercós ha assenyalat també que hauria de ser motiu d'il·legalització el fet que un partit negui, des del govern, el pluralisme de l'Estat o que no respecti la divisió de poders. El dipu-

tat d'ERC creu que el PP degrada la democràcia amb aquest projecte de llei. El secretari general d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, també ha assenyalat que la iniciativa del PP és una autèntica barbaritat ja que mostra una ceguesa absoluta en relació amb la situació del País Basc i utilitza procediments que poc tenen a veure amb la cultura democràtica.

I, a més, vam rebre la següent proposta:

Des d'aquí fem una crida a totes les organitzacions socials, moviments i partits d'esquerra i independentistes, per tal d'il·legalit-

zar el partit feixista espanyol PP, que, com podem recordar, no ha condemnat mai encara el 'Alzamiento Nacional' dels feixistes de Franco que van posar fi a la democràcia de la República, o que té insignes feixistes com en Fraga... i ex-falangistes... a les seves files. Es podria elaborar un manifest i demanar signatures o adhesions, per exemple. Què en penseu? Revista Succedani <http://paisos-catalans.org/succedani>

Algú s'anima?

IL·LEGALITZEM EL PPSOE!! Ω

País Valencià: contra el sectarisme

«R.» <taubecolom@ono.com>

Resulta que fa més de 10 anys que hi ha una campanyeta de tancar el text en castellà de les papereres de Castelló, que totes han estat i estan en foraster al 100%, per generós regal del nostre estimat Ajuntament.

Des de fa menys anys veig com els grups progressius i alguns de falangins i fatxes també, a fi que n'hi haja de tot de la ciutat es dediquen a tancar no pas el text en cas-

tellà, sinó l'escut de la ciutat que ve just a dalt, que són les quatre barres i la corona de vila reial o franca (és a dir, no feudal, no en mans d'un senyor aristòcrata).

No sé com interpretar aquesta acció sistemàtica. Rebuig a la Monarquia del Casal de Barcelona? Refús a la burgesia comercial medieval? Suport al feudalisme? Espanyolisme? Antisenyera catalana? Ineptitud i ruqueria?

(Personalment, en el cas del Col·lectiu antifeixista i d'ACPV

em decante per la darrera opció, perquè les altres encara tenen menys sentit). Fins i tot els de la CNT tenen la barra de tancar les 4 barres amb un text que diu -sempre en l'alenguadell imperio- que «no nos hagan olvidar la historia» (és una enganxina del primer de maig). Deu ser la història d'ells, perquè estan tapant l'escut ben històric de la ciutat on viuen.

Però més greu que ho facen els anarcos, que entra dins de llur lògica, és que ho faça gent d'ACPV.

Oligofrènia?

L'altre dia passí per una església evangèlica i vaig veure que havien tapat tota la retolació amb enganxines del Col·lectiu antifeixista i d'ACPV («Som una nació»). És q una església és «feixista» per se? És això una bona manera de dialogar amb forces socials? Ho feien perquè el rètol estava en castellà? I, si és així, per què no hi van posar més aviat textos de reivindicació de normalització lingüística en comptes dels altres? I,

si fos així, per què no tapen pas els textos de les papereres que estan en castellà? I, si és així, per què no tapen les enganxines de la CNT que estan quasi totes en castellà? (fins i tot n'hi havia de Falange Espanyola independent que estaven en valencià i amb la senyera (quines coses!) però aquestes sí que les tapaven!

Algú em pot explicar tota aquesta estranya «lògica progressionalista» de l'ús de les enganxines?

«Levante-EMV», 28/04/02

Secció: Comunitat

<http://www.levante-emv.com/levhoy02428/comunidad/13comunidad.html>

La manifestació va transcórrer de forma pacífica pels carrers de València i va defensar la unitat de la llengua...

Al meu entendre es tracta d'unes processons -sense ciris pròpiament, això sí- anuals prou desaprofitades, en part perquè són repetitives i sols formen molt superficialment la consciència nacional del jovent que hi assisteix prou massivament (pràcticament d'una manera molt poc madura i prou snob i amb un bullit mental generalment impaible), i també perquè manquen de cap fita política realment lligada al fet de la manifestació massiva (Gandhi, quan féu la Marxa de la Sal, no era una manifestació o un correllengua simplement simbòlic, sinó que, com a bon estrateg, perseguia canvis concrets factibles, però a ca nostra no tenim polítics intel·ligents ni preparats, ni activistes despavilats, sinó bàsicament mediocritat panxacontenta i pusil·lànime).

Hauran repetit les mateixes estupideses festives de sempre: Espanyol el qui no boti, Visca-visca-visca, Visca Terra Lliure, etc., maneres que impedeixen més que afavoreixen el pensament realista i creatiu que tant necessitaríem no sols al País Valencià sinó a tot arreu.

La rutineta de sempre per l'esquerra antitot i contractot de sempre. Una llàstima. Però ni amb Eliseu Climent ni sense semblen tenir remei; els Casals, controlats per l'esquerra dura, són sols el call de Varsòvia del PV, no sols assetjats pel PP sinó també prou automarginats pel deler «anti» (mira que els agrada ser els més xulos i sabuts). Amb ACPV i els Casals potser resistirem molt temps al sud, però és clar que, per aquesta marxa, no eixirem mai del marginalisme, del call de Varsòvia ni de la «pacocontrària».

A la mani es veien molts símbols palestins, que em sembla bé a títol personal i d'ONG, però em pareix impolític a títol de realpolitik i aliances (de pensar valencia-

nament), perquè els palestins no s'han solidaritzat mai amb nosaltres (en canvi els jueus ens solen entendre bé) ni podrien tampoc fer gran cosa per nosaltres ni que nosaltres sapièrem vendre internacionalment el nostre cas (per a la qual cosa hauria de ploure moltes riudes i algun terratrèmol devers Alacant o bé anar a estudiar massivament a Berkeley).

El speaker fou José Bové (el nom espanyol, el cognom català, el pasaport francès, estranya barreja poc prometedora), un «antiglobalització» pro Arafat. Patètic.

N'Alfons Quintà en deia fa un any (no és que jo hi estiga necessàriament d'acord en tot -aclaresc-, però almenys aporta una altra visió de les coses més enllà de la superabundància oficial del Pensament Únic de sempre -d'obligat compliment si vols quedar bé encara que no sàpies ni el que dius- entre el nacionalisme d'esquerra i del PV):

«TERRORISME IDEOLÒGIC»

Sorman afegia: «La folla campanya [francesa] contra els transgènics, barreja d'antiamericanisme primari, de càlculs proteccionistes miops, de nostàlgia del terròs desaparegut, porta a l'exili els nostres

Investigadors i desplaça fora de França les empreses i els capitals.

Qui estaria temptat d'invertir a França després que falsos pagesos maquillats d'Astèrix destrueixin laboratoris d'experimentació? Claude Bernard [famos fisiòleg francès del segle XIX] desperta't; s'han tornat bojos».

Sorman acusa de «terrorisme ideològic» José Bové, i té raó. Un terrorisme emparat per l'Estat i en especial pel socialisme francès. També té raó quan crida a lluitar contra els que, com Bové, «ens estiren cap avall i cap enrere». Una veritat evident, que gosen negar.

Vist des de casa nostra, el que és evident és que les bestieses demagògiques de Bové són traduïdes al català i els llibres de Guy Sorman són ignorats.

Cap atzar. Cap casualitat. Bové no fa mal a uns polítics, d'allí i d'aquí, ebris d'estatisme i delerosos de comprar la llibertat i el vot a qui

sigui, mitjançant subvencions agrícoles o del tipus que calgui. A aquests

Polítics no els importa que un arròs transgènic -un progrés ben recent- pugui evitar que milers de nens no esdevinguin cecs per falta de vitamina A. Un problema que també es va plantejar fa ben poc a la comunista i afamada Cuba de Castro...».

Divertir-se és per als dies corrents, quan quedes amb les amistats o el que siga. Anar a una mani política és per a fer les coses impecables i per assolir uns resultats, no pas per a fer, necessàriament, un acte lúdic.

Reivindicatiu és si clarament hi ha un pla ben fet per assolir fites concretes i no per uns simples lemes decoratius, amb jovenalla fent l'indi. En tal cas és sols una manifestació. «La vulgaritat rau en el fet que la voluntat queda superposada, en la consciència, per damunt l'enteniment. El voler despullat de l'enteniment és allò més baix que hi ha; les gents de tota casta el tenen i el mostren» (Schopenhauer).

Al meu parer, els pactes d'ACPV amb el PSPV, en part, han satel·litzat políticament ACPV a algunes fites del PSPV: en concret fer-ne una força de xoc antiPP (una cosa semblant al que UCD-AP-PP féu amb els blavers contra el PSPV). A la llarga no crec que aquesta estratègia done bons resultats.

Mireu, no sé si us haureu adonat que jo no pretenc arrimar-me als interessos de ningú: ni del BNV, ni d'ACPV, ni del PSPV ni de ningú, sols dic el que considere que pot tenir bones conseqüències o no. Simplement intente fer anàlisis centrades nacionalment, no partidismes ni menys encara que m'aplaudesca la galeria perquè diga coses moltes vegades repetides i «oficialitzades» per la rutineta. Prefereix dir-ne alguna que crec certa, encara que em xiulen. Tampoc no pretenc que em xiule ningú, ni espatarrar ni ofendre ningú, però si em xiulen, que em xiulen. En un debat no has d'anar a cercar aplaudiments barats. Fer-me popular i estimat no és cap prioritat meua (ni tampoc fer-me impopular i odiat). Cadascú que jutge a consciència i

amb responsabilitat.

Però sobre la rutina, diria allò del vell guerrer indi segons Castaneda: «...explica que...havia tractat a posta de treure'm de polleguera, perquè jo mateix l'estava treient amb la pesadesa del meu capteniment esperat. Afegí que les meves rutines eren igual de folles com el seu udolar de xiulet». «Un «caçador»...no és de cap manera com els animals que acaça, fixes en rutines feixugues i en capricis previsibles; és lliure, fluid, imprevisible» («Viatge a Ixtlan, Carlos Castaneda, 1972»). Hem de ser caçadors contra l'espanyolisme, no pas les eternes víctimes que no saben defendre-se'n bé.

«La gent de la ciutat aparenten gran saviesa i coneixença, però la seva fantasia és sempre falsa car sols són experts en la imitació» (Khalil Gibran). «La forma mental de l'encadenament és l'estúpida lògica de la rutina que no ens fa pas fer les coses perquè semblen assenyades, sinó que ens les hi fan parèixer perquè la gent les fa i prou» (Lanza del Vasto, deixeble europeu d'en Gandhi).

Front a uns arguments en calen uns altres. Valencianament vol dir tenir la fita de la llibertat del PV com a eix central real (i no sols dir-ho o sentir-ho) i no pas com una cosa més a tenir en comptes entre un mar de reivindicacions mundials i de tota mena que de vegades, per ser conjunturalment poc compatibles, l'encallen i l'emboliquen en una teranyina i una boira massa denses.

Valencianament, o catalanament, implica també una anàlisi global i no sols els sentiments o les alegries del moment, que poden estar molt bé però ser del tot insuficients per avançar (ja veiem com estem d'encallats des de fa molt, caldrà argumentar el per què).

Sols pretenc que planifiquem una mica millor. Que pensem amb perspectiva autocentrada tot el que fem políticament. És demanar molt? (Homer Simpson: Sí).

«Qui sap resoldre problemes no és pas tant eficient com qui sap evitar-los» (Luis Señor González, 1922, assessor d'inversions).

«Dormia i vaig somiar que la

vida era bella; despertí i m'adoní que és deure» (Emmanuel Kant). Pensament fort: deure.

La gent corrent que hauríem de guanyar fa més cas del vestit i la corbata que dels rastafaris bevent litrones i fumant marihuana que sempre veus en aquestes manis (Sí: la Disneylàndia progrés). Fins i tot dels que llancen ous de pintura a pacífics guàrdies urbans i després, quan vénen, et fiquen els ous en una bossa que tu portaves (com van tenir la barra de fer-me a mi, naturalment els els vaig esclafar, quan els vaig veure).

Jo sóc independentista convençut, però dir això d'espanyol el qui no boti és sols un deslligo, posem per cas. Molt pitjor és quan comencen a cridar en favor de Terra Lliure, un grup avantguardista violent, totalment ineficaç, estil Panxo Villa, que s'autodisolgué fa 10 anys. No el dissolgueren pas els espanyols: s'autodisolgué. És no sols irresponsable -de cara a l'opinió pública i al valencianam corrent-, sinó patètic que aclamen un grup armat -desaïrat- autodissolt. A més, jo no estic en contra que hi haja un Exèrcit català, però cas d'haver-n'hi hauria de dependre d'una voluntat popular expressada en les urnes, tal com l'IRA fou creada quan el Sinn Féin guanyà les eleccions del 1919 a Irlanda per majoria absoluta.

La base del BNV no té massa formació política, és molt rudimentària. La direcció actual és prou realista per intervenir electoralment (intervindre electoralment és per guanyar-hi alguna cosa, si no, no val la pena fer-ho, clar).

Quant a la «inexistent» burgesia valencianista democràtica, és molt relatiu: no hi ha dona frígida, sols homes inexperts. Amb la burgesia és com tot: la realitat no és pas tan essencialista. La burgesia ha de defensar el negoci i balla amb qui pot. Trobe que la burgesia alcorina o vila-realenca, que és prou autòctona i catalanoparlant, no és antivalenciana. I sospite que bona part de la burgesia industrial i comercial (capitalisme productiu, no especulatiu com el Bancari que domina des de Madrid) s'adona de com Espanya ens roba i com ens interessaria ampliar l'autonomia.

Per això els esforços d'un murcià centralista i peperi i madridista com Zaplana per ampliar el poder autonòmic.

La burgesia irlandesa era bàsicament unionista, però el poble, després del terrabastall de la guerra i els intents independentistes, hagué de votar pels únics que el defensaven i estaven ben organitzats, i així els independentistes del Sinn Féin guanyaren i ara Éire és independent amb una burgesia ja «nacionalitzada». Així és la vida.

La diplomàcia és sempre sinuosa: no hi ha amics, sols aliats. L'únic que dic que la política no es fa amb el cor, sinó amb el cap. Les amistats sí es fan amb el cor. Sols estic demanant als nacionalistes valencians de centrar-nos més nacionalment, de tindre sentit d'Estat (és a dir, de ser nacionalment lliures i sobreviure al genocidi a què ens sotmet Madrid. Això implica fer una política per gent madura, amb interessos i connexions socials, i no pas la simple fumera idealista que dura fins als 25 i després ja es momifica. Ω

Aneu preparant els cohets

«esprai esprai i esprai»
«esprai3@hotmail.com»

Després de l'èxit de convocatòria de la selecció del Principat, ja va sent hora que comencem a plantejar-nos seriosament el fet de tenir seleccions unitàries dels Països Catalans. Perquè potser no té sentit lluitar per a l'oficialitat d'una selecció només autonòmica, quan en realitat el què volem és una selecció nacional, dels Països Catalans.

En aquest sentit, han estat la gent de la Catalunya Nord els que han posat fil a l'agulla i, usant la política de fets consumats, han convocat la selecció de rugbi dels Països Catalans, el 8 de juny vinent. Jugarà en el marc de la trobada de la catalanitat que organitza l'associació Aire Nou de Baó i de la qual ja us n'informarem quan s'acosti la data.

I seguint parlant d'esport. Amb la darrera copa del Real Madrid, molts de nosaltres vam haver de sentir un munt de cohets a molts pobles i ciutats catalans. És l'hora del contraatac. Compreu cohets per quan la selecció espanyola perdi i, sobretot, per quan quedi eliminada del mundial, cosa que acostuma a fer força aviadet. Cap agressió sense resposta. Ω

L'ORDRE NATURAL DE LES CONTRADICCIONS

Ningú ja no dubte del paper que jugarà en un futur immediat l'enderroc d'edificis obsolets per ser reconvertis en espais públics, com molt bé ja esta passant, tot i que molt lentament, amb alguns hotels fora de servei i de lloc en el litoral per convertir-se en places d'esbarjo i esponjament de la trama urbana. Les dubtes i controvèrsies sorgiran a l'hora de dur a terme el seu finançament i els objectius a assolir.

A les Jornades d'Ordenació del Territori «Societat i territori» celebrades el passat novembre, a on d'entre els conferencians que participaren s'hi troben: Pere Salvà Tomàs, catedràtic de Geografia Humana de la UIB; Carlos García-Delgado Segué, arquitecte; Camilo Cela Conde, catedràtic de Filosofia de la UIB; Javier Domínguez Anadón, arquitecte; Baltasar Porcel, escriptor; i Manuel de Solà-Morales i Rubió, arquitecte, foren les primeres i úniques organitzades pel Col·legi Oficial d'Arquitectes de Balears (COAB), i que ara després de prop de tres anys de debat polític sobre el tema, sembla que aquest debat social i tècnic ja hagi caducat, tot i que no hi roman tant com caldria esperar es vigent, sense que això resti la necessitat més que urgent de promoure'n d'altres.

Així doncs, si feren afirmacions (unes més encertades que d'altres) com les aclaparadores dades que el Sr. Pere Salvà Tomàs aportà, i segons les quals; del creixement total de la població de les Balears als darrers cinc anys, un 95% era degut a la immigració, mentre que el restant 5% era el crei-

xement natural de la població resident (natis i forans), dades que es confirmen a les conclusions del llibre Blanc de l'Habitatge de les illes Balears. Les menys encertades foren de part de el senyor Guy de Forestier, al proposar fer ciutats noves, i a les que ja vaig fer referència a l'article publicat al diari de Balears el passat 9 de desembre i que per tant no cal incidir-hi. Però tot i això, va fer referència a l'estat de degradació de la barriada del Terreno i de la necessitat d'enderrocar els edificis obsolets de la primera línia del passeig marítim de Palma, que a primer cop de vista sembla una proposta bastant sostenible i que caldria matisar.

A l'escrit que el Grup d'Opinió d'Arquitectes publicà al diari de Balears el passat 30 de març en la mateixa línia discursiva abans esmentada, van més enllà i proposen la elaboració d'un llistat dels edificis a demolir amb el suport dels diners recaptats amb l'ecotaxa i al seu valor de mercat.

Jo no dubto en absolut de la bona voluntat dels companys components del Grup d'Arquitectes als que em sent molt lligat, així com als seus objectius!. Tot plegat sembla que el grup roman com a oposició controlada, i pateix d'un cert dirigisme per part d'alguns arquitectes pertanyents a la seva directiva com és el cas del senyor Guy de Forestier, tot i que desconec l'origen real del citat article, sembla que el qui afirmà a pit descobert que «yo hablo el castellano porque me da la gana» ara s'escudira aquest escrit i grup d'opinió, per la clara referència a la seva

exposició originària feta a les citades jornades.

Tot ve a conte de que posar com a exemple de demolició a dur a terme, en una primera instància, la dels edificis obsolets del passeig marítim o d'altres costaners amb els diners recaptats amb l'ecotaxa, i al preu de mercat, resulta un tant pervers. Ja que d'aquesta manera, estariem finançant els mateixos especuladors que destrüen la barriada del Terreno i tota la costa, i els mateixos hotelers propietaris de no pocs d'aquests edificis que s'han oposat radicalment al cobrament de la citada taxa. Quant el que caldria fer, per davant de tot, seria la utilització d'aquest diners per a la rehabilitació de la pròpia barriada i de tot l'interior de l'illa que roman més degradat per la manca d'inversions, ja que l'efecte tot i que seria menys espectacular resultaria més rendible econòmicament, extensiu i notori.

Després, a molt més llarg termini, i no al preu de mercat sinó a poder ser per sota del de mercat, emprendre la batalla final per recuperar el que han fet mal bé els especuladors. Tot a l'inrevés del procés que ens ha dut a la situació de destrucció actual del paisatge. Primer es degrada la costa i després l'interior, per tant primer es recupera l'interior i després la costa. No?.

Tot i que la lògica es la menys comú dels raonaments dels especuladors, ja que juga en contra dels seus plantejaments interessats, i destrueix l'ordre natural de les seves contradiccions. El primer que necessiten es fer llistats per a marcar un camí del que no sortir-se'n, i al mateix temps

aquest serveixi per establir l'ordre (primer els edificis a demolir del litoral i després els de l'interior, o pot ser cap altre!), i el preu de les coses. Tot després d'haver donat temps mentre tant d'especular, es clar!. Un exemple recent el tenim, tot i que calia ser rehabilitada, amb la dubtosa compra de Raixa, quant amb els mateixos doblers, es podrien haver adquirit i demolit a molt baix preu gran quantitat d'edificis que atempten contra el paisatge interior, o restaurar els qui per manca de sensibilitat del nostre poble romanen ruïnosa.

Per concloure estem d'acord amb els objectius (enderrocar els edificis obsolets), però la diferència radica en una qüestió d'ordre i per tant de prioritats. Primer a l'interior que és el que a més a més ara ven (vaqueries, naus, i indústries obsoletes i/o nocives) i als preus més baixos (a la baixa), després amb l'experiència per davant seguir amb els edificis distorsionadors dels pobles d'interior, i més endavant passar a les trames urbanes obsoletes de les capitals. I pot ser, si fem via però no precipitadament, podrem arribar a la tan volguda corona litoral, que per l'espectacularitat que comporta ens captivarà a tots.

Finalment, si algun d'aquests edificis del litoral es poses molt per davall del seu preu de mercat, per la raó que fos, es clar, se podria comprar i s'enderrocar immediatament. Ω

Antoni Borràs Seguí,
Arquitecte
home@arquired.es
639617541
<http://personales.mundivia.es/home>

LA HIPOCRESIA DE LES NNGG DEL PP

Les Joventuts Socialistes de les Illes Balears expressen la seva sorpresa davant la recent creació de la Secretaria d'Igualtat de NNGG del Partit Popular, una secretaria que segons la mateixa organització servirà per impulsar polítiques d'igualtat d'oportunitats entre l'home i la dona i la integració d'immigrants.

Els Joves Socialistes considerem una hipocresia per part de NNGG i del PP la creació d'aquesta secretaria donada la política de sistemàtic boicot per part del partit de l'oposició cap a les polítiques actives que el Govern de les Illes Balears està duent a terme en l'àmbit de l'igualtat d'oportunitats entre gèneres. Una mostra de tot això és l'oposició del PP al projecte de Llei de Paritat que el govern del Pacte impulsa per iniciativa del PSIB.

En quant a la política d'integració d'immigrants Joventuts Socialistes creu que el PP mitjançant la seva organització juvenil està fent un exercici d'incoherència quan

dota aquesta secretaria d'aquest àmbit d'actuació per simples raons d'imatge quan les polítiques que s'estan duent a terme des del Govern Central del PP no apunten precisament en aquesta direcció.

Des de Joventuts Socialistes voldríem també recordar a NNGG i al PP que en l'àmbit de la igualtat queden molts d'altres aspectes on actuar com per exemple el de les dificultats dels joves a l'hora d'accedir a l'habitatge o a un lloc de treball o la igualtat d'oportunitats entre les diferents opcions sexuals. Els Joves Socialistes volem pensar que aquests aspectes no han estat oblidats de manera conscient i que aquests oblits són deguts a la joventut d'aquesta nova secretaria, en qualsevol cas, oferim la nostra experiència en aquest àmbit ja que aquesta secretaria fa molt temps que existeix tant a JSIB com al PSIB i estam disposats a col·laborar sempre que des del PP s'ofereixi una actitud constructiva. Palma, 28 de maig de 2002 Ω

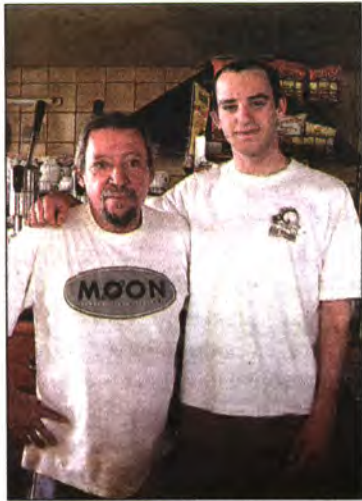
Tots i totes a Celebrar-ho!

«esprai2@yahoo.ca»

Abans d'atacar el tema que dona títol a l'espraiada d'avui, deixeu-nos fer esment d'un fet sorprenent. Nosaltres els creiem una mica més intel·ligents, però es veu que estan desacomplexats del tot i van a cara descoberta. Estem parlant del tema de les compreses i els tampons. No es pot ser tan fatxa! O tan poc dissimulat, però el cas és que el PP ha rebutjat una proposta que demanava rebaixar l'IVA d'aquests productes i passar-los a considerar de primera necessitat. Els consideren de luxe! El masclisme més absolut ha seguit amb les faldilles de les hostesses dels trens. Les noies volien poder triar si posar-se pantaló o faldilla, però no. Resulta que el Partido Popular diu que portaran faldilla vulguin o no vulguin. Tota una lliçó dels «demòcrates», no creieu?

El que sí que serà espectacular serà la celebració que ens marcarem, als Països Catalans, quan eliminin francesos i espanyols del mundial. Els invasors del sud han guanyat el primer partit, però no patiu. Acabaran fent el ridícul, com sempre. Pel que fa a l'ocupant del nord, els francesos, tot va començar tal i com esperàvem i els senegalesos van guanyar l'actual campionat del món per 1-0. Els compatriotes de la Catalunya Nord ens porten avantatge, però tots acabarem celebrant les derrotes dels invasors. Per això, des de l'Esprai us proposem que manifestem als quatre vents la nostra alegria i, quan els eliminin, muntem festes allà on sigui tradicional de celebrar les victòries esportives a cada ciutat o poble. Tots i totes a celebrar-ho. Ω

ES PUJOLS

Fa 18 anys que en Manuel Joan regenta el Bar Manuel als Pujols. Entrepans i begudes. A la foto amb el seu fill Miquel. Tel. 971 328 308

Fa 17 anys que na Caterina Verdera va obrir el souvenir Iris als Pujols. Tel. 971 322 728

LA SAVINA

Fa 42 anys que la família Calafat regenta l'Hostal Badia a la Savina

Bar Restaurant

"Sa Font"

Els dissabtes ball de
saló fins a les 12.
A partir d'aquesta
hora música juvenil

Calle Mayor, 1 - Portal
Marratxi
Tel. 971 797 938

La natura de la carn

PER RICARD COLOM - libertatiseny@yahoo.it

“He conegut amant acarnissat, no cercava pas ni el plaer ni l'aventura: hi cercava la coneixença...talment el nin recolza el nas damunt el vidre de l'escaparata i el seu propi alè li n'entela la visió”.

“La recerca del plaer que esgota la vida per dissipació i que dissipa el plaer en multiplicar-lo, adés xoca contra les barreres externes, adés tomba damunt el buit que ha excavat en l'interior de si mateixa: és el fàstic.

LANZA DEL VASTO.

La passió és un desig desmesurat, per més que multipliqui les nostres forces, ens consagra finalment a l'impediment, l'impossible, i duu ben bé aquest nom, que vol dir patiment”.

(Lanza del Vasto, deixeble europeu de Gandhi, fundador de L'Arca).

“Alguns confonen no tenir tabús amb no tenir principis”.
(No en consta l'autor).

“Els homes de natura demoníaca no saben allò que han de fer o evitar. No hi ha puresa ni veracitat ni honradesa en ells.

Neguen l'existència d'un ésser Suprem en l'univers, i creuen que tot naix de la unió dels sexes, sense cap altre mòbil que el desig...

Incansables en llurs desigs, arrogants i vans, llurs fites són fosques i impurs llurs actes.

Presos d'ansietat contínua, tenen com a única meta els goigs sensuals, car són incapaços d'albirar res més”.

(Bhagavadgita, llibre de saviesa hindú, 16; 7-8, 10-11).

“Qui no corre, vola”
“La vergonya perduda ho és per a tota la vida”.
“Quan a baix truquen, a dalt no hi queda ningú”.
“Als homes quan se'ls omplen els ous, se'ls buida el cervell”.
(Refrans).

“De la luxúria sorgeix el sofriment, i en brolla la por. Si hom és lliure de la luxúria, és lliure de la por i del patiment”.

(Dhammapada, llibre de saviesa budista, al cap. “Els plaers fugissers, 16/215).

“No cregueu pas que la luxúria pot ser morta cas de ser satisfeta, perquè és una abominació inspirada per la il·lusió. Està nodrida pel vici que l'eixampla i s'exalta forta, com al cuc que engreixa dins el cor de la flor”.
(H. P. Blavatsky, 1831-1891).

“El desig sexual tendeix a la fusió -i no és pas sols un apetit físic, l'al·leujament d'una tensió física. El desig sexual, però, pot ésser estimulat per l'angoixa de la soledat, pel desig de conquerir o d'ésser conquerit, per vanitat, pel desig de ferir, fins i tot de destruir, tant com per l'amor mateix. Pot semblar que qualsevol emoció intensa, entre les quals l'amor, pot estimular el desig sexual i fondre-s'hi fàcilment”.

ERICH FROMM.

(“L'art d'estimar”, 1956, Erich Fromm, psicoanalista alemany nacionalitzat estatunidenc).

“El desig o satisfacció sensual no és, doncs, quelcom que tenim...sinó quelcom que escapa a la nostra persona”.

(“Moral i nova Cultura”, Xavier Rubert de Ventós, creatiu filòsof català independentista, cristià i progressista).

“En edat florida i tendra
tant lo foc d'amor me crema,

que té per estrall i tema
de fer-me tronar en cendra;
molt més valguera ser arbre
per a passar tal ardor,
i lo cor de pedra marbre
perquè no sabés d'amor”
(Joan Timoneda, 1490?-1597, Ontinyent, la Vall d'Albaida).

“No hi ha saviesa per sota la faixa”.
(Proverbi del s.XVII).

ROBIN WILLIAMS.

“Déu ens donà un penis i un cervell, però no prou sang per a fer-ne ús dels dos alhora”.

(Robin Williams, actor de cinema guanyador de l'Oscar).

“La luxúria és la fal·lera per la sal d'un home que està morint-se de set”.
(Frederick Büchner).

“Així em té pres e lligat en son carçre
Amor ardent com si estès en un cofre
Tancat sots claus e tot mon cos fos dintre...”.

(Jordi de St. Jordi, cavaller valencià).

“La terra sense conrear s'omple d'espines; l'ànima del negligent, de passions impures”.
(Talassí de Líbia, s. VII, “Centúries” 3:63).

BLASI PASCAL.

“Hi ha vicis que no estan relligats a nosaltres sinó per mitjà d'uns altres vicis. Treu-ne la soca, i en desapareixeran com a branques seves”.

(Blasi Pascal, 1623-1662, savi i escriptor occità, a “Pensées”).

“Les besades d'ella deixaren quelcom per a ser desitjat: la resta d'ella. L'amor nupcial fou amable; amicalment l'amor el perfeccionà; però l'amor lascià el corrompé i l'avergonyí”.

(Francis Bacon, 1561-1626, filòsof, estadista i assagista anglès, precursor de l'empirisme, a Essays «Of Love», 1597).

“Si un home voluptuós tingués totes les dones a la seva disposició, encara cercaria una altra cosa”.

(Gregorio Marañón, 1887-1960, metge i escriptor).

“L'amor és aqueix vi sagrat que destil·len els déus des de llurs cors i el mesuren fins als cors dels homes. Sols els de cor purificat de qualsevol luxúria animal poden tastar-lo pur i diví. Per als cors purs, embriagar-se d'amor és com embriagar-se de Déu. En canvi, els qui beuen l'amor barrejat amb vins de passions terrenals, tasten sols les orgies dels dimonis a l'infern”.

“La bellesa se'ns revela quan roman asseguda al tron de sa glòria; però quan ens hi atensem en nom de la Luxúria, li furtem sa corona de castedat i taquem ses robes amb actes perversos”.

(Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

“Si com vailet qui tem mal esperit
quan ell no té companyia de gent,
prenia a mi: dubtava del turment
qui em dava amor, tot en fer-se de nit,
i desitjava lo que ser no podria,
que fortesa no hi pot pas mai haver,
puix no és pus que destrempat voler
i dura tant com la passió el guia
El qui pogués haver coneixement

Avinguda Sant Ferran, 28 baixos B
07013 Ciutat
Tel. 971 457 489
Fax. 971 457 489

E. Ayudarte
Aire condicionat calent i fred
Primavera tot l'any dins ca vostra

Carretera Militar, 32
07600 s'Arenal
Tel. 971 266 699
Fax. 971 262 097

Pressupostos 651 893 946

SANTIAGO BOGARRA, C.B.

MATERIALS BELLES ARTS
MARCS, LLENÇOS, PINTURA

C/ Miquel Calafell, 48 • Son Sardina
Tel. 971 438 436 • Fax 971 438 102
07120 Palma de Mallorca

Nave 2 Polígono Industrial Son Llaüt
Tel. 971 621 619 - 971 621 618
07320 Santa Maria • Mallorca

E-mail: bogarra@guif.com

AUSIÀS MARCH.

al bon començ, quan no és l'hàbit format, quant fa de mal, després que és engendrat i quant, la seua força és potent, que es guarde de llançar-se al delit, per no fer, d'ell, un altre el senyor. Car en l'entrada porta molta gran dolçor i, quan entrat, ¿qui el traurà del llit?"

(Ausiàs March, 1397 ó 1400-1459, València, "el gran català d'amor mestre").

“Res no és més repulsiu que l'afroditisme de les grans ciutats. Diríeu que cada vegada que passa una pecadriu pel carrer i un més o menys sàtir li adreça un esguard concupiscent, resta en l'atmosfera moral com un fil invisible de la mirada, com el rastre d'un caragol despulat, i aquests fils es travessen una i moltes vegades de tal manera que arriben a esdevenir-se un entrellat, un teixit on l'ànima se sufoca i on aleteja sense solució”.

(Miguel de Unamuno, 1864-1936, pensador, filòsof, novel·lista i poeta basc espanyolitzat, mort essent presoner per enfrontar-se als feixistes).

“En matèria sexual, l'esperit rau endarrerit respecte als actes físics”.

(David Herbert Lawrence, 1885-1930, poeta i novel·lista britànic).

LAWRENCE DURRELL.

“Els esperits desmembrats pel sexe no assoleixen la pau fins que la vellesa i la impotència els persuadeixen que el silenci i la tranquil·litat no tenen res d'hostils”.

(“Quartet d'Alexandria” 1957-60, Lawrence Durrell, 27.2.1912 a Jullundur-7.11.1990, Província, novel·lista britànic).

“Car una ànima, tot d'una que ha estat constreta a perdre la vergonya, cau en la insensibilitat, i ni cedeix a paraules blanques, ni es doblega per amenaces, ni és atreta amb beneficis, ans es torna pitjor que aquella ciutat que el profeta vituperava, dient: “Has posat cara de meretriu, t'has desvergonyit amb tothom”

(Jeremies 3:3). Per ço cal al pastor molta comprensió, i infinitat d'ulls, per a observar de pertot l'estat de l'ànima” (“Tractat sobre el sacerdocí”, Joan Crisòstom, 350-407). Ω

L A M O L A

Fa 25 anys que n'Antoni Serra de can Toni Miquelet, amb la seva dona Neus, regenta el suvenir i al bar al costat del Far de la Mola. N'Antoni fou mestre d'escola durant la seva vida activa. També fou batle i fill de batle de Formentera. Tel. 971 322 256

Fa un mes que en Pep Torres i el seu gendre Jordi Santos regenten el Restaurant Victòria al Caló de sa Mola. Se menja per una quizena d'euros. També regenten el restaurant can Vent dels Pujols. Tenen el menú en català i en idiomes estrangers. Tel. 971 327 064

S A N T A N T O N I

En Wolfgang Stolz i na Kati Erfurth regenten la botiga Blue Box a la Badia de sant Antoni. Tatuatges, piercings i més coses. Tel. 659 812 347

En Pere Vanrell és l'encarregat del Bull Bar Badia a la vora de mar de sant Antoni. El propietari és en Josep Ribes de can Josepet que té 16 bars amb el bou i pensa obrir-ne 4 més. Començaren a la Platja d'en Bossa amb un bou de veritat que hi va dur en Vanrell. Llavors varen venir els bous mecànics. 971 803 244

L A S A V I N A

Fa 48 anys que la família Xiquet Maïans va obrir l'Hotel Bellavista a la Savina. Tel. 971 322 236

Fa un any que na Susana Cardona de can Xicu Simonet regenta la Perruqueria Unisex Imatge a la Savina. Tel. 971 323 072

Fa un mes que en Josep de can Xinxo ha obert la Pizzeria s'Estany des Peix a la Savina. Pizzes, pollastre rostit, amanides. Tel. 971 323 183

N'Eva Cardona és dissenyadora de moda: moda adlib, de festa i de núvia. Té el taller a la Savina Tel. 971 323 388

JSIB Gabinet de Comunicació

JSE ELABORA UNA MOCIÓ MUNICIPAL CONTRA ALTRA SENTÈNCIA PER LAPIDACIÓ

Després de l'èxit aconseguit el passat 25 de març de 2002, dia en el que la nigeriana Safiya Hussaini va ser declarada innocent del delicte d'adulteri pel tribunal islàmic d'apel·lació, gràcies a la pressió internacional de particulars i administracions. Joventuts Socialistes ha volgut unir-se a la campanya a favor de la també nigeriana Amina Lawal, una campanya que es basa en un compromís de lluita per la promoció i protecció dels drets de l'home i de la dona per igual.

Per això, joventuts socialistes ha elaborat una moció municipal que està sent aprovada per unanimitat en tots els Ajuntaments perquè també la nigeriana Amina Lawal, de la mateixa edat que Safiya, no mori apedregada per un altre «presumpte» delicte d'adulteri.

Com en el cas de Safiya Hussaini, Amnistia Internacional ha engegat una campanya de recollida de signatures per internet per salvar a Amina. Fins el moment se n'han recollides més de 23.000, que seran lliurades divendres que ve a l'ambaixador nigerià, ja que el pròxim dia 27 de maig és la data establerta pel tribunal Superior de la Sharia Funtua, a l'Estat de Katsina (Nigèria), per a escoltar les al·legacions de l'advocat de Amina Lawal.

Els joves socialistes volen sumar-se a aquestes accions que denuncien les violacions dels drets humans i que exigeixen als governs i a la Comunitat Internacional el compliment dels acords inter-

nacionals. Per a això, des dels Ajuntaments estan sol·licitant que la sentència no es dugui a terme ja que la utilització de la flagel·lació, l'amputació de membres i la lapidació com formes de càstig atempten contra el dret internacional com, per exemple, la Convenció contra la Tortura, ratificada per Nigèria al juny de 2001.

En aquestes mocions també es sol·licita a l'Ambaixador de Nigèria a Espanya que intercedeixi davant del President i el Govern del seu país perquè es prenguin les mesures necessàries per assegurar que els drets i la vida d'Amina Lawal siguin respectats.

Per acabar, aquesta organització juvenil vol recordar que és molt important que, al igual que en el cas de Safiya, es pressioni tant col·lectivament, mitjançant les institucions i associacions, com individualment. Ω

Palma, 23 de maig de 2002

També podeu participar en la següent adreça web: <http://www.nodo50.org/ddhmmujeres/lista.html>

Joventuts Socialistes de les Illes Balears
Passatge-Guillem de Torrella, 1 1r. Edif. Sena –
Centre Comercial el Geranis
07002 Palma
971 72 75 44 – 971 72 43 69

Josep Espar amb Omnium

Omnium Cultural, entitat creada el 1961 per normalitzar la cultura catalana en el durs anys de l'ocupació feixista espanyola, ha sabut anar renovant el seu funcionament intern d'una manera consensuada. En els dies de la seva fundació l'ocupació feixista era palpable (del 1963 al 1967 aquesta entitat va ésser clausurada pel governador civil de Barcelona) i ara la situació a derivat a una «reglada» dominació espanyola, per tant, donats els objectius de l'entitat sempre havia quedat clar, i no calia advertir-ho per escrit, que no tenia sentit dedicar energies a lluites intestines sinó a plantar cara al «dinàmic agent espanyolitzant» que operava arreu de les terres dels Països de Llengua Catalana.

Tot i que aquest anàlisi era implícit i sempre s'havia pensat, per damunt de tot, en l'enfortiment de la institució, en les eleccions del mes de març d'enguany per renovar de manera natural la

junta de l'entitat, quasi per sorpresa i, segons algunes fonts, «amb males arts», hi va començar la candidatura d'en Jordi Porta, a més de la que encapçalava en Josep Millàs.

Aquest fet, del tot nou en la vida de l'entitat va generar una polèmica de desgast a l'entorn de qüestions vagues com el valor de determinats vots o d'altres pràctiques de recompte o similars. Al final, es va arribar a una solució de compromís segons la qual el prestigiós notari Josep Maria Puig Salellas presidiria una comissió de reforma d'estatuts per donar plenes garanties a un nou procés democràtic en el qual ja no es presentaria el fins ara president Josep Millàs.

La novetat de tot plegat, per alegria d'una gran majoria de socis i simpatitzants d'Omnium Cultural, és el fonamentat rumor de que Josep Espar i Tícol, reconegut activista cultural i generós ciutadà català en la causa de la

nostra normalització nacional, estigui disposat a participar en el nou procés electoral.

Josep Espar no seria un candidat qualsevol, més enllà de les seves probables intencions de voler entendre's amb Jordi Porta, ja que la seva vinculació al món cultural i artístic del nostre poble li ha suposat l'acumulació d'una expertesa sense precedents sobre les misèries que solquen aquest territori. En la persona de Josep Espar no hi ha dobles. Dos llibres de memòries escrits per ell, detallats i precisos, emmarquen una trajectòria inigualable de servei a la Nació. En concret, en el llibre «Amb C de Catalunya» s'hi concentra una tensió que molts catalans sentim i patim, però moltes vegades no superem. I al llibre em remeto per qui en vulgui aclarir de quina mena de tensió parlo.

Però tornant al tema d'Omnium Cultural, i anant més enllà de les lògiques suspicàcies que

va fer públiques el Col·lectiu J.B. Boix (Avui, 15-3-02) sobre una suposada màfia mandarinesca catalana que ens està duent cap a la nostra decadència endògena, ens hauriem de plantejar si no hi ha una manera catalana de fer les coses, la qual és òbviament democràtica però no únicament.

Si el discurs dels «demòcrates» és el de la Ley de Partidos Políticos o el segrest del nostre patrimoni històric (els Papers de Salamanca), entre tantes mils altres indecències, cal resituar el valor d'aquest mot i la seva aplicació immediata dins la realitat nacional catalana compresa dins els Països Catalans.

La força de la catalanitat, i la societat civil catalana ho sap molt bé com ho sap igualment en Josep Espar i esperem que també Jordi Porta, consisteix en ésser no únicament democràtica, sinó en posar la democràcia al servei del ideal patriòtic català. Si no fos així, donat el sistema legal-estatutista

en el que ens han engabiat, la democràcia seria l'instrument d'espanyolització més eficaç de que disposarien els hereus del règim d'ocupació feixista espanyol.

En el cas d'Omnium Cultural, les notes d'emergència que aquest anàlisi pot comportar, cal dir-ho, no s'hi donen. No obstant, si que, per el cas, d'una renyida situació, com d'alguna manera va succeir en els confusos dies del cara a cara Millàs-Porta, un cert clima d'inseguretat en els termes expressats hi podia planar. Per tant, s'imposa més que mai la «manera catalana». A ella apel·lo, no tant pel capteniment d'en Josep Espar ni d'en Jordi Porta, sobre el que pretenen fer, sinó per l'exemple nacional que pot donar Omnium Cultural davant l'espècie teixit d'entitats que, gràcies a Déu, aquest poble nostre gaudeix. Ω

Llorenç Prats-Segarra
(campusjove@correu.vilaweb.com)

ULLADA SOCIOLINGÜÍSTICA A “EUROVISION”

Molta gent hi havia, en uns llocs més que no en d'altres, pendent dissabte passat del concurs d'Eurovisió, en el qual desembocava la coneguda “Operación Triunfo” de l'Estat espanyol. En aquesta revisió sentimental del franquisme que està fent la dreta governant actualment a Espanya, calia emportar-se'n un festival d'Eurovisió, de manera que es poguessin “ofrenar noves glòries a Espanya”, encara que els cubells fossin els mateixos vells cubells de sempre.

La cosa no va anar per aquí, però l'observació del festival proporcionà algunes pistes sobre, per exemple, el futur sociolingüístic d'Europa, per als que varem observar-les. La primera qüestió que pot captar l'atenció és qui va cantar en anglès i qui no hi va cantar (tenint en compte que, majoritàriament, independentment de la llengua del país d'origen, la majoria dels grups i solistes cantaren en la —ja— interllengua europea). Quins optaren per la “llengua comuna” i quins varen mantenir els “nacionalismes perifèrics”, en aquest festival eurovisiu? Optaren per la llengua

comuna, per exemple, tots els bàltics i els nòrdics. Tant els representants d'Estònia, Letònia i Lituània com els de Suècia o Finlàndia cantaren en anglès (malgrat —i potser amb coherència amb el fet— que durant aquests darrers anys, llengües com l'estonià, el letó i el lituà han recuperat la plena normalitat sociolingüística). També cantaren en anglès, lògicament, els anglesos. I ho feren, igualment, els que tenen l'anglès com a segona llengua (valgui l'illa de Malta com a exemple). Ho feren, així mateix, els representants d'alguns països que compten amb una llengua diferent de l'anglès que té molts milions de parlants, però que volen liderar la construcció europea o alguna altra història també de gran abast: m'estic referint, naturalment als qui representaven Alemanya i Rússia. I Romania, que no vol liderar res però que aspira a integrar-se algun dia a la Unió europea...

Així les coses, si fins i tot els russos cantaven en anglès, qui va gosar cantar en alguna altra llengua? Els primers que no podien fallar eren els francesos. El regio-

nalisme francès és tan potent, fins i tot en el context de la construcció de la unitat europea, que, en una situació com la del Festival d'Eurovisió, qui representi França va i canta en francès. També se saltaren la norma els representants d'Espanya (allò d'“Europe is living a celebration” era només per dissimular, per evidenciar el “quiero y no puedo” tan característic), juntament amb els turcs i amb algunes repúbliques balcàniques per a les qui pesava més encara l'autoafirmació que no l'aposta europeista o universalista.

Un altre aspecte interessant, a l'hora d'emetre les votacions, fou qui saludà en estonià i qui no, a l'hora d'establir contacte amb Tallin, on se celebrava el festival. Si l'orella no em va fallar estrepitosament, saludaren en la llengua d'Estònia, en primer lloc, des d'Israel; després, s'hi afegiren, també en bona lògica, Eslovènia i Croàcia. Abans ho havia fet Finlàndia, que hi afegí, donada la lògica proximitat lingüística i la simpatia mútua, algunes frases més. I també optaren per aquesta norma de cortesia les televisions de Lituà-

nia i Letònia. Ningú més no va tenir la deferència de dir “bona nit” al país emissor en la seua llengua.

I, encara, caldria afegir-hi quelcom més a remarcar: qui parlà en una llengua diferent de l'anglès, durant l'emissió de les votacions? La qüestió també és remarcable: només França. Des de totes les televisions europees, es va cercar algun presentador o presentadora que pogués adreçar-se al conjunt dels països participants en una llengua que fos, intercomunicativa, productiva. Locutors i locutores de les televisions d'Alemanya, de Finlàndia, de Suècia, d'Espanya o de Romania parlaren directament en anglès, a l'hora d'emetre el vot. Només la locutora francesa, es va mantenir en francès.

M'he estalviat, en aquest article, de comentar les actituds mostrades pel comentarista de Televisió espanyola. Si hom vol un reguitzell de nacionalisme espanyol d'allò més tronat, xovinista i xenòfob, que en demani la cinta a Prado del Rey. Ω

BERNAT JOAN I MARI

LES JOVENTUTS DEL PP PRENEN GOEBBELS COM A EXEMPLE

Segons informa e-notícies, les joventuts del Partit Popular de Catalunya, Nuevas Generaciones (NN.GG.), prenen el ministre de propaganda del III Reich com a model a seguir, segons el programa de l'escola de primavera que van celebrar l'anterior cap de setmana en un hotel de Castelldefels (Baix Llobregat).

En la introducció a les jornades sobre “Medios de Comunicación, Opinión Pública y Partidos Políticos” asseguraven, en efecte, que “en los años 30, el Ministro de Propaganda Nacionalista Goebbels nos dio una lección de cómo poner los medios de comunicación al servicio de un partido y en concreto al servicio de un líder”. “Los grandes desfiles nocturnos —continuava el text al qual ha tingut accés e-notícies.com—, los congresos del partido, los grandes mítines, eran una demostración de fuerza y capacidad de liderazgo”. “Algo similar —afegien— hizo el propio Stalin y el sistema soviético, aunque transmitiendo una imagen más austera, ya que en principio se defendían otros valores y por lo tanto, había que transmitir una imagen diferente al nazismo”. Ω

NARRATIVA DE DONES (DE SOR ISABEL DE VILLENA A LA NARRATIVA ACTUAL)

DIRECTOR: Pere Gimferrer
SECRETARI: Enric Balaguer
OBJECTIUS:

El curs està pensat per a estudiants universitaris de cicles superiors, professors d'ensenyament mitjà/secundari i tot aquells interessats a conèixer la narrativa catalana de dones del segle XX i els seus antecedents. El curs, a banda d'oferir un recorregut al llarg del segle XX, a través del comentari de les autores i de les obres més representatives, inclou, també, una sèrie d'activitats: taller de narrativa, una taula redona i la projecció d'adaptacions cinematogràfiques. Ω

PER A MÉS INFORMACIÓ CONSULTEU:
<http://www.ua.es/univerano>

Sentir-se estrany a casa

L'Ajuntament de Barcelona pretén fer fora de les Rambles la minúscula «paradeta» que una militant independentista obre des de fa 16 anys cada cap de setmana. Aquesta «paradeta» tot i vendre samarretes amb els símbols combatius de l'independentisme català, és realment una modesta mostra de constància que recorda als mils de visitants de la ciutat de Barcelona, les autèntiques pretensions del poble català.

De fet, per molts catalans, és un exemple de constància que aixeca la moral. La Sra. Rosa Mussons, la responsable d'aquesta «paradeta», després de 16 anys segurament té moltes anècdotes per explicar, fruit de la seva permanència en un lloc tan concorregut. Però de totes, la que no sap explicar-se és la decisió del Sr. Clos, alcalde de Barcelona, de fer-la fora d'aquest simbòlic emplaçament.

L'activitat de la Sra. Mussons no és una activitat comercial. Les quatre samarretes o adhesius de lemes independentistes que pugui vendre estan directament al ser-

vei d'un afer nacional, i en el pitjor dels casos, lligats a un fi cultural.

Aquesta nació s'ha de valer de gent com la Sra. Rosa per continuar recordant al món i a la ciutadania el greuge nacional que patim els catalans. L'Ajuntament de Barcelona en lloc d'obrir-li tot un flamant quiosc amb tota mena de serveis i com aixopluc segur, no fa sinó complicar-li la vida, segons han informat persones relacionades amb ella.

Ni més ni menys que una patrulla de paisà de la Guàrdia Urbana de Barcelona ha comminat a la Sra. Mussons ha desistir en la seva constància implacable. Per fer-ho, els esmentats agents de paisà, van advertir que la propera vegada que passessin seria la darrera.

Els catalans han de lluitar per un taulell plegable. Aquesta és la nostra guerra d'avui. Mantenir una petita posició, i contra tot pronò-

tic, esperar que algun regidor de CiU o d'ERC del consistori barceloní intervingui per «pactar» sobre la qüestió. Caram quin polítics més grans! Si s'hem permet el to irònic és perquè el tema fa riure.

És inacceptable que el combat per la normalització nacional dels Països Catalans tingui que superar esculls tan nimis. Avui és un taulell, ahir eren les inscripcions en català als Jutjats de Pau, demà serà qualsevol altre futilitat per anar marejant la perdua, sense voler resoldre res.

Em temo que el Sr. Mas i, per extensió el Sr. Pujol, les properes eleccions tindran una sorpresa. CiU ha deixat de donar la cara per la seva gent. I ERC va a les palpentes. Unes recents declaracions del Sr. Carod, en relació al paper del imans islàmics dins l'ambient dels immigrants magrebis, són una nota d'esperança dins un entorn de politiqueria inútil i grei-

xosa.

Per acabar-ho d'adobar la Ley de Partidos Políticos suposa el trencament d'un feble llaç de lleialtat mútua entre el PNB i CiU. I davant d'això, el Sr. Duran Lleida no ha fet res. Com quan van expulsar el PNB de la Internacional Demo-Cristiana (tot i ésser-ne un dels fundadors) a instàncies del PP del Sr. Piqué i la Sra. Virulés, Unió Democràtica de Catalunya tampoc va fer res.

Davant d'aquests fets polítics cal aplaudir, malgrat la seves mancances de tota mena, aquelles decisions individuals irreductibles com les de la Sra. Rosa Mussons, o m'atreiria a dir, fins i tot, les del cas del Sr. Josep Anglada, a l'actuar de manera conseqüent en relació als problemes de la immigració, i ésser l'únic en fer seves les advertències del Molt Honorable Heribert Barrera, expresident del Parlament del Principat.

El que compta és que el proper cap de setmana, com en els darrers 16 anys, la Sra. Mussons tornarà a ser-hi a les Rambles. Però no hi serà per seure en una flonja butaca de diputat al Parlament, ni per lluir grans qualitats personals o guanyar popularitat. No. Ella, com tant d'altres catalans que donen la cara, hi serà perquè creu en ella i els seus, sense esperar-ne res a canvi, excepte el noble nom de dir-se catalana. No hi ha res més gran ni més valuós.

Si com sembla ERC ha optat per trencar l'equidistància amb les d'altres forces polítiques, el Sr. Portabella té una bona ocasió per obrir tot un flamant quiosc al bell mig de les Rambles, posant-hi al capdavant la Sra. Rosa Mussons, i si és que no que se'n vagi de l'Ajuntament de Barcelona, i deixi de donar corda a l'artifici Clos-Maragall. Ω

© Llorenç Prats-Segarra
(campusjove@correu.vilaweb.com)
Director adjunt de Catalunya
Campus

Immigració. L'aiatol·lah anticatalà ha estat pagat per Asnar? Segur que el guardonarà per fer-li la feina bruta

«R.» <taubecolom@ono.com>

TORRE DE GUAITA 'ANTES MORA QUE ROTA'

Col·lectiu J.B. Boix

El diputat d'ERC Josep Huguet va tenir un enfrontament dialèctic amb el PP en matèria d'immigració i va acusar l'exministre Mayor Oreja d'haver comentat en una reunió amb el Foro Babel la conveniència de combatre el catalanisme a base d'una allau de nous vinguts. A Madrid, el periodista Pablo Sebastián havia dit el mateix: que els nacionalistes s'havien adonat que la bomba demogràfica del col·lectiu musulmà era una autèntica amenaça per a la pròpia identitat.

No sabem si l'un i l'altre teneu raó pel que fa al diagnòstic, però sí que hem observat alguns fets. Primer, que els subsaharians expulsats de Fuerteventura eren transportats en avions militars a Barcelona i, després, deixats a la plaça Catalunya en situació de marginalitat.

Segon, que algú ha influït segurament a fi que la immigració llatinoamericana, que és més fàcil d'integrar, s'hagi concentrat a Madrid, mentre que, a Catalunya, hi han vingut el doble de magribins en proporció a la població. Tercer, que si aquesta conspiració existís, algun imam en formaria part. Sense anar més lluny, n'hi ha un que va pixar fora del test en afirmar que els catalans són racistes fins i tot amb la resta d'espanyols.

L'imam de Sabadell ja va invocar el desconeixement de l'idioma i les paraules tretes de context per justificar la seva declaració a favor de Hitler, «que tenia tota la raó de voler exterminar els jueus». El de Marbella, per la seva part, també va argumentar que la publicació del seu llibre de com apallissar les dones sense deixar marques només era un exercici retòric. Però el cert és que aquests pretesos líders comencen a tocar allò que no sona. (...)

Deuïdó, eh? Doncs bé, hi ha un fragment que m'ha cridat especial atenció: «Segon, que algú ha influït segurament a fi que la immigració llatinoamericana, que és més fàcil d'integrar, s'hagi concentrat a Madrid, mentre que, a Catalunya, hi han vingut el doble de magribins en proporció a la població.»

Ja fa dies que des de diverses tribunes hi ha catalans que es queixen, com fan aquí els Boixos, de què a Catalunya no hi hagi tants immigrants «llatinoamericans» (aquesta definició ja la trobo tendenciosa, menysprea als vertaders americans que de llatins no en tenen res) com en d'altres zones, ja que segons ells aquests costen menys d'integrar. Jo crec que això és rotundament fals. Fals des d'una òptica catalana... és més, des d'una òptica catalana segurament costarà més integrar als sudamericans, els quals venen amb una concepció proespanyola (tenen molt interioritzat allò tan patètic de «la madre pàtria») que no pas a gent d'altres contrades que tan els hi fa aprendre català com castellà. Els sudamericans es venen a sumar a

la pressió castellanoparlant que hem de suportar els catalans.

És trist veure la manca d'estratègia envers el fenòmen immigratori per part dels catalans, ens venim a sumar a la visió espanyolista... «los latinoamericanos son de los nuestros», el desinterès cap al català de gent fins i tot catalanista... La immigració segurament serà el cop final que tant ansien els espanyols.

De pedra m'he quedat amb la roda de premsa de l'imam de Barcelona. De fora vingueren i de casa ens traguieren. Diu que la integració a Catalunya és difícil perquè els catalans som racistes fins i tot amb els espanyols. El que ha de fer aquest senyor és fotre el camp a casa seva. No m'estranya que després els veïns de Premià no vulguin que es construeixi una mesquita. Ja n'hi ha prou de llenguatge políticament correcte. A França ens porten dècades d'avantatge en aquest tema. Fa basarda veure com tracten les dones. Hi ha també un doble llenguatge hipòcrita als mitjans de comunicació.

Van fer molt rebombori quan Heribert Barrera i la Ferrusola van criticar la immigració, però el temps els està donant la raó. Només cal veure el cas d'una societat com l'holandesa, que va votar a Fortuyn de manera massiva. Són racistes els holandesos? O es que estan fins al capdamunt de determinades actituds?.

L'Imam de BCN, Premià, Rotterdam, ... que tornin d'on vénen.

Oriol-Ge-CH

1- Aquesta gent es permeten el luxe de donar lliçons a la gent del país on han emigrat.

2- L'imam de Rotterdam digué que els homosexuals EREN INFERIORS ALS PORCS...I en Pym Fortuyn parlà de l'Islam com a religió endarrerida.

3- He seguit molts debats sobre l'Islam a les TVs franceses i suïsses i l'únic que ha parlat de reformar l'Islam perquè està igual que al segle XIII fou el Mufti de Marsella. Tots els altres són uns fanàtics que ens veuen com a pagans, infidels i pecadors. Us puc donar noms com en Tariq Ramadan de la Universitat de Ginebra que fou entrevistat per l'Avui no fa gaire. Aquest individu no respon mai a les preguntes sobre la salvatjades de les societats musulmanes amb els seus propis ciutadans.

4- Cap líder religiós musulmà gosaria parlar a Suïssa com ho fa l'Imam de BCN. Aquí tota aquesta púrria fan «PROFIL BAS», que vol dir que són molt discrets i intenten passar desapercebuts.

5- Aquesta gent saben que tenen drets i que es poden permetre d'insultar els catalans a la seva pròpia terra. Això ja ho van fer molts immigrants espanyols en el passat. Encara recordo de petit a Sant Cugat del Vallès, els grups d'andalusos joves cantant pel carrer tard a la nit i quan els veïns sortien a renyar-los la seva resposta era: «habla espanyol, habla en cristiano!».

6- Però no són sols els magrebins i altres musulmans els qui són anticatalans i seran un gran obstacle pel futur independent del país (vegeu qui fou responsable del vot per la independència del Quebec: els emigrants).

A Catalunya he conegut sudamericans (una dermatòloga) que no parla ni un borrall de català i que ja em va dir que ella era a Espanya i que «en Espanya se hablaba espanyol i no este dialecto.»

-NO TENIM EL NOSTRE DESTI A LES NOSTRES MANS.

-NO TENIM EL DESTI DEL NOSTRE TERRITORI A LES NOSTRES MANS. Ω

Racisme anticatalà de RENFE, de la Diputació del PsoE, de la Universitat Pompeu Fabra i del RACC

<taubecolom@ono.com>

CAMPANYA PER A QUE RENFE RESPECTI EL CATALÀ

Distribuiu aquest escrit, imprimeu-lo i feu-ne còpies per repartir-les a les estacions de RENFE a partir del dilluns 13 de maig.

'Renfe en català' és una campanya de pressió mediàtica i d'acció directa contra una companyia que treu molts diners a casa nostra i que discrimina visceralment el català. Els col·lectius locals que ho vulguin poden adoptar-la com a pròpia. renfe_en-catala@yahoo.com

RENFE MARGINA EL CATALÀ

El passat mes d'abril la companyia RENFE va expedientar un treballador per usar el català. RENFE obrí un expedient laboral disciplinari al cap de circulació de l'estació de Reus (Baix Camp) perquè havia comès una 'presumpta falta laboral' en 'registrar els telefonemes en un llibre de bloqueig en idioma català', textualment: 'contraviniendo lo dispuesto en una de las circulares internas de la dirección de Protección Civil y Seguridad de la Circulación'.

Segons RENFE, cal garantir la comprensió dels missatges i es veu que el català deu ser una llengua incomprendible i no apta per a la comunicació. En el plec de descàrrecs, el treballador va afirmar que mai no ha posat en perill la seguretat i que només es comunica en català amb els companys que la tenen com a llengua pròpia. Malgrat tot, RENFE ha resolt considerar que el treballador que va fer servir el català per a ús intern a Reus ha fet 'una falta greu' i, per tant, l'han suspès dos dies en l'activitat laboral. Ja ho sabeu: parlar o escriure en català a casa pot ser una 'falta greu'.

Els interventors o el personal de les estacions de RENFE rarament s'adrecen en català, malgrat que la persona usuària reclami el dret a ser atesa en català; la política lingüística de la companyia sanciona els treballadors/es que usen el català a la feina.

A tot plegat s'hi suma la tendència cada cop més estesa a esgarriar, en les comunicacions de megafonia, el nom de poblacions catalanes com Sant Vicenç de Calders, Girona, Alacant, Cervera de la Marenda, La Tor de Querol, etc. en traduir-los a l'espanyol o al francès.

Com a usuaris i usuàries de RENFE, reclamem que els nostres drets lingüístics siguin respectats i que la companyia no discrimini els seus treballadors pel fet d'expressar-se en català.

NO PERDEM EL TREN DE LA LLENGUA, RENFE EN CATALÀ!

LA DIPUTACIÓ DEL PSC-PsoE SUBVENCIONA ELS SEUS (EL VIDALQUADRISME).

Cornuts i pagant la beguda...

<<http://www.e-noticies.com/>>

Secció: Cultura 07/11/01

La Diputació de Barcelona subvenciona una entitat propera a Vidal-Quadras La Diputació de Barcelona ha concedit enguany una ajuda econòmica de 100.000 pessetes a l'entitat Acció Cultural Miguel de Cervantes en el marc de la política de subvencions a entitats de cultura tradicional, segons ha sabut e-notícies. L'esmentada associació formava part de Convivència Cívica Catalana (CCC), la plataforma impulsada per l'ex president del Partit Popular de Catalunya, Aleix Vidal-Quadras, a favor del bilingüisme.

LA UNIVERSITAT POMPEU FABRA RECOMANA EL FORASTER.

La Universitat Pompeu Fabra (creada per la Generalitat de la C.A. de Catalunya) recomana al seu alumnat que facin el currículum en espanyol.

Llegiu la notícia a:

<http://www.sindicatcatala-cos.org>

cos@sindicatcatala-cos.org

EL RACC DISCRIMINA EL CATALÀ I MENTEIX.

Al company Òscar Escuder li han publicat a l'AVUI la

següent carta (com a carta del dia):

Diari Avui 19/Febrer/2002

<<http://www.avui.com/avui/diari/02/feb/19/40a19.htm>>

El RACC, el català i mentides

El 4 de febrer, poc abans de les 19 h, vaig anar a l'oficina del RACC del carrer de Galileu de Barcelona. En sóc soci i volia fer un recurs contra una multa d'aparcament.

En primer lloc, l'empleada que em va atendre ho va fer íntegrament en espanyol, tot i que jo em vaig dirigir a ella només en català (i era una persona jove que ha d'haver estudiat català a l'escola).

En segon lloc, em porta el recurs -que se suposa que jo havia de signar- en espanyol. Li diu que el vull en català, em diu que no pot ser, que la plantilla només la tenen a l'ordinador en espanyol!

En tercer lloc, li demano un full de reclamacions i no en té, o no me'l vol donar. Me'n vaig sense fer el recurs (l'he fet personalment a l'organisme corresponent i en català) i escric un e-mail de queixa al RACC i ho explico a amics i coneguts, alguns dels quals també es queixen.

L'endemà, a mi em responen que «ho estan investigant». Al cap d'un parell de dies, a molta gent els diuen que la informació que els ha arribat no és certa!! Que cadascú jutgi per ell mateix!

Òscar Escuder Barcelona

Avui m'he quedat de pedra quan he entrat a vilaweb.com i he vist que el banner del dia era un anunci del RACC en castellà!!!!!!

Com podeu suposar ja he enviat mails tant a vilaweb com al RACC «comentant» el fet

Si algú més s'hi vol afegir :-D, jo he enviat el mail a les adreces publicitat@vilaweb.com; banner@vilaweb.com; raccpress@racc.es; pamaya@i-network.com (els que gestionen la seva publicitat)

L'anunci en qüestió enviava a <http://www.afiliacion.com/racc/index.php?usuario=vilaweb&cre=0>

Ermengol. Ω

Les coses clares per un país clar

«R.» <taubecolom@ono.com>

Recomanem: <http://www.radiocatalunya.ca/principal.htm>

Premio Planeta go home

El «Premio Planeta», instaurat a Barcelona amb el beneplàcit del dictador Francisco Franco, és una punta de llança del colonialisme espanyol.

Està PROHIBIT participar-hi en català, i per guanyar-lo és imprescindible ser espanyol o renegat, com és el cas de la guanyadora d'enguany, la consumada botiflera Rosa Regàs.

El que encara és més indignant i al·lucinant és que TV3 i Catalunya Ràdio promocionin, amb bombo i platerets, aquest autèntic insult i menyspreu a la llengua catalana. Josep

FES-LOS-HO ARRIBAR!

(Vosaltres mateixos/es, vet ací les adreces.)

CDC:cdc@convergencia.org

IC:iniciativa@ic-v.org

ERC:info@esquerra.org

PP:grupppoadjunt@parlament-cat.es

PSC-PSOE:barcelona@xarxapsc.net

UDC:parroba@uniodemocratica.org

Federacis Catalana (?) de Futbol:FUTCAT2@GLOBAT-NET.ES

ELLS SÓN ELS CULPABLES DE LA SITUACIÓ DE PARÀLISI EN QUE ES TROBEN LES SELECCIONS CATALANES, AIXÍ COM DEL DESENCÍS I DESMOBILITZACIÓ POPULAR!!

CONTRA EL BOTIFLERISME I EL DERROTISME, NI UN PAS ENRERE!

NO PAS TOTS ELS IMMIGRANTS SÓN IGUALS.

Evidentment, no tots els immigrants són iguals, això és una evidència.

Per a nosaltres, els catalans, per unes raons (bàsicament, a través del aprenentatge del català i la voluntat de venir a treballar i no a mendicar); pels espanyols i francesos d'altres (bàsicament, només l'idioma).

Per descomptat, amb això no vull dir que no hagin de tenir els mateixos drets com a immigrants, sinó que són diferents: en capacitat d'integració (el factor més important) o en característiques físiques (que és el que menys compta. Per exemple, als E.U. d'Amèrica és fàcil que se't produeixi la «colorblindness», el fet que quan et comuniquis amb algú no parteixis de cap prejudici pel seu color de pell. És evident que a Europa això no passa).

Us puc parlar d'un exemple real: una familiar meua ha treballat en escoles multiètniques del casc antic de Barcelona, (on hi ha possiblement el nivell d'immigració extraeuropea més alt de Catalunya). Doncs bé, ella va poder constatar la següent qüestió: Les ètnies amb més capacitat d'integració (facilitat de relació amb la resta d'alumnes, aprenentatge del català), eren, en sentit decreixent:

- subsaharians (negres),
- indis i pakistanesos,
- d'altres asiàtics,
- magribins,
- centre-americans (Carib, Mèxic),
- sudamericans (el Perú, Bolívia, Colòmbia, l'Equador, l'Argentina,...),
- ESPANYOLS.

Jo en deduec tres coses:

- Els alumnes amb més capacitat d'integració a Catalunya provenen de països amb una tradició arrelada de multilingüisme, on els estats són federals o quasifederals i hi sol haver més d'una llengua d'ús comú.

- La integració és sensiblement més difícil pels infants procedents de països on hi ha un estat jacobí, intolerant amb la diversitat nacional.

- Els que pitjor s'integren són aquells que, a més de provenir de zones amb escassa tradició de democràcia i acceptació de

la diferència, són de parla oficial ESPANYOLA o FRANCESA.

I la meua conclusió final és: si volem que hi hagi integració real: 1) El treball és el pal de paller per fer-ho. 2) Com que això darrer no ho fomentaran ni Espanya ni França, l'únic camí que ens queda com a catalans és l'emancipació total. Llibertat i Catalunya! Joel

P.D. (1): Jo no se com encara sou capaços de llegir «El Periódico»... és pitjor que «La Vanguardia (Espanyola)». Per cert, fixeu-vos-hi els brams d'ase alarmistes que emet la premsa (TOTA espanyola) per cada patera que ve d'Àfrica (normalment són de sub-saharians), i el silenci còmplice per cada avió que aterra a Barajas carregat d'Equatorians, Argentins,... ja ho digué Nebrija fa molts anys: «la llengua es companyera del imperio». Si ara ho canviaran (diu l'article) serà per pressions dels altres països de la Unió Europea, no per petició d'Espanya.

>Caram amb l'editorial de El Periódico d'avui. Aquest diari està pensat en ment espanyola, això de fer-ne una versió catalana és pur maquillatge. Ara sembla ser que hi ha uns immigrants que es mereixen millor tracte que d'altres, si parlen castellà són millors... per a qui? De ben segur per als que desitgen liquidar aquelles llengües diferents del castellà.

Aquí teniu l'article que per a mi fa ferum de nacionalisme espanyol:

><<http://impes.tradedoubler.com/imp/img/12432/258379>>

Només una curiositat, fixeu-vos en aquesta frase:

> per responsabilitat històrica haurien de tenir prioritat els llatinoamericans.

La responsabilitat històrica per a ells només es vàlida per als països que a més a més de colonitzar-los, els hi van poder usurpar la seva llengua. Ja que igualment hi hauria d'haver responsabilitat històrica amb el Sahara Occidental o les Filipines... Ω

FEBLESA CATALANA: LA PSICOLOGIA DEL CATALÀ APAGAT

L'honorable president Pujol accepta (per fi) que en els darrers anys s'ha congelat el procés autonòmic, però afirma a la vegada que no «s'ha sofert cap retrocés». Dissortadament per a ell (i de retruc pels catalans) el mateix dia dues notícies s'encarreguen de demostrar el contrari, i el que és més greu és que passa per desídia del govern català!: Per una banda, l'executiu català, cedint a les propostes del govern estatal, va desistir fa un temps en els seus desitjos de fomentar la competència en el tema del subministrament d'electricitat a Catalunya i va donar suport a l'existència d'una gran companyia elèctrica espanyola amb una forta projecció internacional. Ara, quan han aparegut els problemes ens hem quedat a les fosques. Tot per no voler imposar el criteri català. Per l'altra, el mateix govern de la Generalitat ha decidit formular un requeriment d'incompetència al l'Estat en relació amb el programa de subvencions en matèria de formació ocupacional que posarà en marxa el govern espanyol a càrrec d'un fons de reserva que ha estat transferit a les comunitats autònomes. Fins aquí podria veure's com a un simple conflicte de competències. Però el millor és la lletra petita: la Generalitat ja havia cedit per la «cara» des de l'any passat un 5 % a l'Estat perquè el gestionés, quan no li havia de cedir res, ja que és una competència exclusiva catalana.

I del que es queixen ara és que l'any vinent passarà del 5 % al 7 %... Doncs no haver cedit res des del primer moment, coi!

I després diuen que els catalans no cedim ni un pam!

M.

EL PRINCIPAL ENEMIC DELS CATALANS SÓN...ELS CATALANS.

El principal enemic de la nostra llengua són els catalans que no hi donen valor. La majoria dels productes que es produïxen aquí per ésser consumits aquí s'etiqueten en castellà.

Quan ens arriba un Africà que no entén res, en comptes de parlar-li en català li parlem castellà per allò de semblar més acollidors, el mateix que vam fer als anys 60 per acollir la immigració d'Espanya.

De l'AVUI (18/4/2002):

El que passa a València... i aquí

JOAN SOLÀ

Fa un parell de setmanes els diaris ens portaven els darrers detalls (per ara) del drama lingüístic valencià. De vegades em prohibeix de fer comentaris en aquesta secció sobre aquests aspectes: potser val més fer veure que no veiem el que passa. Però altres vegades també penso que tothom que té un raonec en un mitjà de comunicació també té una responsabilitat cívica sobre els esdeveniments.

El dia 25 de març l'Acadèmia Valenciana de la Llengua va aprovar que els criteris lingüístics del País Valencià fossin els que han regit a la conselleria d'Educació i Cultura de la Generalitat Valenciana des de l'aprovació de la llei d'ús i ensenyament del valencià (1983). Era una manera de dir que, aproximadament,

fossin els mateixos que regeixen a l'IEC.

«Un acord històric sense precedents», deia un diari d'aquí; «l'inici de l'enterrament del conflicte lingüístic a València», subratllava el president de l'IEC.

Sinó que... Sinó que exactament l'endemà el president Zaplana «refredava» l'eufòria (segons el mateix rotatiu) amb dues mesures de brutal marxa enrere: ampliava al batxillerat la prohibició d'autors «no valencians» en els plans d'estudis i ordenava la confecció d'una altra llista de paraules selectes, pures, genuïnament valencianes, que s'imposarà pertot, com va passar per primera vegada fa uns quants anys.

David Miró hi feia des d'aquest diari uns comentaris que comparteixo plenament. Es tracta d'un gran triomf polític de Zaplana, que ara es podrà presentar com el gran «pacificador» d'una guerra lingüística que fa trenta anys va declarar la dreia. Però alerta: ara «tindrà l'argument definitiu per aparcar sine die el veritable debat sobre la llengua, el que afecta el seu present i futur»; i tindrà lligats de mans i peus els acadèmics, un cop els ha permès aquell triomf: ara ja no li reclamaran res més que l'incomodi (com l'ús exclusiu del valencià al ara Canal 9). Una de les frases més clarividents de Miró és aquesta: «La realitat és que la dreia valenciana es pot permetre el luxe avui de reconèixer la unitat de la llengua perquè està convençuda (i potser no li falta raó) que el procés d'espanyolització és irreversible»; amb aquest complement: «Del conflicte creat als anys 70 només se'n pot dir una cosa: missió complerta». Jo també crec que l'espanyolització del País Valencià és irreversible.

Espanyolització no tan sols lingüística, no ens enganyem: potser encara compten més les altres, la ideològica i la sentimental. Però encara ens enganyaríem més si continuéssim fent veure que creiem que això és cosa del País Valencià. Estic convençut que avui a Catalunya es donen les condicions per a una situació, almenys lingüística, també irreversible. I el procés d'acceleració és geomètric: un cop el català deixi de ser llengua apta per al carrer, no hi haurà recuperació possible. I això avui ja passa a l'àrea metropolitana de Barcelona.

Aquest article és interessant, però per estàtic (el racionalisme és sempre fred, estàtic, sense idees ni solucions) és derrotista.

Jo estic convençut que si el catalanisme refà la seva caracteriologia i recuperem la fe (la fe en Déu duu a la fe en la vida i en l'acció pràctica: van sempre unides), fins i tot en un procés de pèrdua lingüística accelerada i geomètrica, ens podem refer.

Però hi calen...collons (per dir-ho d'una manera popular expressiva). No pas floritures teòricistes. Allò que deia Marx: «Els filòsofs ja han explicat prou el món, ara el que cal és canviar-lo» (segur que aquesta citació la majoria dels esquerranoides ni la coneixen, en realitat perquè els és totalment aliena en llur manera estàtica i metafísica d'actuar i de copsar la societat). Almenys Marx i el marxisme han estat dinàmics, en el passat, això sí, en els seus bons temps, que ara no pas, per cert, el marxisme real és, avui en dia, un fòssil. I hi col·labora també la gran ignorància que els jovenalls esquerranoides tenen dels clàssics marxistes (quan jo era jovenet en teníem prou més idea).

En el fons és aquesta la qüestió: coratge en tot, i dinamisme amb bona disposició envers tothom. Cor i coratge, no pas ments estàtiques, erràtiques, amb una cruel i freda lupa paleogràfica (que és la crueltat mental que ara governa la pseudointelligència catalana).

Un derrotat és un que creu que està derrotat. Com en Joan Solà.

SOM UNA NOCIÓ (DIÀLEG D'EMAILS)

>Jo no sóc esquerrà... ni dretà... ok, és una frase «de centro», però tampoc. Sóc totalment apolític, nihilista (cada vegada més) i ambidestre, així que...

N'hi ha, vaturalmón, per ser-ne, de nihilista. Però no és bo per a la salut mental. Per tant, la higiene i la salut és prioritari. De tota manera la gent creient no tenim aquests problemes, certament terribles i col·lapsants.

Solem ser una espècie més resistent per als inevitables desastres de la vida i de la política. Ens ho prenem amb menys desesper i amb més paciència, normalment. I amb més constància. «Quan hom proclama la terra com a realitat darrera, quan el poder de l'home és considerat com el factor decisiu de tot, apareixen utopies que prometen el cel i duen l'infern, anuncien solidaritat i assoleixen solitud, proclamen un ordre nou i un món nou però no ens treuen l'amarga sabor de les coses velles...».

«El món, tal com és, no pot ser el lloc (global) del regne de Déu (1ª Corintis 15:5). Ha de ser del tot capgirat. Hi ha una alienació fonamental que no permet una bondat perfecta, una identitat plena ni una absoluta felicitat. Realització i alienació hi caminen sempre plegades. D'ací que, per molt optimista que sia la fe cristiana, haurà de predicar sempre, i també la paciència de suportar i acceptar allò inevitable i ens ensenyarà a ser auto-crítics (...). Se'n dedueix la permanent actualitat de la teologia de la creu que sempre denuncia l'optimisme desmesurat».

(Parlem de l'altra vida, Leonardo Boff, teòleg brasiler expulsat per la pudenda Inquisició vaticana).

>>>enganx»... mallorquí?

>>>consider [...] reproduesc»

>Mallorquí, no?

El català medieval clàssic no tenia desinència, tal com l'actual mallorquí. També és més curt i supera els dialectalismes. T'estic escrivint en koinè-batua, en pancatalà. T'agrada? Esper que sí, encara que no ho diguis ni ho confessis ;)

>>>Importa la fita, no pas la via**

>Digue'm que discrepo en esta teoria, pero, bé...

Entèn-ho en el context en el qual ho deia: m'hi referia sols a certes formes expressives secundàries.

Personalment sóc contrari a l'adagi aquell maquiavèlic-stalinista de dir que «el fi justifica els mitjans». Pens com en Gandhi o els consellistes (pannekoistes, assembleistes) que diuen que els mitjans prefiguren els fins, els conformen. Són com un ensinistrament.

>>>que és patrimoni de la llibertat individual. Esperit lliure, de lliure iniciativa.**

>Efectivament. Jo penso lo mateix, penso que lo dret d'autodeterminació és individual: allavontes me surten tots los «alliberadors del poble» que només veuen tot col·lectius i ja estem «al lio»...

Bé, la iniciativa individual és inalienable i allò que fa una nació. Enfocar-ho tot a base de boirosses col·lectivitats («som una nació»

que, en realitat és «Som una noció»), manifestes de Diades de guardar, slogans-mantres, en fi tota aquesta parafernàlia de diumenge tan esquemàtica i fetitxista és una gravíssima ceguera dels talking-heads de l'independentisme català.

Ara bé, tenim una dimensió individual, com en tenim una de col·lectiva. La hipocrisia del nacionalisme català (tan poc nacional) és que sovint parla molt de la dimensió col·lectiva però la majoria es preocupen realment sols de la individual(ista) -i també molt de la de classe, que és més immediat(ist)a, potser i, per cert que sense projecció col·lectiva real. Fantasmades de progrés i prou. Jo no en faig cas de llurs rimbombants paraules: estariem apanyats, en aquestes altures! Són una mica oligofrènics en analitzar aquestes qüestions i, a més a més, per no ser descoberts, pretenen escampar aquesta peculiar ceguera oligofrènica que ens suïcida col·lectivament. Doncs no, bufons/ bufones meus, no m'ho engul, jo.

>>>La llibertat d'expressió és un dret democràtic bàsic, que l'exercisc amb molt de gust.**

>Pos que xàligues molt ^_^

Gràcies. Sí, de vegades hi acabes xalant, però normalment començ patint, veges tu. Estar sempre en minoria -ni que t'hi hagi avesat tant- és tan dur...I després -quan s'adonen del que vols dir- tens encara més feina. La vida és tenebres i misèria, que deia la Billie Holiday en «Mal oratge»

(Stormy weather).

NO A PASSAR PER ESPANYOLS DE TERCERA. NO SOM L'ANEQUET LLEIG SINÓ UN CIGNE!!!

M e s c l a t

Sol·licituds, Opinions, Propostes, i Exigències

Un poble que prefereix la PAU a la JUSTÍCIA, no mereix tenir PAU ni JUSTÍCIA, això ho deieu vosaltres abans quan no podíeu estar arrepatats als vostres desitjats seients, que no us en recordeu? doncs us faig memòria, crec que ja es hora d'enviar-vos a fer la mà amb les vostres noves teories que els CATALANS ens hem d'aguantar per tota l'eternitat i ser ESCLAUS: jo EXIGEIXO ja la LLIBERTAT!! que ja és hora, el CATALÀ està fart de discriminacions i que a damunt encara se'l titll de xenòfob-racista-feixista-intolerant, exigeixo els mateixos DRETS que els castellans.

EL CATALÀ IDIOMA OFICIAL PER TOTA ESPANYA o FÒRA EL CASTELLÀ DE TERRA CATALANA!!!

Proposo tal com volen fer a ses illes, posar un tribut als turistes que la Generalitat també pose un tribut per usar el CASTELLÀ (naturalment, a Castellà també el posen si volen l'impost per usar el català allí) vilaweb.com podria fer com sol fer, una enquesta.... està a favor d'aquestes propostes? quan de temps creu que seria correcte la seva implantació? Un mes tal com va fer Franco?....un any?....dos anys?.... tres anys?.... més de tres?....

PROU !!! DE SER ESPANYOLS DE TERCERA, volem ser també de PRIMERA o deixar de ser ESPANYOLS!!!

NOSOM L'ANEQUET LLEIG (ESPANYOLS POC PATRIOTES, AMB ACCENT «POLAKO»), SINÓ UN CIGNE (CATALANS) Ω

L'antifeixisme a Mallorca. VII LLIBRE

(Les lluites dels anys setanta)

La lluita cultural i política antifeixista en els anys setanta: la memòria de Neus Santaner

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

La nit del lliurament dels premis literaris a Campos jo no hi vaig poder anar. Però sí que hi eren na Neus Santaner i en Bernat Homar

L'article que m'ha fet arribar la meua bona amiga Neus Santaner (i que reproduïm en aquest mateix capítol) m'ha portat nombrosos records a la memòria. Aquell premi que guanyàrem plegats a Campos l'any 1972, les trobades i discussions antifeixistes a casa seva, a Gènova, i a casa meua amb l'enyorat Bernat Homar... Diu l'actual secretària general del Sindicat de Treballadores i Treballadors de l'Ensenyament de les Illes (Steï): «En Miquel el vaig conèixer, ja fa tants d'anys que quasi no me'n record, jo devia tenir-ne 18, era a la plaça de Santa Eulària i estava assegut en aquella àmplia terrassa del bar Modern. Jo parava unes orelles ben dretes perquè del que parlaven i del to amb el què parlaven pareixia que arreglarien el món de veritat, com diu aquella cançó d'en Raimon. Hi havia en Miquel, en Bernat, en Pep, en Tomeu...». Té raó na Neus quan afirma que ja han passat molts d'anys. Exactament trenta! La nit del lliurament dels premis literaris jo no vaig poder anar a Campos. Però sí que hi eren na Neus i en Bernat Homar. Aleshores jo tenia una reunió digem-ne clandestina i en aquell temps encara prioritizava la lluita activa antifranquista per damunt el fer carrera personal, «avançar» (si es que es pot fer tal cosa!) dins del camp de la literatura. Quants llibres no haguéssim escrit si, en lloc d'anar a reunions antifeixistes, a repartit fulls subversius i fer pintades nocturnes, ens haguéssim dedicat solament a escriure! Però na Neus i en Bernat sí que hi eren a Campos i, en acabar l'acte de lliurament dels premis, venguérem a casa meua. En el paper que servia per anar seguint les votacions havien escrit: «Has guanyat! Hem guanyat!». I signaven «Neus i Bernat».

Amb na Neus i en Bernat ens havien conegut a finals dels seixanta. En Bernat va dirigir diversos grups de teatre i, amb en Pere Noguera, petàvem la conserva cultural a qualsevol indret que ens trobàvem.

L'article de Neus Santaner m'ha fet recordar aquells anys d'il·lusions i esperances

Ha estat l'article de Neus Santaner el que m'ha fet recordar aquells anys d'il·lusions i esperances; el començament de les meves provatures literàries (els premis, els primers

Neus Santaner i Miquel López Crespi en una fotografia de l'any 1972. Feia uns dies que havien guanyat els Premis lliurats a Campos.

llibres de narracions que publicà l'Editorial Turmeda que dirigia n'Antoni Serra i Aina Montaner, les primeres obres de teatre...).

Parlant dels meus primers llibres i de la participació en aquells concursos literaris, cal dir que entre aquests destacaven aleshores el *Ciutat de Palma*, el *Ciutat de Manacor*, l'*Andreu Roig* de poesia, *Joan Ballester* de narrativa de Campos (en formaven part del jurat l'any 1971 Francesc de B. Moll, Gregori Mir, Andreu Ferret, Miquel Pons, etc), i el *Llorenç Riber* de narrativa, de Campanet (Josep M. Llompart). Amb el temps els vaig arribar a guanyar quasi tots (i molts d'altres al Principat i al País Valencià). Tot això era abans de la interrupció (motivada per la meua militància política en l'OEC i el PSM) de quasi nou anys dins de la meua tasca d'escriptor.

Cal tenir present que una de les motivacions importants que m'inclinaven cada vegada més a la dèria literària era també una valoració ben interessada de les «possibilitats» que oferia l'ofici quant a les relacions «forçoses» que mantenia amb la Brigada Social (la policia política del règim) o amb els serveis d'informació de la Guàrdia Civil (em referesc, evidentment, a les contínues detencions per part d'aquests «senyors»). Era clar (i ho vaig anar comprovant amb els anys) que, per a aquests sicaris de la dictadura, la gentussa encarregada de la feina bruta de la repressió, era molt diferent quan començaven els interrogatoris i et demanaven «oficio» dir que eres escriptor que no

pas cambrer.

Potser aquesta qüestió pugui semblar «extraliterària» per als autors «de casa bona» o genteta que mai no s'hagi embrutat les mans en defensa dels drets del seu poble. Però us puc ben assegurar que, en uns anys on eren habituals les tortures, les humiliacions i fins i tot el garrot vil i l'afusellament, poder tenir un mínim de confiança què declarant-te escriptor no et tocarien un pèl, era d'agrair i de tenir ben en compte. Jo ho vaig fer servir sovint! Més d'una vegada, quan escorcollaven de nit o dia la casa dels meus pares o el pis on vivia, mostrar un retall de diari amb la informació d'un premi literari em salvà de més d'una bufetada i qui sap si d'anar directament a la presó.

El primer premi a què em vaig presentar era el *Joan Ballester* de narrativa (crec que abans ja he parlat del jurat: Jaume Vidal Alcover, Gregori Mir, Andreu Ferret, Francesc de B. Moll...). Va guanyar l'amic Gabriel Tomàs, d'Andratx, amb una obra que portava per títol *L'home que tocava els platerets*. El meu llibre de narracions duia per títol *Demà els barrobins*. Ara mateix no us sabria dir de què anaven els contes. L'original em desaparegué en un d'aquells nombrosos registres dels temps de la clandestinitat. Sé que era l'època de la consolidació de l'embranchada turística dels anys seixanta. Havien estat deu anys de sentir els barrobins destruint cales, platges mallorquines, llocs paradísacs... Record que ens oposàvem a aquesta destrucció salvatge de

la nostra terra. Els contes eren de lluita contra tot el que havíem de veure en aquells moments. Tampoc no podien mancar algunes narracions parlant de la guerra, dels tres mil afusellats pels feixistes...

En Joan Manresa guanyà el premi de poesia *Andreu Roig* amb el poemari *Res no hauré fet*; en Josep Alberti restava finalista amb el seu llibre *Un cos que tenia el meu nom*. El premi d'assaig el guanyà en Joan Antoni Adrover amb el treball *Iniciació a l'estudi d'uns determinats aspectes de la zona de regiu al terme de Campos*. Tot això s'esdevenia a la *I Festa de les Lletres de Campos*, i obriren la vetllada cultural (esfam parlant del dia 21 d'octubre de 1971) na Maria del Mar Bonet i Madó Buades de sa Pobla.

En la II Festa de les Lletres de Campos ja vaig ser jo qui guanyà el premi de narrativa amb un recull de contes que portava per títol *Final d'una història*. Na Neus guanyaria el d'assaig amb l'*estudi El prat de Sant Jordi i la seva dessecació*.

Consolidar aquells petits espais de llibertat constituïa una conquesta importantíssima

Ara, aviciats per anys de conformisme, potser faci riure pensar en aquell temps carregat d'esperança. Però en la tenebror de la dictadura -malgrat ja quasi fos en les darries del nacionalcatolicisme- era emocionant -només ho saben aquells que ho varen viure de veritat- escoltar les cançons combatives de na Maria del Mar o sentir una veu autèntica sortida de la marjal poblera. Parl de les cançons de feina que cantava madó Buades, acompanyada per la seva ximbomba i la veu de la seva néta. Pensau que vivíem en ple regnat de Sarita Montiel, Lola Flores, Paquita Rico o de la brutor absoluta d'un Raphael. Llavors ja sabíem a la perfecció qui eren els intel·lectuals mallorquins que hi havia rere els premis (Jaume Vidal Alcover, Josep M. Llompart o el mateix Francesc de B. Moll eren mestres admirats). Consolidar aquells petits espais de llibertat constituïa una conquesta importantíssima. En aquell moment -ho he escrit en nombrosos articles- les activitats dels comunistes -els únics que feien alguna cosa en la clandestinitat- consistia tan sols en reunions secretes per a comentar la política dels respectius partits i, ja més espaiat, alguna pintada ocasional demanant llibertat pels presos (amnistia).

És el que he tornat a recordar quan he rebut la col·laboració de Neus Santaner per

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA VIII LLIBRE

de M. López Crespi

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2001 fins a l'agost de l'any 2002)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

EPIII

**PARES, EDUCAU-ME EN
CATALÀ, A MALLORCA HI HA
EL MEU FUTUR**

al llibre que estic preparant referent a la literatura mallorquina i el compromís dels nostres escriptors amb la nostra cultura i amb la lluita per la llibertat. L'article de l'actual secretària general del Sindicat de Treballadors i Treballadors de les Illes (Steï) porta per títol «Recuperar la nostra història: Miquel López Crespi» i diu:

«En Miquel López Crespi és l'amic escriptor més prolífic dels que tenc i, a més a més, un home que viu per l'escriptura, cosa un tant estranya en aquests temps que vivim i el converteix en una «rara avis» a la nostra terra.

«Miquel López Crespi és novel·lista, autor teatral, poeta, historiador i assagista. En Miquel començà l'any 1968 les seves col·laboracions (especialment literàries) en la premsa de les Illes: *Diario de Mallorca*, *Última Hora*, *Balears*...

«Col·laborador dels suplementos de cultura, ha publicat centenars d'articles dedicats a la literatura i també a la història de Mallorca i del moviment obrer català i internacional. Actualment té diverses seccions fixes a diaris i revistes. Entre 1996 i 1998 va publicar més de dos-cents articles referents a la història de Mallorca en el *Diari de Balears*. D'ençà 1999 ha escrit centenars d'articles en català en el diari *El Mundo-El Día de Baleares*. Miquel López Crespi escriu de cinema en la prestigiosa revista *Temps Moderns*, d'economia i política en el portaveu de la PIMEM *Eurosalmón*, d'història a *Sa Plaça*, de poesia a *S'Esclop*... Durant molts d'anys portà la secció d'entrevistes del suplement de cultura del diari *Última Hora* i de la revista de l'Obra Cultural Balear *El Mirall*.

«En Miquel el vaig conèixer, ja fa tants

d'anys que quasi no me'n record, jo devia tenir-ne divuit, era a la plaça de Santa Eulària i estava assegut en aquella àmplia terrassa del bar Modern. Jo parava unes orelles ben dretes perquè del que parlaven i del to amb el que parlaven pareixia que arreglarien el món de veritat, com diu aquella cançó d'En Raimon. Hi havia en Miquel, en Bernat, en Pep, en Tomeu, na Cati...

«Quasi setmana sí i l'altra també ens topàvem. O bé en una conferència de la Casa Regional Catalana, o bé a la desapareguda llibreria de Can Tous o a la de l'Ull de Vidre, o al bar Bosch o a casa seva, prop del cine Rívoli. La seva casa era veïna de la d'un cirurgià que em va operar de petita i, quan anàvem a Can Miquel i l'ascensor estava espanyat, havíem de pujar-hi a peu i en passar per davant de cal metge, m'agafava un calfred de pensar com la infermera famosa (havia estat secretària, deien, d'en Perón) m'arrabassava l'esperadrap de la ferida. La casa d'en Miquel era una casa molt acollidora, amb molts, molts de llibres, i sempre es parlava del mateix: de política i de teatre. Allà de tan escoltar m'hagués pogut treure un màster en formació política i teatral, i no precisament d'aquella política que a la força em varen obligar a assistir a l'Institut Joan Alcover, la de la «Formación del Espíritu Nacional», quan estudiava el batxillerat.

«Una vegada, l'any 1972, sí que ha plogut d'aquesta!, coincidírem en uns premis de l'Ajuntament de Campos; ell en guanyà un de literari i jo un altre d'història. El dia que ens pagaren els respectius premis estàvem més contents que unes pasqües. I ho anàrem a celebrar amb les nostres parelles. Record aquest dinar en un petit restaurant

del poble de Campos com un dinar molt divertit i alegre.

«Anava passant el temps i les nostres trobades s'anaren espaïant. Tenia notícies de la tasca que anava fent perquè cada dos per tres en Miquel tornava a aparèixer als mitjans de comunicació, un altre poemari, una obra de teatre, un altre premi, i jo en llegir-ho em posava ben contenta i em deia que ja ho sabia que en Miquel era bo.

«El primer llibre que vaig llegir d'en Miquel el vaig devorar fent cua renovar-me el carnet d'identitat, allà pel carrer de la Protectora, en aquell edifici tan llòbrec. El llibre es titulava *La guerra just acaba de començar*, encara crec recordar-lo, era petit i vermell. Em va motivar a seguir llegint teatre i a veure'n. Quasi sempre ens trobàvem en aquelles representacions que es feren a la primera època de l'ajuntament Ciutat, quan En Jaume Adrover era assessor, o un càrrec per l'estil, de l'àrea de cultura. En vérem en aquella època de bon teatre a Palma! Comediants, Dario Fo, la Cuadra, Victorio Gasman! Després de les representacions ens trobàvem al bar, prop de l'Autitòrium i tornem-hi a parlar de política, de la cultura, del què hauríem de fer...

«Passaven els anys i de tant en quan, sense gaire interval entre una i altra, les notícies dels guardons: «Joan Fuster 1984», «Ciutat de Palma de Teatre 1974» i «Ciutat de Palma de Narrativa» (1991), Premis Ciutat de València (de narrativa i de poesia), «Joanot Martorell» de narrativa (València), «Pompeu Fabra 1984», «Joan Santamaria 1989» (Barcelona), Premi Especial Born de Teatre, Premi Teatre Principal-Consell Insular de Mallorca de Teatre, «Marià Vayreda» de narrativa (Girona), Premi de les Lle-

tres 1987 (Mallorca), Premi de Narrativa «Miquel Àngel Riera», Premi de teatre «Carles Arniches» (Alacant), Principat d'Andorra (Grandalla) de Poesia, Premi de Literatura «Serra i Moret 1993» de la Generalitat de Catalunya, Premi de Poesia del Consell Insular d'Eivissa i Formentera, Premi de Literatura «Camilo José Cela», etc, etc. I les publicacions a Barcelona, Lleida, Andorra, València, Alacant, Ciutat de Mallorca juntament amb traduccions a moltes comunitats autònomes de l'Estat espanyol (...)

«M'arribaven notícies d'obres i més obres, de la posta en escena d'algunes, fins i tot alguna que altra obra seva musicada i cantada. Però un principi sempre es manté: una fidelitat, inqüestionable, sempre de part de les persones que han estat les perdedores, fidel amb el compromís social, des d'un posicionament marxista, obert i creatiu.

«Han seguit passant els anys i a l'hivern passat ens tornàrem a trobar en la presentació d'un dels seus llibres, *No era això: memòria política de la transició*, i en vaig emocionar de recordar tants de fets viscuts als anys setanta i busques i vuitanta i la llagrimeta va rodar. Després l'Steï, la CGT i USO el vàrem cridar per a participar en la festa alternativa del Primer de Maig i de seguida ens digué que sí, participant de la mateixa manera que sempre ho ha fet d'ençà fa més de trenta anys.

«En Miquel segueix amb la seva feina que és escriure, fidel al camí escollit, denunciant amb coratge tantes i tantes corrupcions, deslleialtats... segueix publicant llibres i articles. Per a molts d'anys, Miquel!».

Gràcies per la teva provada amistat, Neus!. Ω

LLEI DE PARTITS: PERILL PER A LA DEMOCRÀCIA

Poca gent es pensava, fa vuit o deu anys, que a principis del segle XXI seria possible fer un article com aquest, i no per les característiques de l'article, sinó de les circumstàncies que el propicien. Em referesc, naturalment, a la gestació de la Llei de Partits Polítics que han consensuat entre el Partit Popular, el PSOE i Convergència i Unió, amb la finalitat de, suposadament, contribuir a la «pacificació» del País Basc a través de la il·legalització de Batasuna.

Segons la Llei de Partits Polítics, el poder judicial podrà il·legalitzar qualsevol formació política que defensi l'ús de mitjans il·legítims per aconseguir els seus objectius (per exemple, l'ús de la violència). Ho podrà fer per iniciativa pròpia, o a instància d'una majoria parlamentària del Congrés de diputats de Madrid. Abans d'a-

provar-se la llei de partits, emperò, sembla que els membres del govern espanyol ja hagin dictat sentència, sense passar la qüestió pel poder judicial. La llei es fa amb la finalitat, diuen, d'il·legalitzar Batasuna, perquè, segons opinen, aquesta és només un «braç polític» d'ETA i, per tant, és del tot legítim eliminar-la del joc electoral.

Tothom sap, n'estic ben convençut, per molt ingenu que hom pugui ser, que l'esmentada llei de partits no servirà en absolut per a l'objectiu de la pacificació d'Euskadi: en qualsevol cas, inclourà un nou element de discòrdia i de divisió civil, que enverinarà encara més el conflicte. Sí que és cert que la Llei de Partits treballarà de cara a aconseguir un dels objectius prioritaris del Partit Popular (molt per sobre d'eliminar la violència política): minar les forces del nacio-

nalisme basc democràtic, representat pel Partit Nacionalista Basc i per Eusko Alkartasuna. La il·legalització de Batasuna portarà, inequívocament, a fornir un baló d'oxigen a aquesta formació, que actualment estava, a través de les consultes electorals, en una autèntica decadència. I, correlativament, frenarà la pujada electoral del PNB, que es produïa fonamentalment a costa del trasvassament de vots des de Batasuna.

Si el PPLi dona, indirectament, una mà al moviment abertzale partidari de l'ús de la violència és per impedir que continuï pujant el nacionalisme d'alliberament basc democràtic i respectuós amb les regles del joc, el que proposen el PNB i EA. Perquè els fa por, moltíssima por, que plantegin -tal com ja han anunciat- una consulta al poble basc en què sigui la gent la

que digui quina relació volen que tenguin Euskadi amb Espanya (o, fet i fet, si volen que existeixi alguna relació d'inclusió o no). Una consulta d'aquestes característiques no es podria evitar si ETA hagués deixat les armes. Per enlloc no es podria trobar cap excusa per impedir-la. Amb ETA, malauradament, l'excusa existeix. Però si el PNB i EA aconseguïen recollir els vots desencantats de Batasuna i esdevenir -com ja ho són- el referent polític de la majoria de la societat basca, la consulta seria probablement inevitable. I el resultat, per molt que es pugui dir que no, hauria de ser, en pura lògica democràtica, vinculant. Per evitar tot això, el PP (amb els escolanets habituals del PSOE i CIU) ha optat per mantenir la tensió: abans la violència política que una consulta pacífica per veure què volen

els ciutadans del País Basc que es faci d'aquell país.

De rebot, la Llei de partits posarà pressió a la resta de «nacionalismes perifèrics» a l'Estat espanyol. En principi, la llei està pensada contra el PNB (més que no contra Batasuna, per molt que això no aparegui en el discurs públic); però, en el fons del fons, els canons d'aquesta llei de dubtosa qualitat democràtica, apunten contra el nacionalisme no espanyolista més fort de les terres ibèriques: el nacionalisme català. Paradoxalment, CIU vota a favor d'una llei feta per destruir l'obra del pujolisme, i, sobretot, per impedir que, en un futur, el catalanisme més progressista i més obert construeixi una alternativa autènticament nacional per als Països Catalans. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

FOCS DE SANT JOAN (2002)

«Lo Canigó és una magnòlia immensa que en un rebrot del Pirineu se bada»

Diuen els esplèndids versos de Mossèn Cinto Verdaguer. D'aquest Canigó torna a baixar, com cada any, una flama que il·lumina, que escalfa i que agermana els Països Catalans.

Aquesta flama encesa il·lumina el camí que tots fem. Sabem que, allà on crema aquest foc, allà és casa nostra. Sí, som una nació, un poble, que no s'amaga en la fosca sinó que a plena llum exigeix

ser reconegut enmig dels altres pobles del món.

Aquesta flama encesa escalfa els nostres cors. Volem que aquest foc ens refaci l'esperança i el coratge. Sí, volem ser un poble

cada dia més just, més tolerant, més respectuós i més lliure.

Aquesta flama encesa ens agermana a tots. Volem treballar a favor de la unitat -rica i diversa- dels Països Catalans.

Sí, ens obliguem a defensar la unitat política i cultural, històrica i lingüística del nostre poble, que tan repetidament ens és negada.

La flama que baixa del Canigó

és la llum que assenyala qui som i on som. Però també és el foc que s'ha de convertir en una gran foguera: fent rotllana al seu voltant, anem preparant un demà millor.

Cridem ara tots junts: Visca la Flama del Canigó!

Visca els Focs de Sant Joan!
Visca els Països Catalans!. Ω

Josep-Maria Terricabras.
Girona, juny del 2002

Historia dels atemptats de Terra Lliure

Aquí us poso la traducció d'un text que vaig trobar fa ja un temps. Us aviso que està fet pels yankies i per tant no espereu trobar opinions gaire objectives dels fets. Espero poder ampliar aquesta informació aviat i és per això que us agrairia qualsevol tipus d'informació sobre les accions de Terra Lliure.

Juliol, 1987:

Detona una bomba davant del BANCO HISPANO-AMERICANO a Barcelona. No van haver-hi ferits. Terra Lliure va reivindicar l'acció.

Octubre, 1987:

Detona una bomba IN A STAIRWELL OUTSIDE de l'entrada del darrera del consolat nord-americà a Barcelona. Vuit persones ferides. Dos grups van reivindicar l'atac: Terra Lliure i l'Exercit Roig Català d'Alliberament (ERCA).

Desembre, 1987:

Es varen tirar dos objectes explosius dins del bar «IRUÑA» a Barcelona, que aleshores era el QUARTERS temporal dels USO. Un mariner americà va morir degut a les ferides i altres nou mariners americans van ser ferits.

L'Exercit Roig Català d'Alliberament (ERCA) i Terra Lliure van reivindicar l'acció.

Març, 1988:

Terra Lliure reivindicava el bombardeig del consolat britànic a Barcelona en simpatia amb l'Exercit Republicà Irlandès.

Març, 1988:

Detonen dues bombes a Barcelona. Una dirigida a un CIVIL GUARDS BARRACKS; i una dona ferida. La segona bomba va causar danys en un transformador elèctric. Terra Lliure va reivindicar l'acció.

Maig, 1988:

Onze persones ferides a Barcelona per dues bombes que van explotar amb 15 minuts de diferència en un banc. Terra Lliure va reivindicar l'acció.

Juliol, 1988:

Tres bombes detonen a Barcelona al matí del 17 de juliol. Les explosions van tenir lloc a les oficines de la companyia elèctrica, una oficina de l'INEM i una sucursal bancària. Es va trobar una quarta bomba en una altra oficina de l'INEM i es va desactivar. Dues persones van resultar ferides en les tres explosions. Terra Lliure va reivindicar l'acció que es va dur a terme per protestar la construcció d'una central nuclear i l'adjudicació de Barcelona com a seu dels Jocs Olímpics del 1992.

RIAL a Mallorca. No es van registrar ferits.

Setembre, 1989:

Terra Lliure reivindicava un atac a un CIVIL GUARD POST a la província de Girona on dos guàrdies civils van quedar greument WOUNDED.

Setembre, 1989:

Terra Lliure va advertir que els Jocs Olímpics del 1992 continuarien sent l'objectiu principal del grup.

Març, 1990:

Tres bombes detonen el 9 de març de 1990 a prop de tres jutjats a Barcelona. Cap dels tres va registrar ferits. Terra Lliure va reivindicar l'acció.

Juliol, 1991:

Els mitjans de comunicació espanyols informen que Terra Lliure ha sofert una divisió interna on el cap del grup i una part significativa dels seus membres decideixen aturar les activitats terroristes.

Octubre, 1991:

Es troba una bomba a les oficines del Govern a Girona. Es va desactivar l'explosiu. Encara que cap persona o grup va reivindicar l'acció, membres de la Guardia Civil asseguren que era del tipus que feia servir Terra Lliure i que l'incident es va produir en una zona d'Espanya on Terra Lliure havia operat històricament.

Aquesta informació deriva del Departament d'Estat i de documents de fonts d'informació públiques. Ω

FIRA DE LA SABATA A LLOSETA

Na Francesca Pisà va exposar les seves pintures a la Fira de Lloseta. Tel. 971 519 537

Fa 3 mesos que na Fina i les seves filles han obert el Restaurant ses Cloïtes a Lloseta: bodes, comunions, banquets congressos. Tel. 699 909 115

Fa 5 anys que na Carme Perez i la seva germana Paquita obren la Perruqueria Unix Pa&Ca al carrer de ses Feixes de Lloseta. Tel. 971 519 738

Fa 30 anys que la família de n'Aina Maria Moia regenta la Marbreria Germans Moia a Lloseta. Tel. 971 519 797

Són el batlle de Lloseta amb el batlle de Marratxí i la seva senyora recorreguen la fira de la sabata de Lloseta. El batlle i la batllessa de Marratxí solen anar a totes les fires de la comarca.

Fa 2 anys que en Pep Toni Sastre, a qui veiem amb el seu fill Toni i 4 socis més fundaren l'empresa Paisatge i Jardí a Lloseta. Fan projectes, jardins i manteniment. Tel. 676 452 779

Fa 30 anys que la família Coll va obrir l'empresa de transports es Raiguer. També tenen grues i excavadores. Tel. 971 514 113

UNA WEB APLEGA ELS PRODUCTES ETIQUETATS EN CATALÀ

L'etiquetatge en català és una dels àmbits en què les entitats culturals del país han dedicat més esforços aquests últims anys. I malgrat tot, ara mateix les possibilitats de trobar productes etiquetats en la nostra llengua al Principat, al País Valencià, a les Illes, a la Franja, a Catalunya Nord, a Andorra i a l'Alguer són molt escasses, a diferència d'allò que passa a molts països europeus amb menys població que no el nostre, on l'etiquetatge en llengua pròpia és general.

Amb la voluntat d'oferir eines pràctiques als consumidors del nostre país, la delegació d'Òmnium Cultural de l'Anoia, juntament amb la CAL, la Plataforma per la Llengua i l'ADEC, ha llançat una pàgina que aplega els productes que actual-

ment es poden trobar al mercat etiquetats en català, del tot o en part. Els productes consignats a Compraencatala.org es classifiquen en una vintena d'apartats, des d'aigües a cafès, passant per congelats, conserves, embotits i patés, espècies, mel i dietètica, fruita seca, galetes i magdalenes, iogurts, flams i mantegues, llet, olis, neteja i higiene, ous, pasta, llegum i arròs, patates fregides i aperitius, refrescos i sucres, vins, xampansys i licors, i xocolates. Cada secció esmenta les empreses que utilitzen el català... i unes quantes de les que el desdenyen. Els responsables de la pàgina recorden que és important la col·laboració dels consumidors a l'hora de completar i polir la informació, que no és exhaustiva. Font: Vilaweb. Ω

En Joan Ramon és l'amo jove del Restaurant can Picot a sant Rafel. Se menja a la carta per una mitjana de 10 €. A la foto amb la seva àvia Francina. Tel. 971 198 293

Fa 26 anys que en Carles Icardi regenta el Taller de ceràmica Icardi a sant Rafel. Tel. 971 198 106

Fa 22 anys que en Charlie Boy, a qui veiem amb el seu cosí Sebastià Caparra «Caparrita», jugador de futbol, regenta la botiga de confecció Charlie Boy al carrer Virgili de can Pastilla. Tel. 971 268 418

Fa 10 anys que en Paco Bermúdez regenta la Perruqueria Paco al carrer Virgili de can Pastilla. Tel. 971 265 671

Fa 2 anys que na Marcelle Davies regenta el bar Buskers i el bar Boozers, tots dos al carrer Virgili de can Pastilla. Tel. 971 265 671

Escoles Mallorquines: 4.000 persones en defensa del català

El moviment Escoles Mallorquines: gran èxit de la seva XVIII trobada a Alaró (Mallorca)

La XVIII trobada del moviment «Escoles Mallorquines» que tengué lloc a Alaró va constituir un gran èxit de públic i participació, segons informen tots els mitjans de comunicació de les Illes. Aquest important moviment que d'ençà fa tants d'anys lluita activament en defensa de l'ensenyança en català aconseguí reunir a més de 4.000 persones entre alumnes, familiars d'alumnes, professors i directius dels centres educatius de Mallorca. Com deia Diari de Balears: «El conseller d'Educació del Govern, Damià Pons, destacà en el seu parlament que 'els centres que des de fa anys començaren a impartir l'ensenyança en català sempre han destacat per la seva recerca de la qualitat i la modernitat quant al model educatiu'. El conseller afegí que 'la societat mallorquina ha de donar les gràcies a tots els professors i pares que defensen aquesta ensenyança per avançar en la presència de la nostra llengua en la societat».

Luis Planas deia en el seu reportatge publicat en Diari de Balears: «Als actes de l'encontre participaren més de 100 centres educatius de Mallorca, públics, concertats i privats, els quals comparteixen la llengua catalana com a vehicle d'ensenyament, educació i cultura. L'èxit de participació desbordà les millors previsions dels organitzadors, que coincidiren a destacar l'ambient de festa i germanor entre tots els presents».

Parlaren en aquest important acte cultural Maria Tous, coordinadora d'Escoles Mallorquines, Josep Gomila, batle d'Alaró, el conseller d'Educació del Govern, Damià Pons, el director de Política Lingüística i un representant de les Escoles Valencianes.

Entre el nombrós públic que en aquest acte en defensa de la nostra llengua i cultura poguérem veure el president de l'OCB, Antoni Mir, l'escriptor Miquel López Crespi, el poeta i activista Tomeu Martí, Nanda Ramon, del PSM i molts militants i simpatitzants de diversos partits d'esquerra i sindicats de classe. Ω

(Redacció)

Martí Rigo, Núria López (filla de l'escriptor Miquel López Crespi) i Salvador Rigo són tres fermes defensors del moviment «Escoles Mallorquines» i saluden, amb el signe de la victòria, l'èxit de la XVIII trobada d'Alaró.

Fa 3 mesos que en Peter i na Gloria May amb la seva família regenten el bar Tropical al carrer de la Torre Redona de Can Pastilla. Tel. 971 260 913

Fa 16 anys que na Hannelore i en Kurt regenten el Bar Olè a Cala Estància. Despatxen especialitats alemanys a una mitjana de 4'50 € beguda apart. Tel. 971 261 311

Fa 6 anys que en Robert Digwood de Gales regenta el Bar Bickinham Palace a Cala Estància. Els seus fills Lluís i Robert estudien a l'Institut de s'Arenal i saben català, cosa que fa estar orgullós el seu pare. Despatxa menjar i beure per 6 € de mitjana. Tel. 971 268 422

Fa 2 anys que en Ferran Juan de l'Uruguay, d'ascendència santjoanara, la seva àvia nomia Joana Aina Florit i Nicolau, regenta l'empresa de reparació d'ordinadors Sonoric al carrer Virgili de can Pastilla. Tel. 971 494 427

Fa 20 anys que en Francesc Quintana és mestre d'obres. Té una quizenca d'operaris i fa cases i reparacions. Tel. 972 472 255

S'ARENAL DE MALLORCA

Fa un any que na Kath Leavesley i la seva filla amb el seu home i pare Trevor regenten el Bar Welcome Inn al carrer del Cèsar de can Pastilla. Tel. 971 264 253

Fa 2 anys que en Santiago Higuera regenta el Bar Casa Santi al carrer del Cèsar de can Pastilla. Despatxa els plats combinats. Se menja per una mitjana

Fa un any i mig que en Llorenç Marqués ha obert com a delegat l'oficina de Sa Nostra a Can Pastilla. Una entitat d'estalvi balear que com que no té accionistes, gasta els diners que li sobren en Obra Social aquí mateix. Val la pena tenir-ho en compte a l'hora de triar banc. Tel. 971 145 909

Fa 15 anys que en Pere Blanco regenta l'Assessoria laboral, fiscal i comptable Thot al carrer Bellamar, 3 de can Pastilla. A la foto amb les seves administratives. Tel. 971 265 112

Sempre Fidels a Catalunya

(Antoni Gaudí Independentista. Versió editada pel Catalan National Council ©2002-020103. Sempre Fidels a Catalunya)

«Antoni Gaudí va arribar a la conclusió ferma i madura que, sense la independència, no hi havia possibilitats de crear a Catalunya una política justa, honesta i regenerada.»

«Íntimament, Gaudí vivia tan separat d'Espanya que actuava com si no sabés ni volgués parlar castellà»

«Fidel a la seva actitud, que tenia pensada i repensada, l'onze de setembre del 1924 la policia espanyola va detenir-lo i el van tancar al calabós per haver-se negat a parlar-los en castellà -Gaudí tenia ja 72 anys-»

«Per damunt de qualsevol altra cosa, Gaudí és un gegant del geni català que, sortint com surt, demostra el que som i el que podem ser els catalans.

Francesc Pujols.»

Agustí Giménez-Camins.

Versió editada pel Catalan National Council

(©) Copyright 1993-2002

El Consell Nacional Català autoritza la seva total o parcial reproducció i divulgació, sempre i quan es mencionin les fonts.

5

El Poder Tel·lúric de la Terra Catalana

Un altre convenciment que configurava la mentalitat patriòtica d'Antoni Gaudí era el següent: qui deixa de viure a Catalunya durant llarg temps, o qui hi resideix anys i anys de forma continuada, perd o guanya la mena de força tel·lúrica que aquí la terra desprèn.

Com si se li esfumés o adquirís la més preuada substància. Resultava tan axiomàtic per a ell aquest principi, que mirava d'aplicar-lo a la pràctica i fer-lo aplicar als altres, per poc que pogués influir-los.

No és pas una mania passatgera el fet que Antoni Bergós relata també a les seves *Memòries*:

«Essent ministre del govern central

don Francesc Cambó, un dia acompanyava don Antoni per un dels carrerons al voltant del mercat de Santa Caterina, i en sentit contrari veíem que avançava el diputat per la Lliga, en Pere Rahola. Abans de creuar-nos en Rahola es descofà i saludà en Gaudí, qui, amb la mà li feu senyes d'apropar-se, cosa que complí en Rahola "Moltes mercès, senyor Rahola -li digué el mestre-. Voldria demanar-vos un favor. Que veureu el senyor Cambó?"

La resposta fou afirmativa, car com digué en Rahola, l'endemà justament havia d'anar a Madrid i veuria en Francesc. "Digueu-li, doncs -li suplicà n'Antoni-, que pensi que això va ofegar el gran polític l'Antoni Maura i Muntaner, cridat a fer el canvi del país, no assolit."»

Tenia l'opinió que calia ser un home d'una personalitat gairebé de pedra pica-

da per no quedar dominat per la terra on es viu; tanmateix, les excepcions es contenen amb els dits de la mà. Són molts pocs els homes que no quedin guanyats per l'ambient que els envolta. Quan la llista, només trobava un cas que desmentís la regla que ell sostenia; llavors deia:

«El bisbe Grau, malgrat haver viscut llarg temps en terres castellanes, no va desfigurar mai el seu caràcter; no feia com altres catalans, com En Pi i Margall i En Maura, els quals, en integrar-se a la vida de Castella, han sacrificat les gràcies de llur propi esperit, i escatimen serveis i glòria a la terra on nasqueren.»

Aquest convenciment tan arrelat d'Antoni Gaudí era la causa que, malgrat veure amb simpatia els partits catalanistes de la seva època, mai no va poder militar en cap d'ells perquè els trobava poc radicals en relació amb l'esperit indepen-

dentista. Temia que per poc rotunds no assolissin resultats.

La fe d'Antoni Gaudí en Catalunya era en el seu temps molt més gran que la que poguessin tenir els homes que en aquell moment la defensaven. Com un il·luminat, estava convençut que sobre la terra catalana havia de créixer un gran poble. Fins i tot, quan algú dubtava davant d'ell de la importància del nostre passat, li contestava de la forma que, el mateix Antoni Gaudí, amb fets concrets explicava:

«Recordo que una vegada un em digué que Catalunya històricament no havia estat mai res, i jo li vaig respondre que, si això fos cert, seria un motiu per a creure que encara havia d'ésser quelcom i que per això havíem de treballar.»

CONTINUARÀ...

L'IMAM, LA BATLESSA I ELS DRETS HUMANS

Aquesta vegada el xoc ha estat a Premià de Mar, on a l'ombra de la polèmica desfermada al voltant de la construcció d'una mesquita, s'han produït fets i declaracions més que simptomàtiques. De tot plegat, ens en quedarem un parell: la primera, i per mi la més remarcable, és que l'imam de Premià de Mar -màxima autoritat musulmana de la població, capaç d'aglutinar dues mil persones en pregària- no ha volgut entrevistar-se amb la batlessa d'aquesta població per negociar qüestions al voltant de la construcció de la mesquita, perquè és una dona. La segona, probablement coherent amb aquesta mateixa actitud, que sistemàticament es «rebot» quan, en algun lloc on hi ha aquest personatge, s'usa la llengua catalana. L'imam no vol negociar amb dones ni que es parli en català.

Què en dirien, personatge com Joan Saura (portaveu d'Iniciativa per Catalunya-Verds) al Parlament del Principat, d'un capellà catòlic que no volgués parlar amb una autoritat civil perquè fos dona,

negre, català(na), o qualsevol altra circumstància d'aquestes característiques? I d'algú que, posem per cas, es rebotés cada vegada que algú usés el castellà en una reunió pública? Afirmaria que es tractava d'una qüestió d'«interculturalitat» o de «multiculturalitat», i que, en definitiva, s'han de respectar tots els punts de vista, peti qui peti? Sia'm permès el dubte.

I, d'altra banda, sembla tan elemental, la postura que caldria adoptar en aquestes circumstàncies! L'ha expressada, amb tota claretat, en Josep Lluís Carod-Rovira: un personatge com l'imam de Premià -o un personatge com l'imam de Sabadell, recordem el que en vàrem escriure en aquesta mateixa tribuna, quan féu les famoses declaracions antisemites, per les quals no es va prendre cap tipus de mesura- és «persona non grata» dins la nostra societat.

Ara ens han oferit la bona nova que la Generalitat de Catalunya muntarà cursos de coneixement del país -realitat legal,

cultural, lingüística, històrica...- destinats a imams. Hi ha molts tipus de cursos, organitzats a la nostra part del món, que constitueixen autèntiques pardalades, però encara no n'havia vist mai cap de les dimensions d'aquesta. Es deuen pensar, les autoritats de la Generalitat de dalt, que els imams són, per regla general, uns pobres penjadets que no tenen idea de res? Uns incultes, incapaços d'entendre una societat que els acull? Uns ineptes que no poden capir que, en uns llocs es parlen unes llengües i en uns altres unes altres?

Permeteu-me un últim comentari, a l'entorn d'aquestes qüestions, formulades d'una manera purament retòrica. Allò que fa l'imam de Premià és, senzillament, trasplantar a Catalunya allò que per a ell resulta elemental, no al país d'origen, sinó a tot el món: que no hi ha d'haver igualtat entre home i dona (perquè, suposadament, és el propi Islam que ho prohibeix), que no s'han de tocar les llengües dels estats ni la dominació lin-

güística (pensem en el tractament dels parlants de tamazight, als quals se'ls imposa, sense contemplacions, una arabització en molts casos no volguda), etc. Aquest senyor no s'ha d'«informar», ni tan sols d'«educar», perquè té molts clars els seus plantejaments...

Allò que cal és, des de la fiscalia o des de la instància que pertorqui, que es prenguin les mesures perquè les seues inacceptables idees no puguin revertir en una minva de drets humans per a la comunitat que, malauradament, es troba sota la seua pèrfida influència.

I no fer cap cas d'aquells que, creient-se encara en plena guerra freda, donen suport incondicional als àrabs -facin les destralsades que facin- perquè aquests van amb l'URSS i, per tant, contra els Estats Units. Fa molt temps que el mur de Berlín ha caigut, però, com deia en Toni Roca, alguns es llevaren d'enmig i no els va caure per damunt. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

Les restes del Born, remembrança de l'Holocaust espanyol contra Catalunya

«R.» <taubecolom@ono.com>

EL BORN, MUSEU NACIONAL DE LA RESISTÈNCIA

A finals dels 70, molts ciutadans de Barcelona, i especialment del barri, es varen mobilitzar amb la campanya "Salvem el Born": l'Ajuntament, en efecte, tenia el projecte d'enderrocar-lo. Però aquestes barbaritats, o, dit d'una altra forma, aquesta manca de sensibilitat històrica i arqueològica, es va repetir l'any 1991. Sota l'excusa dels Jocs Olímpics, amb la construcció d'un col·lector al passeig Picasso, l'ajuntament es va carregar la muralla de la Ciutadella. Igualment, es va construir un aparcament enfront del Born i es varen malmetre o soterrar part de les importants restes que ara mateix, com a regal magnífic a la Barcelona i a Catalunya, han aparegut.

Com és sabut, es tracta d'una corpenedora pel·lícula de l'ocupació espanyola de 1714. Sota les ordres de Felip Vèl Borbó actual n'és el continuador, i mai s'ha excusat d'aquest Holocaust-, els propis veïns d'un barri pròsper i poblat varen haver d'aterrar, de al nit al dia, les seves cases. S'hi han trobat restes de menjar, de cendra, i altres commovedores i històricament irremplaçables visions de al vida d'un barri de la ciutat.

L'arquitecte Juli Capella en diu que "és el tram que ens queda per explicar entre la ciutat romana i la modernista". I afegeix que "aquest lloc no ha de ser un museu, sinó un espai per a la convivència, que expliqui els problemes històrics i els superi com un centre actiu en el que hi participin els veïns de diverses procedències". Antoni González Moreno-Navarro, responsable de Patrimoni de la Diputació de Barcelona, afirma que "El Born no servia per a Biblioteca (el destí que se li havia atribuït per part de l'administració espanyola, catalana i municipal) i celebro que hagi trobat el seu destí definitiu. De forma similar s'han pronunciat no solament arquitectes i urbanistes, sinó també els historiadors. El Senyor Mayer, responsable de Patrimoni de la Generalitat, en canvi- i de forma ben sorprenent- ha estat el menys interessat, en declaracions a la premsa, a respectar aquestes restes sense la intrusió de la Biblioteca Provincial (el nom sol, per cert, ja és un insult).

En general, no obstant això, hi ha ja el consens generalitzat començant pels veïns del barri- de salvar aquestes restes. D'això se'n dedueix, també, de la necessitat de no emplaçar-hi cap element intrusió, com és l'esmentada

Biblioteca Provincial.

Aningú se li escapa, altrament, que aquestes restes tenen una importància simbòlica que va molt més enllà de l'arqueologia i de la història. A parer meu, les restes del Born ja no solament és un patrimoni de Barcelona, sinó també de Catalunya i els Països Catalans. I com a tals s'haurien de tractar.

Un destí possible seria la seva conversió en Museu (el nom no importa) de la Resistència Catalana. Contra l'oblit, un museu de la memòria que recordés la voluntat d'aquest poble per existir, en contra dels intents de genocidi. Res més didàctic que poder veure in situ- i completant-ho amb altres informacions, document o objectes- la voluntat castellana de destrucció, d'imposició, d'allò que el rei d'Espanya, curiosament, n'ha dit "encuentro".

No es tracta doncs, solament, d'un museu arqueologista, sinó ben viu: encara avui, la nostra llengua, les institucions, l'economia és objecte de laminació o constriccions serioses i, per tant, més que mai, caldria conservar la memòria viva d'una nació que, durant segles, s'ha resistit a morir i que, en bona part, encara té la voluntat de ser. I que ha de sensibilitzar en la història nacional, a més, generacions de nous catalans per als quals aquest Museu seria també una eina magnífica de coneixement de la terra que els acull.

news:4ae4687730df502fd0bae88cee16ade.25089@mygate.milgate.org...

1714

«Habiendo cesado por la entrada de las armas del Rey N.S. (Q.D.G.) en esta Ciudad y plaza, la representación de la Diputación y Generalidad de Cataluña, el Excmo. Sr. Mariscal Duque de Berwick y Liria me ha encargado que ordene y mande a los diputados y oidores de cuentas del General de Cataluña, que arrimen todas las insignias, cesen totalmente, así ellos como sus subalternos, en el ejercicio de sus cargos, empleos y oficios, y entreguen las llaves, libros y todo lo demás concerniente a dicha casa de la Diputación y sus dependencias...»

Decret de dissolució de la Gene-

ralitat de Catalunya, dictat per José Patiño, president de la Real Junta Superior de Justicia y Gobierno, a Barcelona, el dia 16 de setembre de 1714.

1715

«... es bien notoria la obstinación y barbaridad de este pueblo [Catalunya] tan criminal como el no discurrirse pena condigna...»

De l'informe de José Patiño sobre les expropiacions per a la Ciutadella de Barcelona, l'any 1715.

1715

«Son apasionados a su patria, con tal exceso que les hace trastornar el uso de la razón, y solamente hablan en su lengua nativa...»

De la resposta de José Patiño, president de la Real Junta Superior de Justicia y Gobierno, 1714, a la «Consulta del Consejo de Castillas sobre el Nuevo Gobierno que se debe establecer en Cataluña.»

1715

«... Y siendo tan poco seguro el pueblo de Barcelona y de toda Cataluña, convendrá prevenir que los soldados que trabajaren vayan al trabajo con las armas, y asimismo, que en la vecindad de la obra tengan una buena guardia de caballería...»

Real Orden de 6 de juny de 1715 per aixecar la Ciutadella de Barcelona.

1715

«Que en las escuelas no se permitan libros en lengua catalana, escribir ni hablar en ella dentro

de las escuelas y que la doctrina cristiana sea y la aprendan en castellano...»

De l'informe de José Patiño a la «Consulta del Consejo de Castillas sobre el Nuevo Gobierno que se debe establecer en Cataluña», del 13 de juny de 1715.

1715

«No se deben elegir medios flacos y menos eficaces, sino los más robustos y seguros, borrando de la memoria a los Catalanes todo aquello que pueda conformarse con sus antiguas abolidas constituciones, ussáticos, fueros y costumbres.» Consejo de Castilla, 1715.

1716

«... Habiendo, con la asistencia divina y la justicia de mi causa, pacificado enteramente mis Armas el Principado de Cataluña, tocaba a mi soberanía establecer gobierno en él...» Decret de Nova Planta, signat per Felip V d'Espanya el 16 de gener de 1716.

1716

«Las causas de la Real Audiencia se sustanciarán en lengua castellana.» Article 45 del Decret de Nova Planta, del 16 de gener de 1716.

1716

«La importancia de hacer uniforme la lengua se ha reconocido siempre por grande, y es un señal de la dominación o superioridad de los Príncipes o naciones, ya sea porqué la dependencia o adulación quieren complacer o lisonjear, afectando otra naturaleza con la semejanza del idioma, o ya sea porqué la sujeción obliga con la fuerza.»

De la «Instrucción secreta» que el fiscal del Consejo de Castilla, don José Rodrigo Villalpando, trasmeté als corregidors del Principat de Catalunya el 29 de gener de 1716.

1716

«...pero como a cada Nación parece que señaló la Naturaleza su idioma particular, tiene en esto mucho que vencer el arte y se necesita de algún tiempo para lograrlo, y más cuando el genio de la Nación com el de los Catalanes es tenaz, altivo y amante de las cosas de su País, y por esto parece conveniente dar sobre esto instrucciones y providencias muy templadas y disimuladas, de manera que se consiga el efecto sin que se note el cuidado...» De la «Instrucción secreta» que el fiscal del Consejo de Castilla, don José Rodrigo Villalpando, trasmeté als corregidors del Principat de Catalunya el 29 de gener de 1716.

1755

«Nos complacemos mucho en que (conforme al Capítulo Provincial) todos nuestros religiosos entre sí hablen en castellano y a todos mandamos hablen entre sí y con los demás, o en latín o en castellano, so pena de pan y agua por cada vez que tuviesen con los nuestros conversación tirada en catalán.»

Article 10 del Decreto de Visita del provincial dels Escolapis, pare Jorge Caputi, a Mataró.

1768

«Finalmente mando, que la enseñanza de primeras letras,

Latinidad y Retórica se hagan en lengua Castellana generalmente, dondequiera que no se practique, cuidando de su cumplimiento las Audiencias y Justicias respectivas, recomendándose también por el Mi Consejo a los Dioceanos, Universidades y superiores Regulares para su exacta observancia y diligencia en extender el idioma general de la Nación para su mayor armonía y enlace recíproco.» Article VII de la Real Cédula signada a Aranjuez per Carlos III d'Espanya el dia 23 de juny de 1768.

1768

«...Manda el Maestro de La Bisbal a todos sus discípulos que en adelante hablen y repitan los libros en lengua Castellana; previniendo que no mirará con indiferencia los defectos que en este asunto se cometieren, pues no son dignos de compasión, los que con todas sus potencias no cumplen la voluntad de nuestro Amabilísimo Monarca.» Ordre del mestre de la Bisbal, Francisco Fina, en aplicació de la Real

Cédula de Aranjuez del 23 de juny de 1768, de Carlos III d'Espanya, que prohibia el català a l'escola.

1772

«...que todos los Mercaderes y Comerciantes de por mayor y menor, Naturales y extranjeros, observen la Ley del Reino que se inserta y previene lleven sus Libros en idioma Castellano.»

De la Real Cédula de Carlos III d'Espanya, datada a Madrid el 24 de desembre de 1772. □

<http://www.ua.es/institutos/inst.filovalen/discursdominguez.htm>

<http://www.geocities.com/Paris/Maison/1700/oriola/>

<http://webs.satlink.com/usuarios/c/capdevil/>

Gaspar Escolano (1611): «...por más de 300 años han pasado los deste reino debajo del nombre de catalanes, sin que las naciones extranjeras hiciesen diferencia ninguna de catalanes y valencianos.»

<http://www.ijlv.uji.es/http://perso.wanadoo.es/feguri/nostra/nescrypt.htm>

«Quan els oriolans, feligresos adscrits a la diòcesi de Cartagena abans de tenir bisbe propi, acudien a la seva Cúria, els eclesiàstics murcians remugaven: << Ya están ahí los catalanes!>>»

<http://acpv.net/joanfuster/>

«Operación Fracaso»

L'anomenada "Operación Fracaso", promoguda pel Col·lectiu independentista "Vuestras lagrimas son nuestras risas", ha obtingut la primera victòria, o el que és el mateix, la primera derrota espanyola amb el lamentable setè lloc que va obtenir a la "Rosa de España" al festival d'Eurovisió.

L'objectiu de la campanya és conscienciar la ciutadania dels Països Catalans i promoure la celebració de les derrotes espanyoles a tots els fronts, però amb una especial atenció a la selecció espanyola en el nou campionat mundial de futbol en el qual, una vegada més, els catalans no hi estarem representats.

Aquest col·lectiu proposa celebrar les derrotes espanyoles mitjançant el llançament de coets i petards, en una mostra d'alegria per aquest fet, i de protesta per la tebiesa del govern català alhora de promoure les seleccions esportives catalanes.

Evidentment, des de l'Espr@i animem als compatriotes de la Catalunya Nord a que adaptin el mateix sistema, però amb la selecció francesa, tot esperant que no torni a tenir lloc la desfeta de fa quatre anys, quan els ocupants del nord van guanyar el mundial.

Després de l'espectacular fracàs que va recollir a l'Espanya a Eurovisió, recordeu que l'any passat sense tanta parafernàlia van quedar bèn, els tres somnis espanyols: guanyar Eurovisió, guanyar el mundial de futbol i recuperar Gibraltar, com apuntava algun article que ens va arribar justament abans del festival, comença a convertir-se en malsón per als patrioters espanyolistes. Com ens agrada!!

Som una nació: Volem competir a nivell internacional

Una de les moltes lluites que porta a terme el nostre poble per a preservar la nostra identitat i recuperar la plena sobirania te a veure amb l'esport. La identitat de la nostra nació es veu reflectida, entre d'altres aspectes, en la llengua o en diferents característiques culturals en que s'ha dotat. En aquest sentit, com a element cultural més, trobem que l'esport adquireix en el nostre país característiques especials. Hem tirat endavant els nostres propis esports, l'exemple més representatiu seria el de la pilota valenciana amb n'Enric Sarasol com un dels màxims exponents.

De la mateixa manera els catalans, ens hem fet nostres esports en equip estrangers. Com per exemple: El futbol, amb grans equips com el FC Barcelona, el RCD Espanyol de Barcelona, València CF, el R. Mallorca,.... El bàsquet, amb el FC Barcelona, el Joventut de Badalona, CB Manresa, CB València, C.B. Lleida... El waterpolo, amb el C.N. Barceloneta, CN Catalunya, el CN Sabadell, el CN Poble Nou,.... L'handbol, amb el FC Barcelona, el CH Granollers,.... L'hoquei patins, amb el FC Barcelona, l'Igualada HC, el CP Voltregà, el Reus D.C.P.Vic...

També hem assimilat una gran diversitat d'esports indi-

viduals, igualment practicats a tot el món, i la prova més palpable és el gran nombre de practicants, ja siguin federats o no, d'aquests esports. Cal fer esment també, que són 64 les federacions esportives catalanes. Per una altra banda, les federacions esportives catalanes d'esports olímpics, abasten 29 esports olímpics, que són els següents: Atletisme, badminton, basquetbol, beisbol, boxa amateur, ciclisme, esgrima, futbol, gimnàstica, halterofília, handbol, hípica, hoquei, judo, lluita, natació, pentatló, piragüisme, rem, taekwondo, tennis, tennis taula, tir amb arc, tir olímpic, triatló, vela, voleibol, esports d'hivern i esports per a minusvàlids.

Fruit d'aquesta gran passió per l'esport, Catalunya ha donat al món tot tipus d'esportistes en múltiples disciplines esportives, com per exemple, Sito Pons, Carles Cardús, Albert Puig,.... i en l'actualitat, també en David Meca, Àlex Corretja, Pep Guardiola, Marc Gené, Pere Martínez De La Rosa, Àlex Crivillé, Carles Checa... Un cas espacial i alhora molt meritori, seria el corredor de cotxes de F-3000, Oriol Servià. Corre sota l'anagrama de «Catalonia» al seu cotxe i du al casc la nostra estimada senyera, mostra del seu clar patriotisme i identificació amb el nostre País.

Som un poble que existim, però que internacionalment no se'ns reconeix oficialment. Fins i tot en esports propis quant juguem a nivell internacional, no podem competir si no es sota pavelló espanyol o francès!

Però ja ho hem dit, existim i tenim voluntat, voluntat que se'ns reconegui com a poble. En aquesta lluita els símbols són molt importants, ja que amb ells es reflexa un sentiment i una realitat. En l'esport les seleccions són un símbol i una eina. L'existència de seleccions pròpies suposa el reconeixement, al seu nivell, de l'existència d'un fet cultural diferenciatiu, que existeix i és respectat. Des de fa anys però, al nostre país es va treballant al voltant de la reivindicació de les seleccions esportives catalanes.

Fins i tot el Parlament català del Principat, es va veure obligat a tenir això en compte, i va aprovar la llei sobre l'esport, que suposa un primer pas en el camí del reconeixement de les nostres seleccions nacionals.

Un altre nivell però, és dels esports i esportistes que per iniciativa pròpia, competeixen sota la bandera quadribarrada. Aquest és el cas de la Federació de Curses d'Orientació de Catalunya, que gaudeix del reconeixement de la seva respectiva federació esportiva internacional.

Un altre exemple seria el de l'equip català de Korfball, que com que no existeix la federació esportiva espanyola d'aquest esport, està reconegut internacionalment. I un altre cas seria el d'en Xavi Moya, campió del món de Fullcontact representant Catalunya, i que en l'actualitat continua representant Catalunya en la modalitat esportiva de la Boxa, no depenent per res de la Federació espanyola.

<http://www.freecatalonia.com/capitol13/index.html>

CONVERSA SOBRE SELECCIONS CATALANES I BARÇA.

> Doncs, O., penso que estàs molt equivocat. Avui dia

el futbol (l'esport-mèdia en general) en

general és potser l'eina més potent i eficient de generació d'esperit nacional. És per això que fins i tot per als que no ens agrada el futbol gens, considerem importantíssim que les seleccions catalanes competeixin internacionalment.

Però mentre no tinguem una selecció catalana amb tots els ets i els uts, el Barça ha omplert aquesta funció d'internacionalització i de junyir sentiments de la gent corrent.

> Hauries de saber quin paper va tenir el Barça durant la dictadura espanyola.

I quin paper han exercit les penyes d'immigrants del Barça en l'actitud d'aquests cap a Catalunya. I si no mira quina actitud tenen els de l'Espanyol cap a la nostra nació. El futbol (l'esport-mèdia en general) és d'extrema importància.

Exactament. Fins i tot de relació. Al meu lloc de treball no pots, normalment, parlar de política sense més ni més, i menys encara de temes nacionals, poc compresos i sovint massa explosius encara (tot i que podem dir que els temes de llengua i nacionalisme cada dia són una mica més normals al País Valencià, fa anys parlar-ne era quasi sempre tenir una batalla campal assegurada, i en condicions duríssimes que no sé si al Principat i a les Illes us podeu imaginar). Però la gent parlen de futbol. I quan parlen de futbol parlen de temes nacionals de manera més suau i inòcua: ha estat durant molt temps una manera de parlar de nacionalisme en clau, críticament, a fi que la discussió no acabàs malament.

Ignorar coses així és ignorar la gent corrent i la societat real. A les grans ciutats com Barcelona, on hi ha ghettos i subcultures per a tots els tasts, hom potser pugui ignorar el Barça fins a cert punt, però en ciutats menors on els grups, capelles, subcultures i tribus urbanes no estan tan submergits en si mateixos, és pràcticament impossible, entre la gent ordinària. Si no, de què parlarien? (de nacionalisme, de sexe...?). No hi ha gaires temes comuns q no sien problemàtics o fangars i q creen una dinàmica desimbolta i engreixada, que és allò requerit, per ex., en un lloc de treball. Ω

COMUNICAT DE LA LLIGA ANTICOLONIAL: FESTIVAL D'EUROVISIÓ

La gran operació d'història i fervor nacionalista espanyols que ha suposat l'Operación Eurovisión no ha arribat tan lluny com l'imperiet esperava. La participació triomfal de «Rosa de España» no ha estat gens triomfal. Les veus sortides de totes bandes de la península, excepte Portugal, donant ànim a la Rosa han topat amb la dura realitat. L'imperiet, malgrat li pesi, no té gaire influència més amunt dels Pirineus (per desgràcia, en té massa al Sud dels Pirineus).

Això sí, els espanyols són mal perdedors i s'han sentit bar-

baritats en mitjans públics (!) com «esto está apañao», «los escandinavos se han votao entre ellos», «este festival está devaluao», «Rosa es la vencedora moral»

De sobte, el meravellós Festival no valia res. Però han seguit cridant: viva Rosa, viva Es-pa-ña. «Claro que sí» -s'ha afanyat a afegir la servent imperial Nina-. De fet aquesta dona ha arribat a proclamar un infantil i patètic «séptimos, hemos quedado séptimos!!».

Bé, si no sabíeu el que és el nacionalisme ranci, no havíeu viscut el darrer triomf del

Madrid (aconseguit amb l'inestimable ajut del Barça) i heu seguit Eurovisió enguany, ja ho sabeu. «Franquista» és l'adjectiu que desapassionadament millor reflexa l'actitud i els comentaris dels periodistes de TV i premsa desplaçats a cobrir el Festival. Retorn als 60? No, als 40!! Si heu estat al lloro entendreu l'encert de la LLA en fer una campanya contra aquest Festival.

Però afortunadament per als pobles sotmesos a l'Imperiet, Rosa de Es-pa-ña no ha guanyat. I ens hem estalviat una nova ona de nacionalisme rabiós. En

canvi, amics i amigues, IRA LOSCO, la nostra candidata, la candidata de Malta, de la LLA i de la Societat Macarrónica, ha obtingut un magnífic, un increïble segon lloc. Això demostra un cop més el bon ull de la Lliga Anticolonial. El curiós és que la LLA havia elegit primer com candidata a la guanyadora, la representant de Letònia. Fins i tot la campanya en favor seu va estar penjada un dia a la web. Però la vena mediterrània va poder més i ens vàrem inclinar per Malta (també cal confessar que ens feia vergonya la cançó llatino-letona guanyadora). Però

hem de reconèixer que un segon lloc és extraordinari, i en tot cas, indica que la LLA va molt ben orientada. Una dada a retenir per als qui encara no confieu en l'ull clínic i descolonitzador de la Lliga i en Dr Cat.

La Lliga Anticolonial és una societat autèntica, inmanipulable, mediterrània i independent sense ànim de lucre ni interès trepaire de cap mena. Membre d'honor de la Societat Macarrónica Internacional. Ω

(Ajacciu-Castelsardu-Gozo-Latakia). Maig 2002, www.països catalans.org/catigat.

LLIBRE NEGRE

ANDREU SOTORRA

- @ Renfe per imposar el castellà en comunicats interns per raons «de seguretat»
- @ L'Any Verdager per voler fer catequesi amb el mig milió d'associats laics del Club Súper 3.
- @ El Consell Executiu per fer clara d'ou de la Lou i no presentar recurs.
- @ El World Economic Forum per fomentar el turisme polític a NY pagant els més pobres.
- @ Endesa per fer proves de contenidor de reciclatge sota el lema «Lo riu és vida».
- @ Caixes i bancs per fer anar de corcoll els botiguers sense donar-los canvi d'euro.
- @ Fecsa-Endesa per voler canviar les tres xemeneies del Paral·lel per tres llumins d'escultura gegant.
- @ TV3 per confondre Sant Esteve amb el 23F i repetir el programa.
- @ George Bush i Bin Laden per retrocedir a l'Edat de Pedra i crear la por dels dinosaures.
- @ Els parlamentaris convergents, per no anar a aguantar el xàfec a Brussel·les amb els de la Marxa Blava.
- @ El govern de Zaplana per voler imposar exclusivament la ploma de gall dindi «raça valenciana» a l'escola.
- @ Les autoritats catalanes per fer de botxí de la llei d'estrangeria que no els feia peça.
- @ El govern israelià per voler apagar el foc amb foc a Jerusalem.
- @ Els caps de goven globalitzadors per provocar la violència amb les seves trobades d'aparador.
- @ El franquista Fraga per tractar tots els bascos d'assassins.
- @ La ministra Villalobos per pintar-se el ministeri a l'oli.
- @ El redactor reial per tenir pa a l'ull.
- @ Els Pepeistes per fer classes de recuperació amb 'El Florido Pensil'
- @ Les institucions polítiques per mantenir i abocar al caos la situació dels «Sense Papers».
- @ El «règim» del bisbe Carles per adoptar el mètode de la «depuració hertziana».
- @ El PPaznar per promoure la política aquella que «en boca cerrada no entran moscas».
- @ Els excursionistes de Los Caídos per no veure-hi tres dalt d'un burro després de 25 anys.
- @ El govern català per gravar les grans superfícies sense comptar amb les cadenes amb franquícies.
- @ El PP per provocar un estat psicològic de guerra al País Basc amb el recurs de la moció de censura.
- @ José María Aznar per fer el «torero» davant les càmeres i titllar de terrorisme el nacionalisme.
- @ El PSC i IC per no voler fer de pastorets en el pessebre del pont d'Hendaia en homenatge a Companys.
- @ Els peons del Decret d'Humanitats per desenterrar el manuel d'El Florido Pensil.
- @ Els coordinadors de la Selectivitat per propiciar la dificultat del català a les proves després.
- @ Ensenyament per reblar el clau sobre la «clandestinitat» de la literatura a ESO.
- @ Fidalgo i els seus per promoure la radicalitat sense comptar amb els caps calents dels seus interlocutors.
- @ La Diputació de València per tornar a les èpoques de prohibició feixista.
- @ Els promilitars per promoure la fatxenderia de les Forces Armades a Barcelona.
- @ Els de sempre per dir Sí sense condicions.
- @ Els ministres i consellers de Transports per inhibir-se de la vaga il·legal de maquinistes de Renfe.
- @ CiU per fer amoretos amb el govern del PP en un últim intent de resistència.
- @ Isidor Cònsul per acceptar ser jurat del premi Crexells i premiar un llibre de pròpia edició.
- @ José M. Aznar per l'embolic entre federalisme, nacionalisme, independentisme i altres ismes per l'estil.
- @ Els científics per permetre la innocentada ibèrica dels blocs de gel caiguts del cel.
- @ El futur president rus per proclamar els txetxens l'enemic número 1.
- @ El govern rus per triar el Nadal com a dia del brutal arrasament de Txetxènia.
- @ CiU per jugar a 'ralet, ralet' amb l'aprovació de la Llei d'Estrangeria.
- @ José M. Aznar per comparar novament el País Basc amb els Balcans.
- @ Albert Boadella per autonomenar-se bufó del rei i lloar la monarquia que va a veure «Daaalí!»
- @ Jordi Pujol per valorar més el tron personal que el país col·lectiu.
- @ Els mitjancers de CiU per jugar a la gallineta cega amb les carpetes sota el braç.
- @ Catalunya Cultura per convertir les retransmissions dels Sopars Literaris en cròniques de societat.
- @ Canal 33 per programar el cinema català el dia del futbol i a la matinada.
- @ La jutgessa del cas de Sants per empresonar els passerells detinguts de la manifestació antifeixista.
- @ Els impulsors del TGV per trepitjar de prop els terrenys de «La Masia» de Miró a Mont-roig del Camp.
- @ L'Arquebisbe Carles per negar la Mercè als àrabs barcelonins.
- @ Fernández Díaz per voler un ensenyament inspirat en «El Florido Pensil».
- @ El tercer home per fer números del conte de la lletera abans d'hora.
- @ Joaquim Molins per descobrir un Marmàgnum biodegradable.
- @ CiU Barna per imitar Pilar Rahola en l'afer del toro de Tàvora.
- @ Els polítics per jugar al gat i la rata i estirar-se els punts electorals l'un a l'altre.
- @ Els polítics per passar l'estiu fent transcendentalisme sobre 600 ptes. d'augment dels pensionistes.
- @ Càrrecs de CiU per la impaciència a dir les dates de les eleccions catalanes.
- @ Artur Mas per autoconvidar-se a ser Conseller en cap de la Generalitat, si el president vol, és clar.
- @ Rafael Ribó per no pair que ni una «olivera catalana» no li hauria donat opció.
- @ El diari AVUI per convertir el sopar de Pasqual Maragall en un «crim de terrorisme».

- @ El PSC per haver exclòs alguns mitjans de comunicació del sopar milionari amb empresaris.
- @ Artur Mas per dir que Pasqual Maragall fa sopars amb xantatge als empresaris.
- @ CiU i PP per ballar un «xotis» en la qüestió de les competències autonòmiques.
- @ La SGAE per continuar «espanyolitzant» els premis Max de les Arts Escèniques.
- @ José M. Aznar per dir a les Illes que els nacionalistes s'inventen «esa cosa rara de los Países Catalanes».
- @ Joaquim Molins per dir que vol allargar el Grec sense haver-hi anat gairebé mai.
- @ Bru de Sala per dir que l'Associació d'Escriptors és el bressol del catalanisme.
- @ L'ICUB per convertir el Pla Estratègic de Cultura en Pla Estratègic d'Eleccions.
- @ El comandant de l'exèrcit als Balcans per dir que els kosovars són una societat tribal.
- @ L'OTAN per l'error de la mort dels refugiats de Kosovo.
- @ Boris Ieltsin per amenaçar el món amb una guerra europea i mundial fent ganyotes.
- @ Javier Solana per haver donat les gràcies als EUA com un mesell per la intervenció aliada a Europa.
- @ Aznar i Pujol per córrer a veure qui diu abans que ajudaran els refugiats dels Balcans.
- @ La CE per no haver previst l'èxode dels Balcans i sotmetre's ara als «apatxes» nord-americans.
- @ Bill Clinton per jugar a guerra i perdre soldats de plom pel camí.
- @ TV3 per manipular fins i tot el temps de Setmana Santa.
- @ Milosevic i l'OTAN per no saber arribar a un acord a temps.
- @ L'Acadèmia de Hollywood per fer veure que no sap res del passat d'Elia Kazan.
- @ Andreu Buenafuente per fer Set llibres d'un cop com el Sastre Valent.
- @ Els candidats alcaldables per començar la campanya abans d'hora.
- @ Joaquim Molins per veure com a denunciabile la promoció d'un Ajuntament que encara no governa.
- @ Xavier Trias per no trobar bé que el ministeri de Cultura entri al MNAC tot i pagant.
- @ García Valdecasas per provocar els seus subordinats i fomentar l'ús de la pistola.
- @ El gremi d'Editors per passejar els autors en bus per Barcelona com si fossin turistes.
- @ Agustí Rodes per no anar ni amb «rodes» amb el seu comentari sobre l'AELC a Onda Rambla.
- @ Magda Oranich per prendre el número 2 a l'Ajuntament de Barcelona, per CDC, a Pilar Rahola.
- @ La Cambra del Llibre per admetre tard que havien estat uns centralistes amb la Setmana del Llibre.
- @ Josep Piqué per posar nerviosos els seus amics convergents.
- @ TV3 per haver emblanquinat els platós dels TN's.
- @ Baltasar Porcel per haver incidit en el fet que una dona guanyaria el Premi Internacional Catalunya.
- @ El Pájaro Loco de Port Aventura per suplantar els personatges nadius.
- @ Josep Piqué per dir que Catalunya ja en té prou i massa amb l'Estatut.
- @ Els dirigents serbis per voler convertir Kosovo en un altre focus de massacre.
- @ Narcís Serra per fer creure que Borrell i Maragall es referien a un Ministeri d'Escultures, en plural.
- @ Josep Borrell per voler mantenir el ministeri de Cultura mal que pesi als altres.
- @ El PP per no adonar-se que els africans l'assetgen pel sud i els kurds pel nord.
- @ El País per fer una portada de Cultura amb tres morts i un suïcidi.
- @ Catalunya Cultura per passar «amb cançons» el primer cap de setmana de la seva història.
- @ Joan Maria Pujals per no creure's que els jutges van de veres sobre el decret del cinema.
- @ El TSJC per desvelar que els jutges no saben llegir els subtítols.
- @ Catalunya des de l'Aire per canviar el nom de Sant Bernat Calbó pel de Sant Bernat «Calb».
- @ Catalunya Cultura pel planteig pobletà de la seva programació.
- @ Joan Antoni Samaranch per amagar el cap sota l'ala en l'afer del COI.
- @ Josep M. Espinàs per no haver dit que tenia feina a El Periódico.
- @ Sergio Vila-Sanjuan per retreure a l'Autònoma la declaració de persona no grata a Aznar.
- @ La Junta de l'Aelc per haver fet declaracions de safareig a un mitjà com El Triangle.
- @ El diari Avui per haver deixat marxar Josep M. Espinàs després de 22 anys d'article diari.
- @ Telefónica per dir que Infovía Plus funciona normalment amb milers de connexions i no afegir «fallides».
- @ La policia de sempre per fer pràctiques a la Universitat Autònoma de Barcelona davant d'Aznar.
- @ TV3 per dir que l'augment salarial ha estat del 2'5% i amagar que el seu ha estat del 4'5%.
- @ La Borsa europea per caure en picat i sense avisar enmig de l'euroeufòria.
- @ El Bisbat de Barcelona per vendre's el terreny veí del Palau de la Música amb l'església damunt.
- @ L'Editorial Pòrtic per vendre llibres a preu de saldo sense avisar els autors.
- @ Andreu Teixidor per dir la nit del Nadals que els autors catalans són només mig coneguts.
- @ El programa Diagonal per fer d'agència matrimonial en absència de Jordi González.
- @ Jordi Pujol per dir que ha volgut «donar-se el gust» d'anar a la Borsa.
- @ Francisco Álvarez Cascos per dir que no s'avançaran les eleccions generals i no dir que ell no hi serà.
- @ Jordi Pujol per fer la roda de premsa d'anunci d'eleccions a l'hora del TNVespre.
- @ Amadeus per fer sortir a saludar la columna escenogràfica del Tívoli la nit de l'estrena.
- @ El Periódico per fer la innocentada innocent dient que l'alcalde Clos prohibiria les barbes.
- @ Màrius Serra per passar deu minuts parlant de la nadala 'Fum, fum, fum', a can Grasset.
- @ Antoni Bassas per dir: «Ni que sembli estrany, 'Laberint...' té més audiència que 'Nissaga...».
- @ Jordi Pujol per fer tant el nyeu-nyeu i jugar a l'oca i tiro perquè em toca amb la data de les eleccions '99.
- @ Bill Clinton per haver marejat la perdiu del cas Lewinsky amb el 'remake' de la guerra del Golf. Ω

PETITS ANUNCIS

BORSA IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Cèntric. Tel. 661 427 008.

Particular ven local de 100 m2. Més de 100 m2. de terrassa adequat per a qualsevol negoci a la Plaça d'Orson Wells de Ciutat. 110.000 €. Tel. 971 770 099.

SERVEIS PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredem-

barra. El Tarragonès, 43830 <http://paisoscatalans.org//tres>.

Amb acompanyament musical, soprano mallorquina, canta a les vostres noces, noces de plata, comunions... Tel. 971 121 123.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallassos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Pas-seig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloveres. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca. Coneixeria seixantina enamorada de Mallorca i les seves coses. Tel. 657 012 568.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensenyansa a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluïta>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Ja ha sortit el número 5 de la revista de música popular i tradicional "La Canya". Podeu demanar-la a la Bústia Postal 696 d'Alacant 03080 (Catalunya Sud) Tel. 963 485 517.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui en parlar. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

WHAT ARE YOU DOING THE REST OF YOUR LIFE?

MICHEL LEGRAND / ALAN BERGMAN AND MARILYN BERGMAN -FRANK SINATRA AS SUNG

on «Some Nice Things I've Missed»-Laura Fygi.

What are you doing the rest of your life?

North and South and East and West of your life

I have only one request of your life

That you spend it all with me

All the seasons and the times of your days

All the nickels and the dimes of your days

Let the reasons and the rhymes of your days

All begin and end with me

I want to see your face in every kind of light

In the fields of dawn and the forests of the night

And when you stand before the candles on a cake

Oh, let me be the one to hear the silent wish you make

Those tomorrows waiting deep in your eyes

In the world of love that you keep in your eyes

I'll awaken what's asleep in your eyes

It may take a kiss or two

Through all of my life

Summer, Winter, Spring, and Fall of my life

All I ever will recall of my life

Is all of my life with you.

QUÈ PENSES FER AMB LA VIDA QUE ET QUEDA?

Què faràs la resta de ta vida?

Tramuntana i Migjorn i Llevant i Ponent de ta vida

Jo tinc l'única sol·licitud per ta vida

perquè la passis tota amb mi.

Totes les estacions i els temps dels dies teus

tots els níquels i els centaus dels dies teus.

Deixa que les raons i els ritmes dels teus dies

tots comencin i acabin amb mi.

Vull veure el teu rostre sota cada mena de claror

en els camps de l'albada i als forests de la nit

i quan tu restes dempeus darrere les espelmes d'una coca.

Oh, deixa'm ser l'únic a escoltar el teu desig silencios.

Aquells ensentdemà, esperant profunds als teus ulls

Al món d'amor que mantens als teus ulls

Me n'adonaré d'allò que és despert als teus ulls

i que deu collir una besada o un parell.

A través de totes les coses de ma vida

Estiu, Hivern, Primavera i Tardor de ma vida

Tots els records que puc fer tornar del llarg de ma vida

són totes les coses de ma vida...amb tu. ♪

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

Indignació

Climent Garau de Llucmajor

Tel. 971 662 820

Som home foraviler,
Estudiï de nit i dia,
Sa immensa hipocresia,
Que de molt enrera ve.
De tres classes n'hi hagué,
Senyors, servents i esclaus,
Dos d'ells se daren ses mans,
S'esclau, ell molt patigué.

El senyor va estudiar,
Aquesta missió tendria,
A tot ho controlaria,
Pensant amb son benestar.
Dins grans palau va estar,
Adornat de seda i or,
De tot sa primera flor,
Podia, saboretjar.

A l'esclau ells lo empraren,
Per tota sa feina fer,
Entre ells algun n'hi hagué,
Que dins l'ordre despuntava.
En aquest lo destinava,
Per pintar i per forjar,
Els grans palaus dibuixar,
Aquest mèrit demostrava.

A dins pobles i ciutats,
Tot d'esglésies sembrarien,
Tota facultat tendrien,
Tenint tota llibertat.

El mando fou assenyalat,
Pel clero en aquell temps,
Eren molt obedients,
Rigorosos controlats.

Molts de misteris crearen,
Per entubiar sa gent,
Era un procediment,
Que dins son cervell entraven,
Aquells qui pena passaven,
Serien recompensats,
Quan per la mort demanats,
Cap en el Cel ells pujaven.

Un gran retràs va patir,
La gent de far vuitanta anys,
Els frares i capellans,
Molt se varen divertir.
No assenyalaven camí,
Per anar cap el progrés,
Viure be, ells i res més,
Com rosa dins el jardí.

Feren moltes intentones,
Pels pobres alliberar-se,
Varen ells esposar-se,
Però fallaren ses normes.
A ses presons ses gents moltes,
Allà moriren tancats,
Per purgar els seus pecats,
Eren ses lleis piadoses.

Quan un ho va recordant,
A ses forces d'aquell temps,
Persones d'instints dolents,
Pertot 'naven dominant.
Grosses penes aplicant,
Lo primer era la mort,
Era aquest el gran esport,
Que aquell temps anava usant.

Dos mil anys això s'usà,
Amb so ritme acostumat,
Amb so carro enganxat,
Per anar cap a llaurar,
Era per poder menjar,
Pa de blat i vi de reïm,
El jovent diu. -No ho creim!
Patia es capellà?

Amb sa capa del sant pare,
Tots ells han anat tapats,
Però les han afinats,
Sa tant astuta jugada,
Sa gent jove que ha pujada,
I tant experts enginyers,
Han avançat el progrés,
A dins curta temporada.

Aquells ases amb beïasses,
Que els savis varen emprar,
Per anar d'aquí a allà,
Feien curtes ses tirades.
Ses coses han canviades,
A dins sa velocitat,
Els enginyers han creat,
Màquines sofisticades.

El món es desconeixia,
Durant dos mil anys passats,
Sabien dels seus veïnats,
Dels més a prop que tenien,

Cap moment ignorarien,
De lo que pogués venir,
Han tingut lliure el camí,
Tot nostre món trespasarien.

El sant papa ha trespasat,
Dins poc temps el món rodó,
Amb un modern avió,
Servit amb comoditat.
El seu ésser ha aguantat,
Predicant sa lletania,
Ses lleis de la sagristia,
Cap moment ha descuidat.

Dins el món hi ha creients,
Quasi tots són gent major,
Ben revestits de temor,
Tremolant en tot moments,
Quasi tots hi són presents,
A les misses que se fan,
El rosari passaran,
Pujar al cel és son intent.

El clero sempre ha anat,
Cap en es gros caramull,
Dins aquest món de embull,
Sempre hi ha estat ficat.
Tot filat tenen parat,
Per agafar el que convé,
Fingint que és obra de bé,
Del sac d'or han carregat.

A Bilbao s'ha definit,
El seu modo de obrar,
Cap moment se molestà,
Al personal pervertit.
Havent-hi morts i ferits,
I edificis cremats,
Ells han viscut recreats,
Passejant dins els jardins. Ω

LA NOSTRA CUINA

Sopa d'alficòs

Un alficós (cohombre) mitjà, un gotet de nata, un all, un poc de vinagre, herba-sana, sal, pebre-negre mdlt, unes cullerades de iogurt. I un poc d'aigua.

Ben rentat l'alficós el ratllarem i li afegirem la nata i el iogurt, l'all picat i un poc d'aigua i vinagre, sal, pebre-negre i l'herba-sana molt picada. Ho deixarem refredar en la nevera i després ho posarem en tasses per servir-bo. Podem guarnir-ho amb gambetes pelades o olives sense pinyol.

Sopa de verdures

Un quart de quilo de remolatxes, una ceba mitjana, un all porro, una carlota, una creïlla, un nap, brou de carn o pollastre, llorer, julivert picat, puré de tomaca, sucre, suc de llimó, sal, una tasseta de nata i herba-sana seca o tendra.

Totes les verdures ben netes, les trossegarem menudes i les posarem a coure en una olla amb el brou de carn o de pollastre, al qual posarem una fulla de llorer i un polsim de pebre-negre. En estar a mig coure, afegirem una bona cullerada de puré de tomaca amb un poc de sucre i suc de llimó, i ho deixarem coure de bell nou fins que les verdures estaran cuites. Aleshores, barrejarem la nata amb un poc de brou i, la incorporarem a la sopa sense deixar de remenar per aconseguir una bona barreja i posarem per damunt un poc d'herba sana, i també remolatxa ratllada.

Pot servir-se calenta o refredada en la nevera, tasses amb un terrós de gel voltat de nata. També es pot guarnir amb ous cuits ratllats o tàperes o cebetes ratllades.

Sopa de granbotes

Farem un bon sofregit d'un all partit, ceba picolada; i finalment, de tomaca molt menuda. El sofregit, colorejat en el darrer segon per una culladereta de pebre-roig, l'abocarem a una cassola, abocant-li l'aigua i la sal convenient, el pa tallat, afegint-li uns pèsols de pot o cuits prèviament. Quan alce el bull posarem les granotes (tres o quatre per ració), descabades, pelades i creuades les cames. La granota es cou molt prompte i per això la cocció serà curta.

S'ARENAL DE MALLORCA

Fa 3 anys que en Pere Navalmoral regenta la botiga de Delikatessen Navalmoral a l'Avinguda de son Rigo a les Meravelles. Tel. 971 743 237

En Ricard Vic regenta la Botiga de Moda en pell Select Maria a la barriada de Somtimes. Tel. 971 266 064

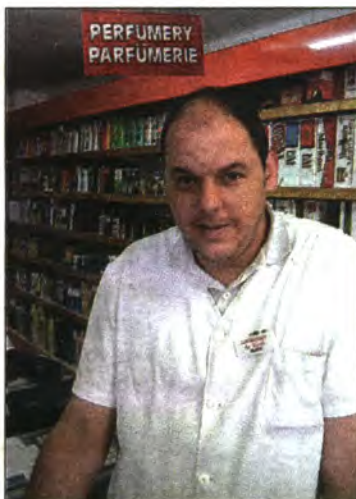
Na Jocelyne Montaut de l'Occitània acaba d'obrir la botiga de confecció Woodstock a Somtimes de s'Arenal. Tel. 971 267 938

Fa 20 anys que n'Antoni Colomar i na Felipa Echevarria toquen el teclat als bars de s'Arenal. Els trobarem al restaurant Punxuat, també toquen al Copeo. Tel. 971 492 654

Fa 9 mesos que els germans Valverde de ses Cadenes i en Iofol López regenten la Bodega Oliver a la Ribera de Can Pastilla. Se menja a la carta per una vintena d'euros. Tel. 971 267 595

Fa 8 anys que n'Hilari Amador regenta el Super Siurell a l'Edifici Pitlarí Platja de Somtimes. Tel. 971 267 840

Fa dos mesos que en Francesc Hernández ha obert la Immobiliària Serin a l'Edifici Somtimes Parc de s'Arenal. Tel. 971 269 915

En Joan Bauçà de Porreres i la seva filla Dana acaben d'obrir la botiga J.B. Atrils i Pissares a l'Avinguda de son Rigo de les Meravelles. Tenen tot allò que necessita un bon restaurant per mostrar els seus preus i productes. És la botiga més extensa de Mallorca en pissares, faristols i altres complements. Tel. 971 262 128

N'Òscar Fernández d'Ourense acaba d'obrir la botiga de vestits i botes de motorista «Indian Motorcycles» a l'Edifici Pitlarí Platja de Somtimes. Tel. 652 274 450

Fa 12 anys que na Marian Moreno i na Dolors Rodríguez regenten la botiga de lloguer de cotxes Konnig a la Ribera de sant Pastilla. Tel. 971 491 463

Fa 7 anys que en Leo Schützendorf, fill desheretat d'en Hasso regenta la botiga de lloguer de cotxes Leocar al carrer Sertori de can Pastilla. Tel. 971 744 440

En Bartomeu Pons i el seu germà Pere son els amos de l'Hotel Sant Jordi a la Ribera de can Pastilla. Un lloc molt tranquil on en temporada baixa se paguen 25 € habitació i desdijuni. Tel. 971 262 371

En Lucas Elisi i en Luís Veron de l'Argentina regenten la botiga Punt Límit a can Pastilla. Venen productes artesans i de bisuteria. Tel. 670 895 866

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P.

Població

C.I.F. Tel.

M'interessa una subscripció

ANUAL 35 €

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa

Adreça

Núm. entitat Núm. sucursal

Compte núm.

Firma

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**